

НОРА РОБЪРТС

ПРИСТАНИЩЕ ЗА МЪЖЕ

Част 1 от „Заливът Чесапийк“

Превод от английски: Даниела Кърчева, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

Камерън Куин не беше пиян. Би могъл и да се напие, но в момента предпочиташе приятното и отпускащо замайване. Харесваше му да си мисли, че именно в това състояние, „само на две крачки от пропастта“, щастието му се усмихва трайно.

Вярваше, че късметът е на приливи и отливи, а точно сега неговият буйно прииждаше. Едва преди ден беше спечелил със своята моторница световния шампионат, измъквайки победата само с върха на кърмата и чупейки досегашния рекорд за време и скорост.

Имаше слава и дебел портфейл и беше пристигнал и с двете в Монте Карло, за да види как ще издържат.

Издържаха.

Няколко ръце на бакара, две-три хвърляния на заровете, обръщане на една карта и портфейлът му стана още по-дебел. Сред папараците беше и един репортер от „Спорт Илюстриейд“, така че славата му също не показва признаци на помръкване.

Съдбата продължи да му се усмихва — по-точно, да му отправя съблазнителни усмивки — като го доведе в това бижу на Средиземноморието по същото време, когато известно списание приключваше със снимките за броя си с бански костюми.

А най-дългокраката от тези изваяни красавици беше отправила сините си очи с цвят на лято към него и беше разтворила щедрите си устни в подканяща усмивка, която само слепец не би забелязал и не би взел решение да поостане още някой и друг ден.

А тя съвсем ясно му даде да разбере, че с много малко усилие би могъл да стане и далеч по-голям късметлия.

Шампанско, пари, бурен, необвързващ секс — да, наистина, мислеше си Камерън, късметът беше на негова страна.

Когато излязоха от казиното навън в меката мартенска нощ, един от вездесъщите папараци изскочи пред тях и започна трескаво да ги снима. Дамата се нацупи — в края на краищата това беше запазената ѝ марка — но същевременно отметна гъстите си сребристоруси коси и

умело раздвижи зашеметяващото си тяло. Роклята ѝ, „червеното е цветът на греха“, съвсем малко по-плътна от пласт боя, рязко спря точно пред „Вратите към рая“.

Младият мъж само се усмихна.

— Такава напаст са тези — продума тя с леко фъфлене, а може би с френски акцент. Той така и не можа да определи. После въздъхна и се остави да я води по осеяната с лунни петна улица. — Накъдето и да погледна, все фотоапарати виждам. Толкова съм уморена да ме наблюдават и да бъда обект за удоволствие на мъжете.

„О, да, правилно“ — каза си Камерън. И понеже предполагаше, че и двамата са пресъхнали като малко поточе по време на суша, той се засмя и я завъртя.

— Защо не му осигурим нещо, което да пусне на първа страница, сладурче?

Докосна устните ѝ. Вкусът ѝ разпали въображението му и той беше благодарен, че хотелът им е само на две пресечки.

Тя зарови пръсти в косите му. Харесваше мъже с гъста коса, а неговата беше буйна и тъмна като нощта. Тялото му беше здраво — цялото в мускули и стегнато. Беше много възискателна към телата на любовниците си, а неговото напълно отговаряше на строгите ѝ изисквания.

Е, ръцете му бяха малко по-груби, отколкото ѝ харесваше. Бяха ръце на работник, но заради уменията им беше готова да пренебрегне липсата на изисканост.

Лицето му беше интересно. Не красиво. Никога не би се свързала, а още по-малко да позволи да я фотографират с по-красив от нея мъж. От него се излъчваха твърдост и сила. „От очите е“, помисли си тя, леко се засмя и се освободи от ръцете му. Бяха сиви — по-скоро с цвят на кремък, отколкото на дим, и криеха тайни.

Обичаше мъжете с тайни, защото нито един от тях не беше в състояние дълго да ги крие от нея.

— Ти си лошо момче, Камерън. — Поставяше ударението на последната сричка. Докосна с пръст твърдите му устни.

— Винаги така са ми казвали... — Замисли се за момент, тъй като името ѝ му се губеше. — Мартин!

— Може би тази вечер ще ти позволя да бъдеш лош.

— Разчитам на това, сладурче. — Погледна я: висока метър и осемдесет, очите ѝ бяха почти на нивото на неговите. — В моя апартамент или в твоя?

— В твоя — измърка тя. — Ако поръчаш още една бутилка шампанско, може да ти позволя да се опиташ да ме съблазниш.

Той повдигна вежда и поиска ключа от рецепцията.

— Трябва ми бутилка „Кристал“, две чаши и една червена роза — нареди на служителя, без да откъсва очи от Мартин. — Веднага.

— Да, мосю Куин. Ще се погрижа.

— Роза — изпърха насреща му тя, докато крачеха към асансьора. — Колко романтично!

— О, и ти ли искаш? — Обърканият ѝ поглед му даде да разбере, че чувството за хумор едва ли е най-силната ѝ страна. Значи забравят за шегичките и разговорите и се заемат директно с основното занятие.

В момента, в който вратите на асансьора се затвориха след тях, той я привлече към себе си и опря устни в коприната на нейните. Беше зажаднял. Беше твърде зает, твърде концентриран върху моторницата си, твърде погълнат от състезанието, за да отделя време за развлечения. Искаше мека кожа, уханна кожа, извивки, щедри извивки. Жена, всяка жена, стига да е готова, опитна и да знае докъде се простират границите.

Това правеше Мартин идеална.

Тя издаде стон, който за негова чест не беше престорен, и изви шия под леко хапещите му зъби.

— Бързо действаш.

Той плъзна ръка по коприната.

— Така си изкарвам прехраната — като действам бързо, по всяко време и с всички средства.

Без да я пуска, излезе от асансьора и тръгна по коридора към стаята си. Сърцето ѝ биеше силно до неговото, дишането ѝ се учести, а ръцете ѝ... е, предполагаше, че тя знае какво прави с тях.

Толкова за съблазняването.

Още щом влязоха в стаята му, притисна Мартин към вратата. Смъкна двете тънки като конци презрамки от раменете ѝ и впил очи в нейните, пое в ръце великолепните ѝ гърди.

Реши, че пластичният ѝ хирург заслужава медал.

— Бавно ли го искаш?

Да, ръцете му бяха загрубели, но, божичко, колко възбуждащи! Вдигна дългия си крак и го обви около кръста му. Трябваше да ѝ признае, че имаше невероятно чувство за равновесие.

— Искам го сега.

— Господи, аз също. — Посегна под така наречената от нея пола и разкъса тънката като паяжина дантела.

Очите ѝ се разшириха, дишането ѝ се учести.

— Животно, звяр! — извика и заби зъби в гърлото му.

Точно когато Камерън посягаше към ципа на панталона си, на вратата дискретно се почука. Всяка капчица кръв се беше отцедила под кръста му.

— Исусе, невъзможно е обслужването им тук да е толкова добро. Оставете го отвън — подвижна и се пригответи да обладае великолепната Мартин.

— Извинявам се, господин Куин. Току-що пристигна факс за вас. Пише, че е спешно.

— Кажу му да се разкара — прегърна го като в менгеме Мартин. — Кажу му да върви на майната си и ми го начукай!

— Задръж малко. Сериозно ти говоря — продължи и разтвори пръстите ѝ още преди погледът му да се е прояснил. — Изчакай само за минутка. — Отмести я, забави се още миг, за да се увери, че ципът му е затворен, и отвори вратата.

— Съжалявам, че ви безпокоя...

— Няма проблем. Благодаря. — Камерън бръкна в джоба си за банкнота, без да си направи труда да погледне каква е. Преди служителят да е успял да му благодари за щедрия бакшиш, той затвори вратата. Мартин сърдито тръсна глава.

— Значи повече те интересува някакъв глупав факс, отколкото аз. Отколкото това! — Бързо издърпа роклята си надолу и се измъкна от нея както змия от кожата си.

Младият мъж реши, че каквото и да е платила за това тяло, струвало си е всеки цент.

— Не, повярвай ми, скъпа, не е така. Ще отнеме само секунда. — Разкъса плика, преди да се е поддал на желанието си да го захвърли и да се впусне в това женско великолепие.

След това прочете съобщението и светът му, животът му, сърцето му спряха.

— О, Исусе, дявол да го вземе! — наложи се да се облегне на вратата, за да потърси опора, преди да го прочете още веднъж.

„По дяволите, Кам, защо не отговори на нито едно обаждане? От часове се опитваме да се свържем с теб. Татко е в болницата. Много е зле. Няма време за подробности. Скоро ще го загубим. Побързай.“

Филип

Камерън вдигна ръка — ръка, държала кормилото на десетки летящи моторници, самолети и коли, ръка, която можеше да покаже на една жена разтърсващи гледки от рая. И тази ръка трепереше, докато я заравяше в косите си.

— Трябва да си отида у дома.

— Ти си си у дома. — Мартин реши да му даде още една възможност и пристъпи към него.

— Не, трябва да вървя. — Отстрани я и се насочи към телефона. — Трябва да си вървиш. Налага се да проведе няколко разговора.

— Мислиш, че можеш да ми кажеш да си вървя?

— Съжалявам. Остава за друг път. — Разсеяно измъкна няколко банкноти от джоба си и вдигна телефона. — За такси — каза й, забравил, че е отседнала в същия хотел.

— Свиня! — Гола и побесняла, тя се нахвърли отгоре му.

Ако беше спокоен, би могъл да избегне удара. Ушите му запищяха, страната му изтръпна, а търпението му се изчерпа.

Прихвана я, направи отвратена физиономия, когато тя го прие като любовна игра, и я помъкна към вратата. Забави се, колкото да вдигне роклята ѝ от пода, а после избута и жената, и коприната в коридора.

Пискливите ѝ викове разлюляха дрънчащите в главата му камбани, докато заключваше вратата.

— Ще те убия! Свиня такава! Копеле! Ще те убия за това нещо! Кой си въобразяваш, че си? Ти си нищожество! Нищожество!

Остави Мартин да крещи и да удря по вратата и се отправи към спалнята, за да събере багажа си.

Изглежда късметът току-що бе направил възможно най-неприятния завои.

ПЪРВА ГЛАВА

Кам започна да звъни по телефона, потърси услугите на познати и пръсна доста пари. Да си осигуриш превоз от Монако до източното крайбрежие на Мериленд в един часа през нощта никак не е лесна работа.

Стигна с кола до Ница, прелитайки по серпантините на крайбрежната магистрала до малко летище, откъдето срещу хиляда долара един приятел се съгласи да го закара до Париж. Там нае чартърен полет за един и половина пъти над обичайната сума и прекара часовете над Атлантика обзет от умора и мъчителен страх.

Пристигна на летище „Уошингтън Дълас“ във Вирджиния малко след шест сутринта източно време. Колата под наем го очакваше, така че пое към Чесапийк Бей в сумрачния хлад преди изгрев.

Когато стигна до моста над залива, слънцето беше изгряло, искреше във водата и блестеше по вече излезлите за ежедневния улов лодки. Кам беше прекарал голяма част от живота си в плаване из залива, по реките и протоците в тази част на света. Мъжът, когото сега бързаше да види, го беше научил на много повече от ляв и десен борд. Всичко, което имаше, всичко, което беше направил, и с което можеше да се гордее, дължеше на Реймънд Куин.

Беше на тринайсет и стремително се спускаше по наклонената плоскост, когато Рей и Стела Куин го спасиха от системата. Детското му досие вече представляваше учебно помагало за изучаване изграждането на бъдещ професионален престъпник.

Кражба, взлом и нарушаване на закона, пиянство, бягство, нападение, вандализъм, злонамерена измама. Вършеше каквото му хрумне и се радваше, когато не успяваха да го хванат.

На тринайсет години беше слаб и висок като върлина и все още носеше следите от последния побой, който му беше нанесъл баща му. Беше им свършила бирата. Какво трябва да направи един баща?

В горещата лятна нощ, с все още незасъхнала кръв по лицето, Кам се зарече, че никога повече няма да се върне в онзи разнебитен

фургон, към онзи живот, при мъжа, към когото системата непрекъснато го отпращаше. Беше решил да избяга в Калифорния или в Мексико.

Имаше големи планове, петдесет и пет долара и малко дребни монети, дрехите на гърба си и отвратително поведение. Реши, че това, от което се нуждае в момента, е транспорт.

Успя да се промъкне в товарния вагон на някакъв влак за Балтимор. Не знаеше накъде отива и не се интересуваеше. Сгушен в тъмнината, стенещ от болки при всяко поклащане на вагона, той си обеща, че по-скоро ще убие или ще умре, но няма да се върне обратно.

Когато се измъкна от влака, усети миризма на риба и осъзна колко е гладен. Замаян и неориентиран, тръгна да върви.

Оказа се, че се е озовал в някакво градче с опустели през нощта улици. Лодки се поклащаха на разнебитения пристан. Лесно би могъл да се вмъкне в някое от магазинчетата покрай пристанището, но тази мисъл му хрумна едва след като беше прекосил града и се озова край някакво блато.

Сенките и звуците от блатото го изнервяха. На изток слънцето започваше да се издига и позлатяваше мочурливите плитчини и високите, влажни треви. Огромна бяла птица шумно излетя и накара сърцето му да замре. Никога преди не беше виждал чапла и си помисли, че прилича на нещо недействително.

Но крилете се раздвижиха и птицата се зарея в небето. Неусетно я последва по брега на блатото, докато тя изчезна в гъстите дървета.

Загуби представа колко време и в каква посока е вървял, но инстинктът го караше да се придържа към тесния селски път, където лесно би могъл да се скрие в тревата или зад някое дърво, ако се зададе черно-бялата полицейска кола.

Искаше да намери подслон, някъде, където да може да се свие и да заспи, да забрави в съня мъчителните пристъпи на глад и неприятното гадене. Горещината ставаше непоносима. Ризата залепна за гърба му, едва се държеше на крака.

Най-напред видя колата — лъскав бял корвет, възправен като някоя Голяма награда в мъгливата светлина на утрото. До нея имаше пикап, ръждясал, очукан и смешно провинциален до арогантното съвършенство на колата.

Приклезна зад пищно разцъфтелите хортензии и я огледа. Страстно я пожела.

Тази кучка ще го закара до Мексико, а и където си поиска другаде. Като знаеше скоростта, с която се движи една такава машина, ще е стигнал още преди някой да се усети, че я няма.

Размърда се, примижа, за да проясни зрението си, и се загледа в къщата. Винаги се беше удивлявал как хората могат да живеят толкова подредено — в спретнати къщи с боядисани капаци, цветя и подрязани храсти в двора; люлки на предната веранда, предпазни мрежи на прозорците. Къщата му се стори грамадна, някаква модерна бяла постройка с нежносин бордюр.

Трябва да са богати, реши той, докато едновременно с глада у него се надигаше и озлоблението. Могат да си позволят готини къщи, коли и живот. И част от него, онази част, произхождаща от мъжа, който живееше с омраза и „Будвайзер“, поиска да разрушава, да изтръгне храстчетата, да изпочупи лъскавите прозорци и да натроши на тресчици боядисаните капаци. Искаше по някакъв начин да ги нарани за това, че имат всичко, докато той няма нищо. Но когато понечи да се изправи, изпита мъчително замайване. Овлaдя се, като здраво стисна зъби, докато го заболяха, но главата му се проясни.

Нека богатите мръсници си спят, помисли си той. Само ще ги облекчи от грижи по готината кола. Дори не беше заключена, отбеляза и изсумтя на безгрижието им, докато отваряше вратата. Едно от най-полезните умения, които му бе предал баща му, бе как бързо и тихо да свързва кабелите на кола. Такова едно умение е много удобно, когато човек се препитава най-вече с продажба на крадени коли.

Кам се наведе, изви се под волана и се зае с работа.

— Голям кураж се иска да откраднеш колата на някого от алеята пред дома му.

Преди да успее да реагира, преди дори да успее да изругае, една ръка го улови отзад за колана на джинсите и го издърпа навън. Замахна назад и свитите му юмруци сякаш отскочиха от скала.

Така се запозна с Могъщия Куин. Мъжът беше едър, поне един и деветдесет, и с телосложение на бранител от „Балтимор Колтс“. Лицето му беше обветрено и широко, обградено от гъсти и попрошарени руси коси. Пронизващо сините му очи го гледаха сърдито.

После те се присвиха.

Не беше нужно много, за да се задържи момчето неподвижно. Едва ли щеше да тежи повече от четиридесет и пет килограма, помисли си Куин, ако го беше уловил в залива. Лицето му беше изцапано и в синини. Едното му око беше почти затворено, а другото — стоманеносиво — гледаше с омраза, каквато никое дете не би трябвало да изпитва.

По устните му имаше засъхнала кръв, но то успя да изсумти презрително.

Жалост и гняв се надигнаха у Куин, но той не отслаби хватката си, тъй като знаеше, че този заек е готов да избяга.

— Изглежда си бил от победените, синко.

— Махни шибаните си ръце от мен. Нищо не правех.

Рей само повдигна вежда.

— Беше в новата кола на жена ми малко след седем в събота сутринта.

— Само търсех някакви дребни. К'ъв толкоз е шибаният проблем?

— Нали не искаш да ти става навик прекалената употреба на „шибан“ като прилагателно. Ще пропуснеш другите й разнообразни форми.

Кам изобщо не се трогна от леко наставническия му тон.

— Виж, Джак, просто се надявах да намеря две-три монети. Нямах да усетиш липсата им.

— Не, но на Стела ужасно щеше да й липсва колата, ако беше довършил работата си по кабелите. А и името ми не е Джак. Казвам се Рей. Сега, както аз виждам нещата, имаш две възможности. Да видим първата. Замъквам жалкия ти задник в къщата и се обаждам на ченгетата. Как ти се струва да прекараш следващите няколко години в заведение за малолетни негодници?

Малкото кръв, останала по лицето на Кам, се отдръпна. Празният му стомах се надигна, дланите му внезапно се изпотиха. Не можеше да понесе кафеза. Сигурен беше, че ще умре там.

— Казах, че не съм се опитвал да открадна проклетата кола. Тази е с четири скорости. Как си представяш, че ще карам кола с четири скорости?

— О, имам усещането, че ще се справиш чудесно. — Мъжът изду бузи, замисли се, после изпусна въздуха. — А сега, втората

ВЪЗМОЖНОСТ...

— Рей! Какво правиш там отвън с това момче?

Той хвърли поглед към верандата, където жена с буйни червени коси и овехтял син халат стоеше с ръце на кръста.

— Само обсъждаме някои житейски възможности. Крадеше колата ти.

— Я го виж ти!

— Някой здравата го е подредил, и то съвсем наскоро.

— Добре. — Въздишката на Стела Куин се чу съвсем ясно. — Докарай го вътре и ще му хвърля един поглед. Ама че ужасно начало на деня. Не, ти влизай вътре, идиотско куче. Много те бива, няма що! Дори не излая, когато крадат колата ми.

— Жена ми. Стела. — Усмивката на Рей беше широка и лъчезарна. — Току-що ти даде възможност номер две. Гладен ли си?

Гласът жужеше глухо в главата на Кам. Куче лаеше с висок, радостен лай, сякаш някъде на километри далече. Птички запяха пискливо и прекалено близо. Внезапно му стана горещо, после студено. И той загуби съзнание.

— Дръж се, синко. Ще те занеса.

Потъна в лепкавия мрак и изобщо не чу тихата ругатня на мъжа.

Когато се събуди, лежеше върху твърд матрак в стая, където ветрецът поклащаше леките пердета на прозорците и донасяше мирис на цветя. Унижение и страх се надигнаха в него. В мига, в който се опита да седне, някакви ръце го задържаха.

— Просто полежи мирен за минутка.

Видя дългото, слабо лице на жената, надвесена над него, която го опипваше и го оглеждаше. Беше осеяно с хиляди златисти лунички, които поради някаква причина му се сториха възхитителни. Очите ѝ бяха тъмнозелени и съсредоточени. Устните ѝ бяха стиснати. Беше прибрала косата си назад.

Кам внезапно осъзна, че е само по овехтелите си гащета. Унижението и страхът му избухнаха.

— Разкарай се от мен. — Гласът му прозвуча като уплашено грачене и още повече го разяри.

— Хайде, успокой се. Успокой се! Аз съм лекарка. Погледни ме — приведи се към него Стела. — Хайде, погледни ме! Каж ми името си.

Сърцето му бясно затуптя в гърдите.

— Джон.

— Смит, предполагам — иронично подхвърли тя. — Е, щом си в състояние да излъжеш, значи не си чак толкова зле. — Насочи малко фенерче в очите му и изсумтя. — Бих казала, че си получил леко мозъчно сътресение. Колко пъти си губил съзнание след боя?

— Това е за пръв път. — Усети как се изчервява под настоящия й поглед и направи усилие да не се разплаче. — Така мисля, не съм сигурен. Трябва да вървя.

— Да, трябва — в болницата.

— Не! — Ужасът му даде сили да я сграбчи за рамото. Ако се озове в болница, ще последват въпроси. А с въпросите идват ченгетата. С ченгетата — социалните работници. И ето как още преди да се е усетил, ще се окаже обратно в онзи фургон, вонящ на застояла бира и урина, с мъжа, чийто единствен отдушник е да го пребива. — Няма да ходя в никаква болница. Няма! Само си ми дай дрехите. Имам малко пари. Ще ви платя за неприятностите. Трябва да вървя.

Тя въздъхна.

— Каж ми името си. Истинското си име.

— Кам. Камерън.

— Кам, кой те подреди така?

— Не...

— Не ме лъжи — скара му се тя.

И той не можа. Страхът му бе прекалено голям, а и главата му започваше така жестоко да пулсира, че едва успяваше да удържи риданията.

— Баща ми.

— Защо?

— Защото му харесва.

Стела притисна с пръсти клепачите си, после отпусна ръце и се загледа през прозореца. Виждаше водата, синя като лятото, зелените дървета и небето — безоблачно и прекрасно. И в целия този красив свят, помисли си тя, има родители, които бият децата си, защото това им харесва. Защото могат. Защото са им под ръка.

— Добре, дай да караме едно по едно. Чувствал си се замаян, зрението ти е било неясно.

Кам предпазливо кимна.

— Може би, малко. Но не съм ял от известно време.

— Рей ще се погрижи за това. По-добър е в кухнята от мен. Ребрата ти са натъртени, но не са счупени. Най-зле е окото — промърмори почти на себе си и лекичко докосна с пръст подутината. — Него можем да лекуваме и тук. Ще те почистим, ще те полекуваме и ще видим как ще се почувстваш. Аз съм лекар — съобщи му отново и се усмихна, докато благословено хладната ѝ ръка отметна косите му назад. — Педиатър съм.

— Това е детски доктор.

— Още си в тази категория, бандит такъв. Ако не ми хареса как се оправяш, ще те пратя на рентген. — Бръкна в чантата си. — Може да защити малко.

Той се намръщи и затаи дъх, когато тя се зае да почисти лицето му.

— Защо го правиш?

Не можа да се сдържи. Със свободната си ръка отметна един непокорен кичур от черните му коси.

— Защото ми харесва.

Задържаха го. Стана съвсем просто, помисли си сега Кам. Или поне на него така му се стори тогава. Години по-късно разбра колко работа, усилие и пари им е струвало, за да го вземат най-напред под свое настояничество, а по-късно и да го осиновят. Дадоха му дома си, името си и всичко хубаво в живота му.

Загубиха Стела преди осем години. Част от светлината си отиде от къщата в покрайнините на малкия морски градец Сейнт Кристофър и от Рей, от Кам и от другите две изоставени момчета, които бяха приели за свои.

Кам бе заминал да участва в състезания — всякакви, навсякъде. Сега бързаше към дома, при единствения мъж, когото винаги бе смятал за свой баща.

Беше ходил в тази болница безброй пъти. Докато майка му работеше там и после, докато я лекуваха от коварната болест.

Сега влезе вътре, объркан и уплашен, и попита на регистратурата за Реймънд Куин.

— В интензивното е. Само за членове на семейството.

— Аз съм му син. — Камерън се обърна и се насочи към асансьора. Нямаше нужда да му казват на кой етаж, твърде добре го знаеше.

Видя Филип в мига, в който вратата се отвори към интензивното отделение.

— Как е?

Той му подаде едната от двете чаши кафе, които държеше. Лицето му беше пребледняло от умора, обикновено добре поддържаните му, жълтеникавокафяви коси бяха разбъркани от нервните ръце. Издълженото му, донякъде ангелско лице, изглеждаше загрубяло от наболата брада, а златистокафявите му очи бяха помръкнали от изтощение.

— Не бях сигурен, че ще успееш. Зле е, Кам. Господи, трябва да седна за минутка!

Спря в малката чакалня и се отпусна на един стол. Кутийката кока-кола в джоба на елегантния му костюм издрънча. Впери неவிждащи очи в яркия екран на телевизора, където вървеше някакво сутрешно шоу.

— Какво е станало? — попита Кам. — Къде е той? Какво казват лекарите?

— Връщал се от Балтимор. Поне Етан смята, че е ходил в Балтимор. С голяма скорост се е блъснал в телеграфен стълб. — Притисна длан към сърцето си, защото го заболяваше всеки път, щом си представяше гледката. — Казват, че може да е получил сърдечен или мозъчен удар и да е загубил контрол, но още не са сигурни. Карал е бързо. Прекалено бързо. — Затвори очи. — Прекалено бързо — повтори. — Отнело им почти час, докато го измъкнат от колата. Санитарите казват, че в това време на няколко пъти губел съзнание. Било е само на четири-пет километра от тук. — Спомни си за кока-колата в джоба си, отвори кутийката и отпи. Опитваше се да отхвърли ужасната гледка от главата си, да се концентрира върху настоящето и върху онова, което щеше да последва. — Доста бързо успели да се свържат с Етан — продължи Филип. — Когато пристигнал тук, татко

бил в хирургията. Сега е в кома. — Погледна нагоре и срещна очите на брат си. — Не очакват да излезе от това състояние.

— Това са глупости! Той е як като бик.

— Казват... — Отново затвори очи. Усещаше главата си празна. — Масивна травма. Мозъчно увреждане. Вътрешни наранявания. На системи е. Хирургът... казва... Татко е регистриран като донор за органи.

— Майната им! — Гласът на Кам беше тих и яростен.

— Смяташ ли, че на мене ми е приятно? — Филип стана — висок, строен мъж в измачкан костюм за хиляда долара. — Казват, че е въпрос най-много на часове. Машините поддържат дишането му. По дяволите, Кам, знаеш какво говореха мама и татко за това, когато тя беше болна. Никакви крайни мерки. Направили са завещания и не се съобразихме с неговото, защото... защото не можем да го понесем.

— Искате да го оставите да умре?! — Кам се протегна и улови Филип за реверите на самото.

Уморен и с натезало сърце, той поклати глава.

— По-скоро бих си отрязал ръцете. И аз не по-малко от теб не искам да го загубя. По-добре виж сам.

Обърна се и го поведе по коридора, където дъхът на безнадеждност не можеше да бъде прикрит от антисептичните препарати. Минаха през двойна врата, покрай стаята на сестрите, покрай малки помещения с остъклени стени, където апаратите бръмчаха и надеждата упорито продължаваше да се крепи.

Когато влязоха, Етан седеше на един стол до леглото. Големите му мазолести ръце държаха ръката на Рей. Високото му жилаво тяло беше приведено, сякаш говореше на мъжа в леглото. Бавно се изправи и впери в Кам зачервените си от безсъние очи.

— Значи реши да се появиш. Да се присъединиш към компанията.

— Дойдох веднага щом можах. — Не искаше да го приеме, не искаше да го повярва. Мъжът, старият, ужасяващо немощен мъж, положен на тясното легло, бе неговият баща. Рей Куин беше едър, силен, неуязвим. Но мъжът с лицето на баща му беше смален, блед и неподвижен като мъртвец.

— Татко! — Приближи се до леглото и се приведе. — Аз съм Кам. Тук съм. — Изчака, някак си уверен, че това е достатъчно баща

му да отвори очи и хитро да му намигне. Но не последва никакво движение и никакъв звук, освен монотонното жужене на апаратите. — Искам да говоря с лекаря му.

— Гарсия. — Етан потърка лицето си и прокара пръсти през изруселите си от слънцето коси. — Резачът на мозъци, когото мама наричаше Вълшебните ръце. Сестрата ще го повика.

Кам се изправи и едва сега забеляза момчето, което спеше свито в едно кресло в ъгъла.

— Кое е това дете?

— Последното от заблудените момчета на Рей Куин. — Етан дори успя да се усмихне. При нормални обстоятелства това би смекчило сериозното му лице, би затоплило кротките му сини очи. — Казвал ти е за него. Сет. Татко го взе преди около три месеца. — Понечи да каже още нещо, но забеляза предупредителния поглед на Филип и само сви рамене. — По-късно ще говорим за това.

Филип стоеше до леглото и се поклащаше.

— Е, как беше в Монте Карло? — Забелязал объркания поглед на Кам, той леко повдигна рамене. Този жест и тримата използваха, когато не намираха подходящите думи. — Сестрата казва, че трябва да му говорим, да говорим помежду си. Може би така ще успее да... Не знаят със сигурност.

— Хубаво беше. — Кам седна и също като Етан улови другата ръка на Рей. И защото тази ръка беше отпусната и безжизнена, той я задържа съвсем лекичко, като много му се искаше в отговор тя да стисне неговата. — Спечелих цяла бала пари из казината, а в апартамента ми имаше страхотна френска манекенка точно когато пристигна факсът ти. — Наведе се и отправи думите си директно към Рей: — Трябваше да я видиш. Беше направо невероятна — крака чак до ушите и великолепни, изваяни от човешка ръка гърди.

— Имаше ли си и лице? — иронично подхвърли Етан.

— Такова, което чудесно си пасваше с тялото. Казвам ви, беше невероятна. А като й заявих, че трябва да тръгвам, малко се поразфуча. — Попипа лицето си. — Наложих се да я изхвърля в коридора, преди да ме е издрала. Но не забравих да хвърля и роклята ѝ след нея.

— Гола ли беше? — поинтересува се Филип.

— Абсолютно.

Филип се усмихна, после за пръв път от почти двацет часа се засмя.

— Господ всичко вижда. — Постави ръце върху краката на Рей, защото изпитваше нужда от контакта. — Тази история ще му хареса.

В ъгъла Сет се преструваше на заспал. Беше видял Кам. Знаеше кой е. Рей доста му беше говорил за него. Имаше два дебели албума, натъпкани с изрезки от вестници, статии и снимки от състезанията и подвизите му.

Сега не изглеждаше толкова смел и внушителен, реши Сет. Човекът беше отчаян, блед и уморен. Ще трябва сам да си състави мнение за Камерън Куин.

Харесваше Етан, макар че той му скъсваше задника от работа, когато отидеше с него за стриди или за миди. Но не му мърмореше през цялото време и нито веднъж не го удари, макар Сет да допускаше и грешки. А и отговаряше на представата, която имаше едно десетгодишно момче за моряците. Як, загорял, с гъсти къдрави коси с изрусели кичури, здрави мускули, пиперлив език. Да-а-а, Сет много го харесваше.

Срещу Филип нямаше нищо против. Той обикновено бързаше и беше изключително любезен. Сет предполагаше, че този човек има поне милион вратовръзки, макар че не можеше да си представи защо на един мъж му е нужна дори една. Но Филип имаше някаква готина работа в някакъв готин офис в Балтимор. Реклама. Да измисля хитри идеи как да продава разни неща на хора, които най-вероятно изобщо нямат нужда от тях.

Сет предполагаше, че това е доста добър начин да си живееш живота.

А сега и Кам. Той беше заложил на славата, живееше на ръба и поемаше всевъзможни рискове. Не, не изглеждаше толкова смел, не изглеждаше толкова проклет.

И тогава Кам извърна глава и очите му се впиха в Сет. Задържаха се, нетрепващи и открити, докато момчето усети как стомахът му се присвива. За да се спаси от тях, той просто затвори очи и си представи, че отново е в къщата край водата и хвърля пръчки на тромавото кутре, което Рей наричаше Фулиш.

Като забеляза, че момчето е будно и усеща погледа му, Кам продължи да го изучава. Хубаво дете, реши той, с пясъчноруси коси и

тяло, което започва да се източва. Ако продължава да се развива така, ще стане доста високо. Има предизвикателно вирната брадичка, отбеляза, и нацупени устни. Както се преструваше на заспал, успяваше да изглежда безобиден като някое кутре и почти толкова миличък.

Но очите... младият мъж беше разпознал онази острота в тях, онази животинска недоверчивост. Беше ги виждал достатъчно често в огледалото. Не успя да различи цвета им, но бяха тъмни.

— Не трябва ли да настаним детето на друго място?

Етан погледна нататък.

— Добре си е тук. Няма на кого да го оставим. Ако е сам, просто ще си търси белята.

Кам сви рамене, отклони поглед и го забрави.

— Искам да говоря с Гарсия. Трябва да имат някакви резултати. Караше като професионалист, така че ако е получил сърдечен пристъп или мозъчен... — Гласът му секна. — Трябва да разберем. Няма да му помогнем, ако стоим просто така.

— Трябва да правим нещо — отвърна Етан и в тихия му глас се доловиха нотки на едва сдържан гняв. — Ти върви и виж. Важно е да сме тук. — Взря се в брат си през безжизненото тяло на Рей. — Винаги това е било важното.

— Някои от нас не желаят да пускат серкмета за скариси или да прекарат живота си, като проверяват кошове за раци — рязко изрече Кам. — Осигуриха ни живот и очакваха от нас да правим с него, каквото искаме.

— Така че ти направи каквото искаше.

— Всички го направихме — намеси се Филип. — Ако през последните два-три месеца нещо не е било наред с татко, трябвало е да ни кажеш, Етан.

— От къде на къде, по дяволите, аз би трябвало да знам? — Но беше подразбрал нещичко, само че го остави да му се изплъзне. И сега, докато седеше, заслушан в апаратите, които поддържаха дишането на баща му, това го измъчваше.

— Защото ти беше тук — отвърна му Кам.

— Да, тук бях. А ти не беше... от години.

— И ако бях останал в Сейнт Крис, той нямаше да се блъсне в проклетия телефонен стълб? За бога! — Прокара ръце през косата си. — Няма никакъв смисъл.

— Ако беше тук, ако и двамата бяхте, нямаше да се опитва да свърши толкова много неща сам. Всеки път, когато минавах край него, беше или на проклетата стълба, или буташе някое буре, или боядисваше лодката си. И продължаваше да преподава три дни седмично в колежа, да се занимава с ученици, да оценява писмени работи. Почти на седемдесет е, за бога!

— Само на шейсет и седем е. — Филип усети мъчително, ледено острие да пронизва тялото му. — И винаги е бил здрав.

— Но не и напоследък. Беше отслабнал и изглеждаше уморен и състарен. Ти и сам го видя.

— Добре де, добре. — Той потърка лицето си и усети дращенето на едnodневната брада. — Може би е трябвало малко да понамали темпото. Вероятно вземането на детето му е дошло твърде много.

— Вечно се карате.

Гласът, слаб и неясен, накара тримата мъже да трепнат.

— Татко — пръв се наведе напред Етан, а сърцето му подскочи в гърдите.

— Ще извикам лекаря.

— Не. Стой — едва отрони Рей, преди Филип да успее да изскочи от стаята. Беше мъчително усилие — това завръщане обратно — макар и само за момент. А той разбираше, че разполага само с няколко мига. Вече усещаше тялото и ума си като две отделни неща, въпреки че чувстваше натиска на ръцете върху своите, чуваше гласовете на своите синове, долавяше страха и гнева в тях.

Беше уморен. О, господи, колко беше уморен! И копнееше за Стела. Но преди да си тръгне, имаше едно последно задължение.

— Ето... — Клепачите му сякаш тежаха килограми, но се насили да отвори очи. Неговите синове, помисли си той, три чудесни дара на съдбата. Беше им отдал най-доброто от себе си, беше се опитал да им покаже как да станат мъже. Сега се нуждаеше от тях за още един. Нуждаеше се от тях да останат единни без него и да се погрижат за детето. — Момчето... — Дори и думите имаха тегло. Потрепна от усилието да ги изтласка от съзнанието към устните си. — Момчето е мое. Сега ваше. Задръжте момчето, каквото и да стане, погрижете се за него. Кам, ти най-добре ще го разбереш. — Голямата ръка, някога толкова силна и жизнена, отчаяно се опита да стисне неговата. — Обещайте ми...

— Ще се погрижим за него. — В този миг Кам би обещал дори да свали луната и звездите. — Ще се погрижим за него, докато отново се изправиш на крака.

— Етан... — Рей още веднъж пое мъчително дъх. — Ще има нужда от търпението ти, от сърцето ти. Заради тях си толкова добър моряк.

— Не се тревожи за Сет. Ще се грижим за него.

— Филип.

— Тук съм — приближи се и се наведе по-ниско. — Всички сме тук.

— Какъв прекрасен ум. Ти ще измислиш как да уредиш всичко. Не пускайте момчето. Вие сте братя. Помнете, че сте братя. Толкова се гордея с вас. С всички вас... Куин. — Усмихна се леко и престана да се бори. — Сега трябва да ме оставите да си ида.

— Отивам за лекаря. — Обзет от паника, Филип хукна навън, докато Кам и Етан се опитваха да върнат баща си отново в съзнание.

Никой не забеляза момчето, свито в креслото, здраво стиснало очи пред горещите сълзи.

ВТОРА ГЛАВА

На бдението и погребението на Рей Куин присъстваха много хора. Той не беше просто жител на Сейнт Кристофър. Беше учител, приятел и довереник. В години, когато уловът на скариди бе слаб, помагаше да се организират помощни фондове или изведнъж откриваше десетки най-невероятни работи, които трябва да се вършат, за да подпомогне рибарите да преживеят някоя особено тежка зима.

Ако някой студент не успяваше да се справи, Рей намираще начин да отдели допълнителен час за самостоятелна работа. Лекциите му по литература в университета винаги бяха много посещавани.

Вярваше във взаимопомощта и го доказваше с постъпките си. Беше белязал съдби. И беше отгледал три нежелани от никого момчета, за да станат мъже.

Бяха оставили след себе си гроба му, затрупан с цветя и сълзи. Така че, когато шушуканията и въпросите започнаха, те най-често биваха отклонявани. Не искаха да чуват каквито и да е клюки, хвърлящи сянка върху Рей Куин. Или поне така твърдяха, макар в същото време да наостряха уши, за да доловят шепота.

Сексскандали, прелюбодеяние, незаконно дете! Самоубийство!

Смехотворно! Невъзможно! Повечето казваха така и действително го вярваха. Но други се привеждаха малко по-близичко, за да доловят всеки намек, сключваха вежди и предаваха слуховете от ухо на ухо.

Кам не чу нито една клюка. Мъката му беше толкова голяма, че едва успяваше да чува собствените си черни мисли. Когато умря майка му, успя да се справи. Беше подготвен, беше я наблюдавал как страда и се беше молил да дойде краят на всичко това. Но сега загубата бе прекалено бърза, прекалено неочаквана и нямаше рак, върху който да хвърли вината.

В къщата имаше твърде много хора — хора, които искаха да предложат съчувствие и да споделят спомени. Не желаше техните спомени, не можеше да ги приеме, докато не се справи със своите.

Седна сам на пристана: през годините десетки пъти бе помагал на Рей да го ремонтират. До него беше платноходката, в която всички те бяха плавали безброй пъти. Кам си спомняше лодчицата, която Рей притежаваше през онова първо лято — малък модел „Сънфиш“, алуминиево корито, което му се беше сторило не по-голямо от спасителен пояс.

И колко търпеливо го беше учил да я управлява, как да се справя с въжетата, как да нагласява платната. Тръпката, когато за пръв път му позволи да държи кормилото.

Беше съдбоносно преживяване за момче, израснало по улиците — соленият въздух в лицето, вятърът, който плющи в белите платна, скоростта и свободата. Но най-важно от всичко беше доверието. „Ето — беше му казал Рей — виж какво можеш да направиш с нея.“

Може би именно този едничък миг в жаркия следобед, когато листата бяха толкова зелени, а слънцето вече приличаше на нагорещена до бяло топка зад леката омара, беше превърнало момчето в мъжа, който бе днес.

И Рей го бе направил с усмивка.

Чу стъпки, но не се обърна. Продължи да се взира във водата, докато Филип застана до него.

— Почти всички си отидоха.

— Добре.

Брат му пъкна ръце в джобовете.

— Дойдоха заради татко. Щеше да се зарадва.

— Да-а. — Кам уморено притисна очите си. — Щеше да се зарадва. Не знам какво да казвам и как да го казвам.

— Да-а. — Макар да си изкарваше прехраната с изкусна употреба на думите, Филип съвсем точно го разбираше. Замълчаха. Ветрецьт откъм водата беше леко хаплив и това носеше облекчение след задушния въздух в препълнената с хора къща. — Грейс разчиства в кухнята. Сет ѝ помага. Мисля, че я харесва.

— Добре изглежда. — Кам направи усилие да насочи мисълта си към нещо друго. — Трудно ми е да си я представя с дете. Разведена е, нали така?

— Да. Мъжът ѝ изчезна точно преди да се роди малката Обри. — Филип въздъхна. — Трябва да оправим някои неща, Кам.

Кам познаваше този тон, който означаваше, че е време за делови разговор. Недоволството му моментално се надигна.

— Смятах да изляза с лодката. Има хубав вятър днес.

— Можеш да отидеш по-късно.

Кам извърна глава с невъзмутима физиономия.

— Мога да поплувам сега.

— Носи се слух, че татко се е самоубил.

Кам го изгледа объркано, после лицето му стана яркочервено от гняв.

— Какви са тия тъпотии?

„Готово — помисли си с мрачно задоволство Филип, — сега вече вниманието ти е привлечено.“

— Носят се някои приказки, че нарочно се е блъснал в стълба.

— Това са абсолютни глупости. Кой разправя такива неща, по дяволите?

— Подхвърля се... и донякъде крушката си има опашка. Свързано е със Сет.

— Какво е свързано със Сет? — Кам напрегнато започна да крачи наоколо. — Какво, да не би да го смятат за луд, задето е взел момчето? По дяволите, беше луд, че ни е взел всичките, но какво общо има това с катастрофата?

— Говорят се разни неща. Намекват, че Сет му е син. Роден.

Това го накара да се закове на място.

— Мама не можеше да има деца.

— Знам.

Яростта блъскаше в гърдите му — чук върху стомана.

— Искаш да кажеш, че я е мамил? Че е имал връзка с друга жена и тя му е родила дете? Исусе Христе, Фил!

— Не.

Кам пристъпи по-близо, докато се озоваха лице в лице.

— За какво тогава говорим, по дяволите?!

— Казвам ти какво чух — безстрастно отвърна Филип, — за да можем да го обсъдим.

— Ако имаше малко ум, щеше да размажеш физиономията на всеки, който го е изрекъл с лъжливата си уста.

— Както на теб ти се иска да ме удариш сега. Това ли е твоят начин да се справиш с проблема? Просто да удряш, докато изчезне? —

Самият той обзет от ярост, Филип леко го побутна назад. — Той е и мой баща, дявол да го вземе! Ти беше първият, но не си единственият.

— Защо тогава не го защити, вместо да слушаш тези глупости? Боиш се да не си изцапаш ръчичките? Да не си развалиш маникюра? Ако не беше такова проклето конте, щеше да...

Юмрукът на Филип улучи Кам право в челюстта. От удара главата му се отметна назад, а самият той залитна. Бързо си възвърна равновесието. С потъмнели и пламнали очи, кимна с глава.

— Добре тогава, хайде!

Ядосан, Филип започна да съблича самото си. Атаката дойде неочаквано, безшумно и в гръб. Едва успя да изругае и вече летеше от пристана във водата.

Изплува на повърхността, изплю водата и отметна мокрите коси от очите си.

— Кучи син! Ах, ти, кучи син!

Етан стоеше, пъхнал палци в предните си джобове, и наблюдаваше как брат му пляска във водата.

— Поохлади се — подхвърли кротко.

— Този костюм е от Хуго Бос — успя да продума Филип, докато риташе с крака към пристана.

— Това изобщо нищо не ми говори. — Етан хвърли поглед към Кам. — На теб говори ли ти нещо?

— Говори ми, че ще плати жестока сметка за химическо чистене.

— Ти също — рече Етан и го блъсна от платформата. — Тук не му е мястото и времето да се биете. Така че, когато успеете да се измъкнете от водата и да се изсушите, ще си поговорим за това. Изпратих Сет за малко при Грейс.

С присвити очи Кам отметна косата си.

— Значи изведнъж ти започна да командваш.

— Струва ми се, че съм единственият, който успява да държи главата си над водата — с тези думи Етан се обърна и с широки крачки пое обратно към къщата.

Кам и Филип заедно уловиха ръба на кея. Изгледаха се, после Кам въздъхна:

— Ще го хвърлим по-късно.

Филип прие извинението и кимна. Изтегли се върху платформата и седна, като издърпа съсипаната си копринена вратовръзка.

— И аз го обичах. Също толкова, колкото и ти. Колкото изобщо някой би могъл.

— Да-а — изхлузи обувките си Кам. — Не мога да го понеса. — Беше трудно признание от устата на мъж, избрал да живее рисковано. — Не исках да съм тук днес. Не исках да стоя там и да ги гледам как го спускат в земята.

— Беше там. Това е всичко, което би имало значение за него.

Кам смъкна чорапите, вратовръзката и сакото си и усети хладината на ранната пролет.

— Кой ти каза за... кой каза онези неща за татко?

— Грейс. Чула слухове и помислила, че е най-добре да знаем какво се говори. Предупреди ни с Етан тази сутрин. И се разплака. — Филип вдигна вежда. — Още ли смяташ, че е трябвало да ѝ размажа физиономията?

Кам хвърли съсипаните си обувки на поляната.

— Искам да знам кой е пуснал всичко това и защо.

— Поглеждал ли си Сет, Кам?

— Естествено, че съм го поглеждал. — Обърна се и пое към къщата.

— Вгледай се по-внимателно — тихо изрече Филип.

Когато двайсет минути по-късно Кам влезе в кухнята, облечен с пуловер и джинси, Етан беше приготвил топло кафе и уиски.

Кухнята беше голяма, с дълга дървена маса по средата. Бялата повърхност на плотовете беше издраскана от употреба. Преди няколко години говореха да сменят остарялата печка. След това Стела се разболя и с това се приключи.

Върху масата имаше голяма, плитка купа, изработена от Етан в училищната дърводелска работилница в малките класове на гимназията. Стоеше си там от деня, в който я бе донесъл вкъщи, и често се пълнеше с писма, бележки и разни домакински джунджурии, вместо с плодове, каквото бе предназначението ѝ. На задната стена имаше три широки прозореца без пердета, които гледаха към задния двор и водата зад него.

Вратите на шкафчетата бяха остъклени, а белите порцеланови чинии вътре — педантично подредени. Същият ред вероятно цареше и

във всички чекмеджета. Стела настояваше за това. Когато например ѝ потрябваше лъжица, не искаше да се налага да я търси.

Но хладилникът беше покрит със снимки и изрезки от вестници, бележки, картички, детски рисунки, закачени с разноцветни магнитчета.

Сърцето му се сви при мисълта, че родителите му никога повече няма да бъдат тук.

— Кафето е силно — заяви Етан. — Уискито също. Налей си каквото искаш.

— Ще пия и от двете. — Кам наля кафе в чашата, допълни я с „Джони Уокър“ и седна. — Искаш ли да удариш едно кроше и на мен?

— Вече го направих. Може и пак. — Етан реши, че иска само уиски, и то чисто. — Сега нямам особено желание. — Застана до прозореца и се загледа навън. — Продължавам да мисля, че трябваше да стоиш повече тук през последните няколко години. Може би не си могъл. Но всъщност това вече е без значение.

— Аз не съм рибар, Етан. Правя онова, за което ме бива. Така искаха и те.

— Да-а. — Не можеше да разбере нуждата да избягаш от мястото, което е твой дом и светилище. И любов. Но нямаше смисъл да задава въпроси или да се сърди. Нито пък, признаваше си го, да обвинява. — Къщата се нуждае от ремонт.

— Забелязах.

— Трябваше по-често да идвам тук. Човек си мисли, че има много време, а после изведнъж се оказва, че вече е твърде късно. Задните стълби са прогнили, трябва да се подменят. Все се канех. — Обърна се, тъй като в стаята влезе и Филип. — Грейс трябва да е на работа тази вечер, така че не може да задържи Сет повече от два-три часа. По-добре говори ти, Фил.

— Добре. — Филип си наля кафе и се облегна на плота. — Както изглежда, някаква жена дошла да се види с татко преди няколко месеца. Отишла в колежа, вдигнала малко шум, на който тогава никой не обърна особено внимание.

— Какъв шум?

— Направила сцена в кабинета му, доста покрещяла и поплакала. След това отишла при декана и се опитала да повдигне обвинение за сексуален тормоз срещу татко.

— Това са пълни глупости.

— Очевидно деканът също е сметнал така. — Той си наля втора чаша кафе и я занесе до масата. — Твърдяла, че татко я е преследвал и злоупотребил с нея, докато била студентка. Но името ѝ изобщо не фигурирало в списъка на студентите в колежа. След това казала, че само е посещавала лекциите му, защото не можела да си позволи пълна такса. Но и това никой не можел да провери. Репутацията на татко е помогнала и изглежда работата се разминала.

— Беше доста разстроен — вметна Етан. — Не би разговарял с мен за това. С никого не би разговарял. После замина за около седмица. Каза ми, че отивал към Флорида да полови малко риба. Върна се със Сет.

— Опитваш се да ми кажеш, че според хората детето е негово? За бога! Че е имал нещо с онази мадама, която чакала, колко, десет-дванайсет години, за да се оплаче?

— Тогава никой не се замисли много-много за това — намеси се Филип. — Вече бяха свикнали той да води заблудени деца вкъщи. Но съществува и въпросът с парите.

— Какви пари?

— Написал е чекове, един за десет хиляди долара, друг за пет и още един за десет — само през последните три месеца. Всичките на името на Глория Делаутер. Някой в банката забелязал и го прошепнал на друг, защото Глория Делаутер било името на жената, която го обвинявала в сексуален тормоз.

— Защо, по дяволите, никой не ми е казал какво става тук?

— Разбрах за парите едва преди около две седмици. — Етан се вгледа в уискито си. Изпи го и тежко въздъхна. — Когато го попитах, той ми отвърна само, че важното е момчето. Да не се тревожа. Веднага щом цялата работа се уредяла, щял да обясни. Помоли ме за малко време и изглеждаше толкова... беззащитен. Не знаете какво е да го видиш уплашен, остарял и уязвим. Вие не сте го виждали, не бяхте тук. Така че изчаках. — Уискито и чувството за вина се съюзиха с гнева и мъката. — И сгреших.

Потресен, Кам се изправи от масата.

— Мислиш, че са го шантажирани. Че си е поиграл с някаква студентка преди десетина години и ѝ е направил бебе? И сега и е плащал, за да си мълчи. За да му даде детето да го отгледа?

— Казвам ти какво знам. — Гласът на Етан звучеше безстрастно:
— Не какво мисля аз.

— Аз не знам какво да мисля — тихо се обади Филип. — Но Сет има неговите очи. Трябва само да го погледнеш, Кам.

— Изключено е да се е чукал със студентка. Не може да е лъгал мама.

— Не ми се ще да го вярвам. — Филип остави чашата си. — Но и той е човек. Може да е допуснал грешка. И ако е допуснал, няма да го съдя. Това, което трябва да направим, е да решим как да изпълним молбата му. Трябва да намерим начин да задържим Сет. Мога да разбера дали е започнал процедура за осиновяване. Едва ли е приключила. Ще ни трябва адвокат.

— Искам да разбера нещо повече за тази Глория Делаутер. — Кам отпусна юмруци, преди да ги е стоварил върху нещо или върху някого. — Искам да разбера коя, по дяволите, е тя! Къде, по дяволите, се намира!

— Твоя работа — сви рамене Филип. — Лично аз не искам да се доближавам до нея.

— Каква е тази глупост за самоубийството?

Филип и Етан се спогледаха, после Етан стана и се доближи до един от кухненските шкафове. Издърпа чекмеджето и извади голям, запечатан плик. Болеше го да го държи в ръцете си и от начина, по който потъмняха очите на Кам, разбра, че е разпознал в избледнелия зелен печат с форма на детелина този на баща им.

— Това е било в колата след катастрофата. — Отвори го и измъкна отвътре пощенски плик. Бялата хартия беше изцапана със засъхнала кръв. — Предполагам, че някой — може би едно от ченгетата, шофьорът на аварийната кола или някой от санитарите — е прочел писмото, а после не си е държал езика зад зъбите. От нея е. — Измъкна писмото и го подаде на Кам. — Делаутер. Пощенското клеймо е от Балтимор.

— Връщал се е от Балтимор. — Той неуверено отвори писмото. Буквите бяха едри и разкривени.

„Куин, уморих се да играя на дребно. Щом толкова много искаш детето, време е да си платиш за него. Да се

срещнем там, където ти го дадох. Нека бъде в понеделник сутринта. Тогава в блока е доста спокойно. Единайсет часа. Донеси сто и петдесет хиляди в брой. Пари в брой, Куин, и никакви отстъпки. Не ги ли набавиш до последния цент, вземам момчето обратно. Не забравяй, че по всяко време, ако поискам мога да прекратя осиновяването. Сто и петдесет хилядарки са добра цена за хубаво момче като Сет. Донеси парите и изчезвам. Имаш думата ми.“

Глория

— Тя направо го е предложила за продан — промърмори Кам. — Като че ли е... — спря се и сепнато погледна към Етан, защото си спомни. Някога той също е бил продаден от собствената си майка на мъже, които предпочитали малки момченца. — Съжалявам, Етан.

— Научих се да живея с това — простичко отвърна брат му. — Мама и татко се постараха да го постигна. Няма да получи Сет.

— Не знаем ли дали ѝ е платил?

— Изтеглил е всичките си пари — намеси се Филип. — Това, което мога да кажа засега — а още не съм прегледал подробно документите му — е, че е закрил спестовната си сметка, осребрил е кредитните си карти. Разполагал е само с един ден да набави парите в брой. Всичкото трябва да е възлизало на около сто хиляди. Не знам дали е имал още петдесет...

— Тя е нямало да го остави на мира. Сигурно го е знаел. — Кам остави писмото и изтри ръце в джинсите си. — И за какво шушукат хората, че се е самоубил — от срам, от страх, от отчаяние? Не би оставил детето само.

— Не. — Етан се приближи до кафеварката. — Остави го на нас.

— Как, по дяволите, бихме могли да го задържим? — Кам отново седна. — Кой ще ни позволи да го осиновим?

— Ще намерим начин. — Етан си наля кафе и сложи толкова захар, че Филип се намръщи. — Сега той е наш.

— Какво, по дяволите, ще правим с него?

— Ще го запишем на училище, ще му осигурим покрив и храна и ще се опитаем да му дадем нещичко от онова, което ни бе дадено на нас. — Взе каничката и доля кафето на Кам. — Имаш ли възражения?

— Хиляди, но дадохме дума.

— По това сме съгласни при всички положения. — Филип леко се навъси и забарабани с пръсти по масата. — Но забравяме един доста важен момент — никой от нас не знае какво има да ни каже Сет по въпроса. Може да не иска да остане тук. Може да не иска да остане с нас.

— Както винаги ти просто усложняваш нещата — възрази Кам. — Защо да не иска?

— Защото теб изобщо не те познава, а мен едва-едва. Единственият, с когото е прекарал известно време, е Етан.

— И с мен не е прекарал чак толкова много — отбеляза той. — Взех го два-три пъти с лодката. Умен е и е сръчен. Няма какво толкова да разказва за себе си. Бил е известно време и с Грейс. Тя изглежда няма нищо против него.

— Татко искаше да остане — заяви Кам и сви рамене. — Значи остава. — Вдигна поглед при звука на клаксон, който бързо изсвири три пъти.

— Това трябва да е Грейс, която го връща обратно на път за кръчмата на Шини.

— Шини? — изви вежди Кам. — Какво прави в кръчмата на Шини?

— Изкарва си прехраната, предполагам — отвърна Етан.

— О, да. — Устните му бавно се разтеглиха в усмивка. — Още ли облича сервитьорките си в онези къси полички с панделки на дупето и черни, мрежести чорапи?

— Да — отвърна с дълга, замечтана въздишка Филип. — Наистина още ги облича така.

— Предполагам, че на Грейс добре ѝ стои онази униформа.

— Да — усмихна се Филип. — Наистина.

— Може пък да намина по-късно към Шини.

— Грейс не е някоя от френските ти манекенки. — Етан стана от масата и понесе чашата си към мивката. — Стой настрана.

— Оу! — Кам намигна на Филип. — Значи да стоя настрана, братко. Не знаех, че интересът ти е насочен точно в тази посока.

— Не е. Тя е майка, за бога!

— Миналата зима в Канкун си прекарах чудесно с майката на две дечица — припомни си Кам. — Бившият ѝ мъж се къпеше в масло —

маслиново масло — а всичко, което получи по бракоразводното дело, беше вила в Мексико, две коли, няколко дрънкулки, произведения на изкуството и две милиончета. Прекарах забравима седмица да я утешавам. А децата бяха много сладки — от разстояние. Стояха с бавачката си.

— Какъв хуманист си ти, Кам — подхвърли Филип.

— Да не би да не знам!

Чуха хлопването на входната врата и се спогледаха.

— Е, кой ще говори с него? — попита Филип.

— Мен не ме бива в тези работи. — Етан вече се измъкваше към задната врата. — А и трябва да нахраня кучето си.

— Страхливец — промърмори Кам, докато вратата се затваряше зад гърба му.

— Точно така, а аз също. — Филип вече беше станал и тръгваше. — Ти ще поставиш началото. Трябва да прегледам документите.

— Почакай само за минутка, дявол да го...

Но той беше излязъл и бодро съобщаваше на Сет, че Камерън го очаква да си поговорят. Когато момчето застана на кухненската врата със следващото го по петите му пале, видя Кам с мрачно изражение да си долива уиски в кафето.

Сет напъха ръце в джобовете и вирна брадичка. Не искаше да е тук, не искаше да разговаря с никого. При Грейс можеше просто да си седи на малката ѝ веранда, да бъде сам с мислите си. Дори когато излезе за малко и седна до него с Обри на коленете, тя не го заговори.

Защото разбираше, че няма желание да споделя.

А сега трябва да се оправя с мъжа. Не се страхува от едри ръце и сурови очи. Няма да допусне да се уплаши. Няма да се трогне, че ще го захвърлят обратно като някоя от дребните риби, които Етан ловеше.

Може да се грижи за себе си. Не се тревожи за това.

Но сърцето му се щуреше в гърдите като мишчица в капан.

— Какво? — предизвикателно изрече той.

Кам продължи да гледа навъсено и да отпива от чашата си. С една ръка разсеяно погали кучето, което храбро се опитваше да се покачи на скута му. Виждаше пред себе си мършаво момче, облечено в още твърди и очевидно нови джинси, презрителна гримаса и очите на Рей Куин.

— Седни.

— Мога да постоя.

— Не съм те питал какво можеш, казах ти да седнеш.

Доловил заповедта, Фулиш покорно се отпусна на пода. Но момчето и мъжът продължиха да се взират един в друг. Детето първо се предаде. Мимолетното трепване на раменете беше онова, което накара Кам да пусне рязко чашата си. Този жест си беше изцяло запазена марка на Куин. Кам изчака за момент да се успокои, като се опита да събере мислите си. Какво, по дяволите, се очаква от него да каже на момчето?

— Взе ли си нещо за ядене?

Сет го изгледа предпазливо изпод по момичешки гъстите си мигли.

— Аха.

— Ъ-ъ... Рей, говорил ли ти е за... положението. Някакви планове за теб?

Раменете отново потрепнаха.

— Не знам.

— Действал е да те осинови, да узакони нещата. Знаел си за това.

— Сега е мъртъв.

— Да-а. — Отново взе кафето си и изчака мъката да премине. — Мъртъв е.

— Заминавам за Флорида — високо заяви Сет, току-що озарен от тази идея.

Кам отпи от кафето и наклони глава, сякаш леко заинтригуван.

— О, така ли?!

— Имам малко пари. Мисля да тръгна сутринта, да хвана някой автобус на юг. Не можеш да ме спреш.

— Разбира се, че мога. — Вече по-спокоен, младият мъж се облегна на стола. — По-голям съм от теб. Какво възнамеряваш да правиш във Флорида?

— Мога да се хвана на работа. Мога да правя много неща.

— Да пребъркваш джобове, да спиш на плажа.

— Може би.

Кам кимна. Такива бяха и неговите планове, когато се беше запътил към Мексико. За пръв път си помисли, че в крайна сметка би могъл да се разбира с момчето.

— Предполагам, че вече можеш да шофираш.

— Бих могъл, ако се наложи.

— В днешно време е по-трудно да задигнеш кола, ако нямаш известен опит. А ще трябва да се движиш бързо, ако искаш да изпревариш ченгетата. Флорида е лоша идея.

— Точно там ще отида.

— Не, няма.

— Няма да ме върнеш обратно — скочи от стола Сет и тъничкото му телце затрепери от страх и гняв. Рязкото движение и викът накараха кучето да изскочи уплашено от стаята. — Нямах никакви права над мен, не можеш да ме накараш да се върна обратно.

— Обратно къде?

— При нея. Тръгвам веднага. Ще си взема нещата и заминавам. И ако си мислиш, че можеш да ме спреш, значи си абсолютно тъп.

Кам разпозна стойката — търси си боя, но е готов и да се отбранява.

— Бие ли те?

— Не ти влиза в шибаната работа!

— Рей ме натовари с шибаната работа. Само тръгни към вратата — добави той — и просто ще те издърпам обратно. — После въздъхна, когато Сет наистина хукна да бяга.

Дори и след като го хвана на входната врата, трябваше да му признае бързината. А когато улови момчето през кръста и изви замахналия назад юмрук върху вече отпуснатата челюст, трябваше да му признае и силата.

— Махни проклетите си ръце от мен, кучи сине. Ще те убия, ако ме пипнеш!

Кам го завлече с мрачно изражение във всекидневната, блъсна го на едно от креслата и го задържа, почти долепил лице до неговото. Ако беше видял в очите на момчето само гняв или само пренебрежение, можеше и да не се трогне. Но онова, което видя, беше див ужас.

— Не ти липсва кураж, хлапе. Сега се опитай да проявиш и малко разум. Ако ми се прииска секс, държа да е с жена. Ясно?

Не можеше да проговори. Единственото, което разбра, когато силната, мускулиста ръка се обви около него беше, че този път няма да успее да се измъкне. Този път няма да може да се пребори и да избяга.

— Тук няма никой, който да те пипне по този начин. Никога! — Без да го осъзнава, Кам беше смекчил тона си. Очите му гледаха

сърдито, но суровият израз беше изчезнал. — Ако се заема с теб, то ще е, за да опитам да влея малко ум в главата ти. Схвана ли?

— Не искам да ме пипаш! — едва успя да продума Сет. От потта кожата му беше станала хлъзгава. — Не обичам да ме пипат.

— Добре. Тогава стой, където съм те сложил. — Кам се отдръпна назад, след това придърпа една табуретка и седна. Тъй като Фулиш сега вече трепереше от ужас, той го вдигна и го пусна в скута на Сет. — Имаме проблем — започна младият мъж и се помоли да му дойде вдъхновение как да се оправи по-нататък. — Не мога да се занимавам с тебе по двайсет и четири часа. А и да можех, проклет да съм, ако го направя. Заминеш ли за Флорида, ще се наложи да тръгна да те търся и да те домъкна обратно. Това действително ще ме ядоса.

— Какво ти пука къде ще отида?

— Не мога да кажа, че ми пука. Но на Рей, да. Така че ще се наложи да останеш.

— Да остана? — Това беше възможност, която Сет никога не беше обмислял. Дори не си беше позволявал да се надява. — Тук? Когато продадете къщата...

— Кой ще продава къщата?

— Ами... — млъкна, решил, че се е разприказвал твърде много. — Хората мислят, че ще я продадете.

— Грешат. Никой няма да продава тази къща. — Кам сам остана изненадан колко е категоричен точно по този въпрос. — Още не знам как ще уредим нещата. Обмисляме го. Но междувременно е по-добре да се разберем за следното — оставаш тук. — Внезапно осъзна, че това всъщност се отнася и за него. Изглежда, късметът му продължаваше да му изневерява. — Оставаме заедно, хлапе, поне за още известно време.

ТРЕТА ГЛАВА

Кам предполагаше, че това е най-невероятната седмица в живота му. Би трябвало да е в Италия и да се подготвя за мотокроса, с който възнамеряваше да се позабавлява. Повечето му дрехи и лодката му се намираха в Монте Карло, колата му беше в Ница, моторът му — в Рим.

А той се намираше в Сейнт Крис, превръщайки се в бавачка на десетгодишно хлапе с лошо поведение. Надяваше се детето да тръгне на училище, където му беше мястото. Същата сутрин имаха схватка по този въпрос. Но пък и без това непрекъснато бяха във война.

Готвене, вечерен час, пране, телевизия. Кам поклати глава, докато откъртваше прогнилите стъпала на задната стълба. Можеше да се закълне, че момчето ще започне да спори дори ако му каже „Добро утро“.

И може да не се справя прекрасно като бавачка, но, дявол да го вземе, полагаше усилия. Доказателство беше непрекъснатото му главоболие. А и през повечето време беше съвсем сам. Филип беше обещал да идва през почивните дни. Но все пак оставаха пет ужасни дни в седмицата. Етан се стараяше да наминава всяка вечер, след като е приключил с улова за деня. Но така оставаха дните.

Кам можеше да продаде безсмъртната си душа за една седмица на Мартиника: горещ пясък и още по-горещи жени, студена бира и никакви разпавии. Вместо това се занимаваше с пране, изучаваше тайните на микровълновата печка и се опитваше да не изпускат из очи едно момче, което беше решило да направи живота му непоносим.

— Ти беше същият.

— Друг път съм бил. Нямах да доживея до дванайсет, ако бях такъв голям глупак.

— През първата година двамата със Стела вечер се питахме дали на сутринта още ще си тук.

— Вие поне сте били двама. А...

Ръката на Кам отпусна чука и той тупна на земята. Там, на стария, скърцащ люлеещ се стол на задната веранда седеше Рей Куин.

Лицето му бе едро и усмихнато, косите му, побелели, дълги и гъсти. Носеше любимия си сив рибарски панталон, избеляла сива тениска с червен рак отпред. Беше бос.

— Тате? — Главата на Кам се завъртя веднъж мъчително, после сърцето му преля от радост. Бързо скочи на крака.

— Нали не си си помислил, че ще те оставя да се мъчиш сам с това, а?

— Но... — Затвори очи. „Халюцинирам — осъзна той. — Явно е от стреса, умората и мъката.“

— Винаги съм ти казвал, че животът е пълен с изненади и чудеса. Искях да приемеш не само възможното, Кам, но и невъзможното.

— Призраци? Господи!

— Защо не? — Това, изглежда, невероятно развесели Рей, защото той пусна на воля дълбокия си, гърлен смях. — Виж книгите, синко. Там е пълно с тях.

— Не може да бъде — промърмори на себе си младият мъж.

— Седя си тук пред теб, така че изглежда може. Оставих прекалено много недовършени неща след себе си. Сега е ред на теб и братята ти, но кой казва, че не мога да ви помагам от време на време?

— Помощ? Аха, ще имам нужда от сериозна помощ. Като се започне с психиатър. — Кам се приближи и седна на крайчеца на верандата.

— Ти не си луд, Кам, само объркан.

Той пое дълбоко дъх и извърна глава, за да се вгледа в мъжа, който се полюляваше в стария, дървен стол. Могъщият Куин, помисли си, докато въздишаше дълбоко. Изглеждаше солиден и истински. Изглежда, реши Кам, сякаш наистина си е там.

— Ако действително си тук, кажи ми тогава за момчето. Твое ли е?

— Сега е ваше. Твое, на Етан и на Филип.

— Това не е достатъчно.

— Разбира се, че е. Разчитам на всеки от вас. Етан посреща нещата такива, каквито са и извлича най-доброто от тях. Филип насочва ума си към детайлите и се справя с тях. Ти не се отказваш, докато не стане така, както си си наумил. Момчето се нуждае и от трима ви. Сет е това, което е важно сега. Вие сте тези, които сте важни.

— Не знам какво да правя с него — нетърпеливо изрече Кам. — Не знам какво да правя и със себе си.

— Разреши едното, ще разрешиш и другото.

— Дявол да го вземе, кажи ми какво стана. Какво става?

— Не за това съм тук. Не мога да ти кажа и дали съм видял Елвис. — Рей се усмихна, след като Кам се изсмя. — Вярвам в теб, Кам. Не се отказвай от Сет. Не се отказвай от себе си.

— Не знам как да го постигна.

— Оправи стъпалата — отвърна с намигване Рей. — Това е начало.

— По дяволите стъпалата — започна младият мъж, но отново беше останал сам със звука на пеещите птички и лекия плясък на водата. — Загубвам си ума — промърмори и потърка с неуверена ръка лицето си. — Загубвам проклетия си ум!

Стана и отново се зае да поправя стъпалата.

Анна Спинели беше надула радиото докрай. Арета Франклин изтръгваше мощни звуци за милиони долари и будеше уважение. Анна ѝ пригласяше, възхитена от прекрасната си нова кола.

Беше работила много, пестила и жонглирала с различни влогове, за да може да си позволи първоначалната сума и месечните вноски. И ако питат нея, колата си заслужаваше всяка кофичка кисело мляко, която беше изяла вместо истинска храна.

Въпреки хладния пролетен ветреца бе отворила люка, докато летеше по шосето. Но не би било професионално да пристигне с разрошени от вятъра коси. Беше много важно да изглежда и да се държи делово.

За посещението в този дом беше подбрала едноцветен и строг тъмносин костюм и бяла блузка. Какво носеше отдолу си беше нейна работа. Пристрастието ѝ към коприната утежняваше нейния вечно в състояние на криза бюджет, но в края на краищата животът е, за да се живее.

Беше прибрала дългата си, къдрава коса в стегнат кок ниско на тила. Смяташе, че това я прави да изглежда по-зряла и авторитетна. Твърде често, когато я носеше разпусната, я възприемаха повече като секси мадама, отколкото като сериозен социален работник.

Кожата ѝ беше бледозлатиста, благодарение на италианското ѝ потекло. Очите ѝ бяха големи, тъмни, с форма на бадем. Устата ѝ беше голяма, със съблазнително пухкава долна устна. Скулите ѝ бяха изпъкнали, а носът ѝ — дълъг и прав. Гримираше се съвсем леко.

Беше на двадесет и осем, отдадена на работата, доволна от живота си и щастлива, че беше успяла да се установи в красивото градче Принсес Ан.

Беше ѝ дошло до гуша от големия град.

Докато караше между обширните равни поля с новата реколта, а във ветреца, нахлуващ през смъкнатото стъкло, се долавяше мирисът на океана, тя си мечтаеше един ден да се премести на някое такова място. Селски ниви и трактори. Изглед към залива и лодки.

Ще трябва да спестява и да си прави сметка, но един ден се надяваше, че ще успее да си купи къщичка извън града. Пътуването няма да я затруднява, тъй като шофирането ѝ доставяше огромно удоволствие.

Смени Кралицата на соула с Бетховен и започна да си тананика „Одата на радостта“.

Радваше се, че повериха случая „Куин“ именно на нея. Беше толкова интересно. Само ѝ се искаше да беше имала възможност да се запознае с Реймънд и Стела Куин. Трябва да са били с много големи сърца, за да осиновят три проблемни момчета и да успеят да ги възпитат добре.

Но съпрузите вече ги нямаше и сега основната ѝ грижа беше Сет Делаутер. Очевидно процедурата по осиновяването не може да продължи. Трима ергени — единият живеещ в Балтимор, другият — в Сейнт Крис, а третият — където му хрумне. Е, това не беше най-подходящата среда за детето. Във всеки случай тримата братя едва ли щяха да поискат настойничество.

Така че Сет Делаутер ще бъде погълнат отново от системата. Младата жена искаше да направи най-доброто за него.

Когато забеляза къщата между дърветата, тя спря колата. Намали звука на радиото, после се огледа в огледалото за обратно виждане. Включи отново на първа и бавно измина последните няколко метра, след което сви по алеята.

Първата ѝ мисъл беше, че това е хубава къща с прекрасно местоположение. Беше толкова тихо и спокойно. Боята на къщата

трябваше да се освежи, а дворът се нуждаеше от грижи, но занемареният вид само допълваше усещането за истински дом.

Едно момче би било щастливо тук, помисли си Анна. Всеки би бил. Жалко, че трябва да го отведе. Въздъхна, защото добре познаваше капризите на съдбата. Взе куфарчето и излезе от колата.

Придърпа сакото си. Кройката му бе такава, че да прикрива формите ѝ. Насочи се към входната врата и забеляза, че многогодишните растения в лехите покрай стъпалата са започнали да напъпват.

Наистина ще трябва да научи повече за цветята — мислено си отбеляза да прегледа някоя книга по градинарство.

Чу ударите на чук и се поколеба, след това пое направо през поляната към задната част на къщата.

Беше клекнал на земята, облечен с черна тениска и тесни избелели дънки. Изглеждаше много добре. Издължените и гладки мускули трептяха, докато яростно забиваше пирон в дървото. Анна се запита кой от тримата братя е пред нея.

Филип Куин? Рекламният директор. Твърде съмнително.

Камерън Куин, търсачът на силни усещания? Едва ли.

Следователно това би трябвало да е Етан, рибарят.

С любезна усмивка на уста младата жена попита:

— Господин Куин?

Все така здраво стиснал чука в ръка, той се извърна и тя видя гнева, изписан на лицето му. Самото лице беше по-завладяващо и определено по-сурово от това, за което беше подготвена.

Вероятно в кръвта на някой местен жител на Америка, реши тя, се крие причината за високите скули и бронзовата кожа. Косата му беше черна, поразрошена и доста дълга. Очите му имаха цвета на яростна буря.

Намираще го за безбожно сексапилен. Тъй като умееше да разпознава невъздържания скандалджия, реши, че който и да е от братята Куин, с него ще трябва да действа внимателно.

Той продължи да я оглежда. Първата му мисъл беше, че такива крака заслужават нещо по-добро от безличната синя пола и грозните черни обувки. Втората, че когато една жена има толкова големи, толкова кафяви, толкова красиви очи, тя вероятно получава всичко, което поиска.

Остави чука и се изправи.

— Аз съм Куин.

— Казвам се Анна Спинели — продължи да се усмихва, докато пристъпваше с протегнатата ръка. — Кой от братята Куин сте вие?

— Камерън. — Беше изненадан от твърдото ѝ ръкостискане. — С какво мога да ви услужа?

— Аз се занимавам със случая на Сет Делаутер.

Интересът му се изпари и той се напрегна.

— Сет е на училище.

— Така и предполагам. Искам да поговоря с вас, господин Куин.

— Брат ми Филип се занимава с юридическите въпроси.

Тя вдигна вежди, но продължи да се усмихва любезно.

— Той тук ли е?

— Не.

— Е, в такъв случай, ако мога да отнема няколко минути от времето ви. Предполагам, че живеете тук, поне временно.

— И какво от това?

Въздъхна. Хората гледаха на социалния работник като на враг. Някога и тя беше мислила по същия начин.

— Основната ми грижа е Сет, господин Куин. Така че има две възможности: да обсъдим въпроса или да се заема с процедурата за преместването му от този дом и предоставянето му на грижите на подходящо семейство.

— Дори не се и опитвайте, госпожице Спинели. Сет никъде няма да ходи.

— Сет Делаутер е малолетен. Процедурата по осиновяването, предприета от баща ви, не е завършена и съществуват известни съмнения относно нейната валидност. На този етап, господин Куин, нямате никакви законни права да задържите момчето.

— Нали не държите да ви кажа какво можете да направите със законните си права, госпожице Спинели? — С известно задоволство видя как големите тъмни очи заискриха. — Не мисля. Мога да го отстоявам. Сет е мой брат. — Сам се изненада от думите си. Обърна ѝ гръб. — Имам нужда от една бира.

Тя остана за момент на място след хлопването на мрежестата врата. В работата си никога не си позволяваше да изпуска нервите си. Три пъти си пое дъх и едва тогава изкачи стъпалата към къщата.

— Господин Куин...

— Още ли сте тук? — Отвори си бутилка „Харп“. — Искате ли бира?

— Не. Господин Куин...

— Не обичам социалните работници.

— Шегувате се! Изобщо не бих предположила.

Той сви устни.

— Нищо лично.

— Разбира се. Не обичам груби, арогантни мъже. В това също няма нищо лично. А сега, готов ли сте да обсъдим положението на Сет, или просто да се върна с необходимите документи и ченгетата?

„Ще го направи — реши Кам. — Може и да ѝ е дадено лице, достойно за художник, но не беше от лесните.“

— Само опитайте и момчето ще офейка. Рано или късно ще го хванете и ще свърши в дом за малолетни — а после и в килия. Вашата система няма да му помогне, госпожице Спинели.

— Но вие да?

— Може би. — Загледа се намръщено в бирата си. — Баща ми щеше да успее. — Когато отново погледна нагоре, очите му издаваха чувства, които я развълнуваха. — Вярвате ли в светостта на обещанието пред смъртния одър?

— Да — отвърна, преди да успее да се овладее.

— В деня, в който умря баща ми, му обещах — обещахме му — че ще задържим Сет при нас. Нищо и никой не може да ме накара да престъпя дадената дума. Нито вие, нито системата ви, нито ченгетата.

Положението беше доста сложно, установи тя. Ще трябва да го обмисли.

— Бих искала да седна — каза Анна.

— Моля!

Придърпа един стол до масата. Забеляза, че в мивката има чинии, и усети лека миризма на прегоряло. Но за нея това означаваше само, че някой се е опитал да нахрани момчето.

— Смятате ли да подадете молба за законно настояничество?

— Ние...

— Вие, господин Куин — прекъсна го тя. — Вас питам дали имате такова намерение. — Изчака, наблюдавайки как съмнения и съпротива преминават по лицето му.

— Тогава, предполагам, че да. — Господ да им е на помощ на всичките, каза си науум. — Ако това е нужно.

— Смятате ли постоянно да живеете в тази къща със Сет?

— Постоянно? — Това може би беше единствената действително страшна дума в живота му. — Сега пък аз имам нужда да седна. — Направи го, после притисна с пръсти основата на носа си. — Господи! Какво ще кажете, ако употребим „за непосредственото бъдеще“ вместо „за постоянно“?

Не се съмняваше в искреността му и беше готова да го приветства за намеренията му. Но...

— Нямате представа с какво се захващате.

— Грешите, имам и това ме плаши до смърт.

Кимна и прецени откровеността му като точка в негова полза.

— Какво ви кара да мислите, че ще бъдете по-добър настойник за едно десетгодишно момче, което според мен познавате по-малко и от две седмици, отколкото един изпитан временен дом?

— Защото го разбирам. Бил съм като него. И защото тук му е мястото.

— Позволете ми да изложа някои от най-големите пречки за това, което сте замислили. Вие не сте семеен, без постоянно местожителство и без стабилни доходи.

— Имам тази къща. Имам и пари.

— На чие име е къщата, господин Куин? — Само кимна, когато видя как веждите му се склочиха. — Предполагам, че нямате представа.

— Филип знае.

— Това е добре за Филип. Освен това съм сигурна, че имате някакви пари, господин Куин, но аз говоря за постоянна работа. Пътуването по света и участието в различни състезания не е постоянна работа.

— Носи добри пари.

— Замисляли ли сте се за рисковете при избора от вас начин на живот, след като предлагате да поемете подобна отговорност? Повярвайте ми, съдът ще се замисли. Какво ще стане, ако нещо се случи с вас, докато се опитвате да счупите поредния рекорд?

— Знам какво правя. Освен това ние сме трима.

— Само един от вас живее в тази къща, където е и Сет.

— Е, и?

— И този един не е уважаван професор в колеж с опит в отглеждането на трима сина.

— Това не означава, че не мога да се справя.

— Не, господин Куин — търпеливо отвърна тя, — но е голяма пречка за получаване на законно настояничество.

— Ами ако сме всички?

— Моля?

— Ами ако всички живеехме тук? Ако братята ми се преместят? — „Ама че идиотска бъркотия“, помисли си Кам, но продължи: — Ами ако си намеря... — Сега вече се наложи да отпие жадно от бирата. — Работа — изрече накрая.

Тя се взря в него.

— Готов сте да промените коренно живота си?

— Рей и Стела Куин промениха живота ми.

Изразът на лицето ѝ стана по-мек и го накара да примигне от изненада, докато устните ѝ се извиваха в усмивка, а очите ѝ сякаш станаха още по-тъмни и по-дълбоки. Когато ръката ѝ се протегна и леко докосна неговата, той сведе поглед, изненадан от мимолетния трепет, който изпита.

— Докато пътувах насам, ми се искаше да можех да се запозная с тях. Мислех си, че трябва да са били забележителни хора. Сега съм сигурна в това. — После отдръпна ръка. — Трябва да разговарям с братята ви и със Сет. По кое време се връща от училище?

— По кое време? — Кам объркано погледна часовника в кухнята. — Ами... различно.

— Ще трябва да се справите по-добре, ако това ще бъде официално проучване на домашните условия. Ще отида до училището да го видя. Ами брат ви, Етан... — Стана от мястото си. — Ще го намеря ли у дома?

— Не и по това време. Ще се върне към пет.

Анна погледна часовника си.

— Добре. И ще се свържа с другия ви брат в Балтимор. — Извади спретнат кожен бележник от куфарчето си. — А сега, можете ли да ми дадете имена и адреси на някои съседни хора, които познават вас и Сет и които биха дали описание на характера ви. Добрата страна на характера ви по-точно.

— Вероятно бих могъл да измисля няколко.

— Е, това все пак е нещо. Ще направя някои проучвания, господин Куин. Ако се окаже, че ще бъде от най-голяма полза за Сет да остане във вашия дом, под вашите грижи, ще се опитам да ви помогна. — Леко наклони глава. — Ако стигна до заключението, че за него ще е най-добре да бъде отведен от вашия дом и от грижите ви, ще се боря с вас със зъби и нокти, за да го постигна.

Кам също стана.

— Тогава предполагам, че сме се разбрали.

— Не е окончателно, но трябва да започнем отнякъде.

Щом тя излезе от къщата, Кам грабна телефона. Докато се свърже с Филип, кипеше от гняв.

— Идва някаква проклета социална служителка!

— Казах ти да го очакваш.

— Не, не си.

— Напротив, казах ти. Ти не слушаш. Помолил съм един приятел адвокат да се занимава с уреждането на настойничеството. Майката на Сет си е вдигнала чуковете. Доколкото успяхме да установим, не е в Балтимор.

— Пет пари не давам къде е майка му. Тази от социалните вдигаше пара, че щяла да вземе Сет.

— Адвокатът е започнал процедура за временно настойничество. Това отнема време, Кам.

— Може и да нямаме време. — Затвори очи. — Или може би извоювах малко време. Кой е собственик на къщата?

— Ние. Татко я е оставил — всъщност всичко — и на тримата.

— Чудесно, много добре. Защото си на път да смениш местожителството си. Ще се наложи да опаковаш дизайнерските си костюмчета, приятел, и да домъкнеш задника си насам. Пак ще живеем заедно.

— Що за идиотщина?

— А аз трябва да си намеря някаква шибана работа. Ще те очаквам довечера в седем. Донеси вечеря. Писнало ми е да готвя.

Изпита известно задоволство, щом чу цветистите ругатни на Филип.

Анна намери враждебно настроения и нахакан Сет и незабавно го хареса. Директорът ѝ беше дал разрешение да го изведе от час и да използва един ъгъл в училищния стол, където да си поговорят.

— Ще бъде по-лесно, ако ми кажеш какво мислиш, какво чувстваш и какво искаш.

— Че защо?

— Защото ми плащат за това.

Сет сви рамене и продължи да чертае с пръст.

— Мисля, че трябва да си гледаш работата, досаждаш ми и искам да се махнеш.

— Е, достатъчно за мен — отвърна Анна и с удоволствие видя как той се мъчи да потисне усмивката си. — Дай сега да поговорим за теб. Доволен ли си, че живееш при господин Куин?

— Готина къща.

— Да, хареса ми. Ами господин Куин?

— Мисли си, че знае всичко. Мисли се за супер, защото е ходил по целия свят. Обаче да ти кажа, със сигурност хич не го бива да готви.

Анна остави химикала на масата и скръсти ръце върху бележника си. Момчето беше твърде слабичко.

— Гладуваш ли?

— Накрая отива да купи пица или хамбургери. Жива мъка! Искам да кажа, какво му е толкова да използваш микровълновата печка?

— Може би ти трябва да се заемеш с готвенето.

— Че да не ме е молил! Снощи изгърмя картофите. Нали знаеш, забравил да им пробие дупки и бам! — Сет забрави за презрителната си усмивчица и се разсмя високо. — Ама че каша! Ама само как псуваше, майчице мила!

— Значи готвенето не е най-силната му област. — Но, реши Анна, все пак опитва.

— Не ми говори! Повече го бива да поправя разни неща с чука или да ровичка в оная ми ти страхотна бричка. Видя ли корвета? Кам каза, че бил на майка му и, че май си го имала открай време. А и лети като ракета. Рей го държеше в гаража. Май не искаше да го изкарва.

— Липсва ли ти? Рей?

Погледът на Сет помръкна.

— Беше готин. Но беше стар, а като остарееш, умираш. Така стават работите.

— Ами Етан и Филип?

— Те са свестни. Обичам да излизам с лодката. Ако не бях на училище, можех да работя за Етан. Казва, че ме бивало.

— Искаш ли да останеш при тях, Сет?

— Няма къде да отида, нали така?

— Винаги има някакъв избор и аз съм тук, за да ти помогна да решим кой е най-добрият за теб. Ако знаеш къде е майка ти...

— Не знам. — Гласът му се повиши и очите му притъмняха на фона на преbledнялото му лице. — И не искам да знам. Ако се опитате да ме пратите там, няма да ме намерите повече.

— Биеше ли те? — Анна изчака за миг, после кимна, след като момчето продължи да се вира насреща ѝ. — Добре, засега ще оставим тази тема. Има семейства, които биха искали и са в състояние да вземат деца в домовете си, да се грижат за тях, да им осигурят добър живот.

— Не ме искат, нали? — Сълзите му напиреха. Проклет да е, ако им позволи да потекат — очите му станаха горещи и сухи. — Каза, че мога да остана, но е било лъжа. Просто още една шибана лъжа!

— Не. — Улови ръката му, преди да е успял да скочи от мястото си. — Не, искат те. Ако става въпрос, господин Куин — Камерън — доста се ядоса, когато споменах, че би трябвало да отидеш в друг дом. Само се опитвам да разбера ти какво искаш. И мисля, че току-що ми каза. Ако желаеш да останеш с братята Куин и ако така ще е най-добре за теб, искам да ти помогна да го уредим.

— Рей каза, че мога да остана. Обеща, че никога няма да позволи да се върна.

— Ще се опитам да му помогна да изпълни обещанието си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тъй като, изглежда, в къщата нямаше нищо друго студено за пиене, освен бира, газирани безалкохолни напитки и малко подозрително на вид мляко, Етан постави чайника с вода да заври. Ще си свари чай, ще го изстуди и ще изпие една голяма чаша на верандата, докато следобедът бавно гасне.

Работният му ден продължаваше вече четиринайсет часа и имаше нужда от почивка.

Което никак нямаше да е лесно, каза си, докато търсеше чая и дочу виковете на Кам и Сет във всекидневната. Реши, че сигурно им е приятно да спорят, иначе не биха го правили.

За себе си той искаше един час спокойствие, прилична храна и след това едната от двете пури, които си позволяваше на ден. Но както вървяха нещата, явно часът на спокойствие нямаше да влезе в програмата.

Докато пускаше пликчетата чай във врящата вода, чу трополене нагоре по стълбите, последвано от яростно затръшване на вратата.

— Това дете ме подлудява — оплака се Кам, втурвайки се в кухнята. — Не можеш да му кажеш нищо, без да започне да спори.

— Хм-м.

— Заядлив, устат, кавгаджия. — С неприятното чувство, че е бил победен, Кам измъкна една бира от хладилника.

— Сигурно е като да се гледаш в огледало.

— Да бе!

— Какви ги говоря? Ти си толкова кротка душица. — Като се движеше с обичайното си мудно темпо, Етан се наведе да потърси стара стъклена каничка. — Чакай да си помисля. Беше на четиринайсет, когато аз пристигнах тук. Първото нещо, което направи, беше да предизвикаш кавга, за да имаш повод да ми разкъравяш носа.

Кам леко се усмихна.

— Това беше за добре дошъл в семейството. Освен това ти ми насини окото.

— Така си беше. Хлапето е прекалено умно да те удари — продължи Етан и започна да пуска захарни бучки в каничката. — Така че вместо това предпочита да те дразни. Определено ангажира вниманието ти, нали?

Вбеси се, защото беше вярно.

— Като ти е толкова ясен, защо ти не се заемеш с него?

— Защото съм във водата всяка сутрин преди изгрев. Този род деца се нуждаят от контрол. — Това, каза си наум Етан, е неговата версия и ще се придържа към нея дори през всички мъчения на преизподнята. — От трима ни ти си единственият, който не работи.

— Ще се наложи да работя — промърмори Кам.

— О, така ли? — Брат му леко изсумтя и довърши приготвянето на чая. — Това ще бъде събитие.

— Събитието приближава бързо. Социалната служителка беше тук днес.

Етан изръмжа:

— К'во искаше?

— Да ни провери. С теб също ще разговаря. И с Филип. Вече е говорила със Сет — за което именно се опитвах да го подпитам дипломатично, когато отново се разпени. — Кам леко се намръщи, като вече си мислеше за Анна Спинели със страхотните крака и служебното куфарче, а не за Сет. — Ако не издържим, ще го премести.

— Никъде няма да ходи.

— Точно това казах и аз. — Отново прокара ръка през косите си и това го подсети, че в Рим имаше намерение да се подстриже. Сет не беше единственият, който никъде нямаше да ходи. — Обаче, братле, възнамеряваме да направим някои сериозни промени тук.

— Нещата са си добре и така. — Етан напълни една чаша с лед и наля отгоре чай, така че кубчетата започнаха да пукат.

— Лесно е да го кажеш. — Кам излезе на терасата и пушна мрежестата врата да се захлопне зад него. Приблужи се до парапета и се загледа как Саймън, ловното куче с лъскав косъм на Етан, си играе с дебелото пале. На горния етаж Сет очевидно бе решил да си отмъсти, като оглушително надуваше радиото. Беше гръмовен рок.

Кам стисна зъби. Проклет да е, ако каже на хлапето да го намали. Твърде изтъркано, твърде ужасяващо типична реакция на възрастен. Отпи от бирата, направи усилие да се освободи от напрежението, като

насочи вниманието си върху залязващото слънце, което хвърляше диамантени отблясъци във водата.

Духаше вятър, така че блатната трева се поклащаше като житна нива в Канзас. Мъжкият от двойката патици, направили гнездото си там, където водата достигаше до дърветата, излетя с крякане.

„Люси, прибрах се у дома“ — беше всичко, което Кам успя да си помисли, и то почти го накара да се усмихне отново.

През грохота от музиката дочу тихото, ритмично поскърцване на люлеещия се стол. Бирата изскочи като фонтан от гърлото на бутилката, когато той рязко се обърна. Етан спря да се люлее и се вгледа в него.

— Какво? — попита. — Божичко, Кам, изглеждаш, сякаш си видял призрак.

— Нищо. — Прокара ръка по лицето си, после внимателно седна на верандата и се облегна на колоната. — Нищо — повтори отново, но остави бирата. — Малко съм изнервен.

— Обикновено така се чувстваш, ако останеш на едно място повече от седмица.

— Не ми лази по нервите, Етан.

— Само отбелязвам. — И тъй като Кам изглеждаше изтощен и блед, той бръкна в джобчето на ризата си и извади две пури. Нищо няма да му стане, ако наруши навика си да пуши след вечеря. — Пура?

Кам въздъхна.

— Аха, защо не? — Вместо да се помръдне от мястото си, остави Етан да му я запали и да му я подаде. Отново се облегна и изпусна няколко кръгчета дим. Когато музиката съвсем внезапно спря, почувства, че е удържал малка победа.

През следващите десетина минути се чуваше само плискането на водата, зовът на птиците и шепотът на вятъра. Слънцето се спусна пониско, багрейки небето на запад в меко розово сияние, което се просмукваше във водата и замъгляваше хоризонта. Сенките притъмняха.

Съвсем типично за Етан, помисли си Кам, да не задава въпроси. Да седи мълчаливо и да чака. Да разбира нуждата от спокойствие. Почти беше забравил това възхитително качество на брат си. А може би, призна си, почти беше забравил колко много обичаше брата, който му бяха дали Рей и Стела.

Но дори и след като си го спомни, не беше сигурен какво да прави с него.

— Видях, че си оправил стъпалата — продума Етан, след като прецени, че той се е поуспокоил.

— Аха, на къщата ще ѝ дойде добре и една боя.

— Ще трябва да се заемем с това.

Налагаше се да се заемат с доста неща, помисли си Кам. Но тихото поскърцване на стола продължаваше да връща мислите му към днешния следобед.

— Случвало ли ти се е някога да сънуваш, докато си напълно буден? — Можеше да си позволи да попита Етан.

След като остави почти празната чаша на верандата до стола, Етан се загледа в пурата.

— Ами... предполагам, че да. Умът обича да се рее, когато му позволиш.

Би могло да е точно това, каза си Кам. Умът му се беше зареял — може би дори се беше загубил за мъничко. Ето кое би могло да обясни защо му се беше сторило, че вижда баща си в люлеещия се стол на верандата. А разговорът? Просто много му се иска, реши той. Това е всичко.

— Спомняш ли си как татко изнасяше цигулката си тук. В горещите летни нощи ще седне там, където си седнал ти сега, и ще свири с часове. Имаше такива големи ръце.

— Успяваше да я накара да пее.

— И ти се справяше доста добре.

Етан сви рамене и дръпна от пурата си.

— Малко.

— Трябва да я вземеш. Той би искал да е за теб.

Етан отмести кротките си очи и се вгледа в Кам.

— Предполагам, че ще го направя, но не веднага. Не съм готов.

— Да — отново издуха дим брат му.

— Още ли пазиш китарата, която ти подариха за Коледа?

— Оставих я тук. Не исках да я разнасям навсякъде с мен. — Погледна пръстите си и ги сви, сякаш се кани да ги постави върху струните. — Май не съм свирил повече от година.

— Може би трябва да пробваме Сет на някакъв инструмент. Мама се кълнеше, че свиренето помага срещу агресивността. —

Вдигна глава, защото кучето започна да лае и се втурна зад ъгъла на къщата. — Очакваш ли някого?

— Филип.

Етан вдигна вежди.

— Мислех, че няма да идва до петък.

— Да го наречем просто извънредна семейна сбирка. — Кам натисна угарката от пурата, преди да стане. — Моля се на Бога да е донесъл някаква прилична храна, а не някой префърцунен боклук като граховите шушулки, които толкова обича.

Брат им влетя в кухнята, като крепеше голяма торба върху огромна кутия с печено пиле. Пусна храната върху масата, прокара ръка през косата си и ги изгледа навъсено.

— Тук съм — извика троснато, докато останалите двама влизаха през задната врата. — Какъв е проблемът?

— Гладни сме — невъзмутимо отвърна Кам и като вдигна капака на кутията, грабна едно бутче. — Изцапал си си директорското панталонче, Фил.

— По дяволите! — Вече бесен, той нервно изтри отпечатъците от лапи по панталона си. — Кога ще научиш това идиотско куче да не се нахвърля върху хората?

— Носиш печено пиле и кучето иска да получи някоя мръвка. Доказателство, че е умно, ако питаш мен. — Без да се засяга, Етан се приближи до един шкаф за чинии.

— Взе ли картофки? — надникна в чантата Кам. — Замразени. Някой от вас трябва да ги изпържи. Ако го направя аз, или ще гръмнат, или ще се разпаднат.

— Аз ще ги оправя. Дай нещо да сложим тази салата от зеле.

Филип си пое дълбоко дъх. Пътуването от Балтимор дотук беше дълго, движението — натоварено.

— Вие, двете госпожици, като свършите да ми се правите на домакини, може би ще ми кажете защо си отмених срещата със суперготина експерт-счетоводителка — трета среща между впрочем, което ще рече вечеря в нейния апартамент и възможност за секс след това — за да шофирам два часа и да доставя печено пиле на двойка идиоти.

— Първо, уморих се да готвя. — Кам сложи зеле в чинията си и си взе филийка хляб. — А още повече се уморих да изхвърлям онова,

което съм сготвил, защото дори и палето — което най-редовно пие вода от тоалетната — не иска да се докосне до него. Но това е само върхът на айсберга. — Отхапа от пилешкото бутче, докато отиваше към вратата, за да извика на Сет. — Детето трябва да е тук. Това засяга всички ни.

— Чудесно! — отпусна се на един стол Филип и разхлаби вратовръзката си.

— Не е нужно да се цупиш, че твоята счетоводителка няма да ти направи изчисленията тази вечер — усмихна му се и му поднесе чиния Етан.

— Срокът за данъчните декларации приближава — с въздишка отвърна Филип. — Голям късмет ще е, ако изобщо ме удостои с поглед до петнайсети април. А бях толкова близо.

— За всички ни е малко вероятно скоро да предприемем съществени промени. — Кам вдигна глава, дочул стъпките на Сет. Топуркането на малки крачета не се отразяваше добре на сексуалния им живот.

Въздържа се да си вземе още една бира и се примири с чая с лед, докато момчето пристъпваше в кухнята. То огледа стаята. Долови миризмата на печеното пиле, но не посегна към кутията.

— Какво има? — Пъхна ръце в джобовете, а стомахът му се присвиваше.

— Семейна сбирка — уведоми го Кам. — С вечеря. Сядай! — Самият той се настани на един стол, докато Етан поставяше прясно изпържените картопки. — Сядай — повтори, след като Сет остана на мястото си. — Ако не си гладен, можеш само да слушаш.

— Мога и да хапна — гордо се приближи към масата момчето и се настани на стола. — Сигурно ще е по-добро от гадостите, които се опитваш да ми пробуташ.

— Знаеш ли — обади се с кроткия си провлачен говор Етан, преди Кам да успее да заръмжи, — струва ми се, че щях да съм доволен, ако някой се опитва от време на време да ми приготви топла храна. Дори да са гадости. — Без да откъсва очи от Сет, той наклони кутията. — Особено ако този някой прави най-доброто, на което е способен.

Понеже го казваше Етан, детето се изчерви, размърда се неловко, после сви рамене и измъкна голямо парче.

— Никой не го е карал да готви.

— Още една причина. Може да се получи по-добре, ако и ти опиташ.

— Той мисли, че нищо не мога да правя — презрително изсумтя Сет. — Така че и не правя.

— Знаете ли, изкушавам се да хвърля тази дребна рибка обратно в езерото. — Кам поръси сол на картофите и се опита да овладее раздражението си. — Утре по това време мога да съм в Аруба.

— Върви де — гневно и предизвикателно блеснаха очите на Сет. — Върви на майната си, ако искаш, стига да не си ми пред очите. Не ми трябваш.

— Досадно, устата хлапе! Ще ти дам да разбереш! — Кам се протегна през масата и бързо го издърпа от стола му.

Филип отвори уста да възрази, но Етан поклати глава.

— Да не мислиш, че ми е приятно през последните две седмици да се правя на бавачка на някакво си сополиво чудовище, което се държи отвратително? Зарязал съм работата си, за да се разправам с теб.

— О, да, много си зает! — Сет беше преbledнял като платно и готов за удара, който беше сигурен, че ще последва. — Само да търчиш нагоре-надолу, за да колекционираш награди и да чукаш мацки. Върни се там, откъдето си дошъл, и продължавай. Пет пари не давам!

Яростта и безсилието обзеха Кам.

Видя ръцете на баща си. Не на Рей, а на мъжа, който с такава жестокост ги използваше в ранните му детски години. Преди да е направил нещо непростимо, пусна момчето. Овладя се и тихо изрече:

— Ако си мислиш, че стоя заради теб, лъжеш се. Правя го заради Рей. Имаш ли представа къде ще те захвърли системата, ако някой от нас реши, че не си заслужаваш усилията?

Временни домове, помисли си Сет. Непознати. Или още по-лошо — при нея. Краката му силно се разтрепериха.

— Не те интересува какво ще правят с мен.

— Още едно нещо, в което грешис — безстрастно отвърна Кам. — Не искаш да проявиш благодарност, добре. Не ми трябва проклетата ти благодарност. Но ще започнеш да проявяваш малко уважение, и то още сега. Няма само аз да се занимавам с жалкия ти задник, приятел.

Ще бъдем тримата. — Отново седна на мястото си и изчака да се овладее. — Служителката от социалните, която идва днес — Спинели, Анна Спинели — имаше известни притеснения за обкръжението.

— Че какво му е на обкръжението? — поинтересува се Етан. Неприятната малка сцена беше разведрила атмосферата, каза си той. Вече можеха да минат към подробностите. — Хубава, солидна къща, красива местност. Училището е добро, престъпността — ниска.

— Останах с впечатлението, че аз съм обкръжението. В момента аз съм единственият, който се занимава с него.

— Ще поискаме да бъдем определени за настойници и тримата — уточни Филип. Напълни чаша изстуден чай и я постави до свитата в юмрук ръка на Сет. Знаеше, че момчето направо гори от жажда. — Говорих с адвокатата след твоето обаждане. Предварителните документи трябва да са готови до края на седмицата. Ще има изпитателен период — обичайните проверки у дома, срещи и преценки. Но ако не възникнат сериозни възражения, изглежда няма никакъв проблем.

— Спинели е проблемът. — Спречкването не беше развалило апетита на Кам. — Много загрижена. Страхотни крака, умна. Знам, че се е срещнала със Сет, но той не е склонен да сподели какво са си говорили. Жената се съмнява във възможностите ми да му бъда настойник. Ерген, без постоянна работа и местожителство.

— Нали сме трима — намръщи се Филип. Изпита леко чувство на вина и това никак не му харесваше.

— Коего ѝ изтъкнах и аз. Госпожица Спинели с прекрасните си, тъжни италиански очи възрази, че по стечение на обстоятелствата аз съм единственият, който действително живее тук с детето. И тактично ми беше намекнато, че от трима ни аз съм най-малко подходящият за настойник. Така че подхвърлих идеята да заживеем всички тук.

— Какво имаш предвид под *да заживеем тук*? — изпусна вилницата си Филип. — Аз работя в Балтимор. Имам си апартамент. Как, по дяволите, се очаква да живея тук и да работя там?

— Това ще е проблем — съгласи се Кам. — По-големият обаче ще е как ще побереш всичките си дрехи в онзи шкаф в старата си стая.

Докато Филип се чудеше какво да отговори, Етан почука с пръст по ръба на масата. Помисли си за своята малка и според него идеална къщичка. За спокойствието и самотата в нея. Но забеляза как Сет се взира в чинията си с потъмнели от тъга очи.

— Колко време смяташ, че ще продължи?

— Не знам — отвърна Кам. — Шест месеца, може би година.

— Година! — Филип отчаяно затвори очи. — Исусе!

— Поговори за това с адвокатата — предложи Кам. — Виж какво ще те посъветва. Ако не сме единни срещу Социалните служби, ще го вземат. А аз трябва да си намеря работа.

— Работа... — усмихна се Филип. — Какво ще правиш? В Сейнт Крис не се провеждат състезания. А и залива Чесапийк, слава богу, не е Средиземноморието.

— Ще намеря нещо. Не търся такава, за която да ми трябват костюми от Армани. — Явно цялата тази работа щеше да му развали апетита, установи Кам. — Спинели ще се върне още утре или най-късно вдругиден и всичко трябва да изглежда така, сякаш знаем, с какво, по дяволите, сме се захванали.

— Ще си взема по-рано отпуската. — Филип се сбогува със заплануваните две седмици на Карибите. — Така печелим две седмици. Мога да действам с адвокатата, да се оправя със служителката от социалните.

— Аз ще се заема с нея — подсмихна се Кам. — Хареса ми и ще се опитам да извлека някакви дивиденди от това. Разбира се, всичко ще зависи от това, какво ѝ е казало хлапето днес.

— Отговорих ѝ, че искам да остана — неловко промърмори Сет. Стомахът му се беше свил на топка. Храната стоеше недокосната в чинията му. — Рей каза, че мога. Съгласи се да остана тук и обеща да го уреди.

— А след него останахме ние. — Кам изчака Сет да вдигне поглед. — Така че ние ще го уредим.

По-късно, когато луната изгря и озари с бялата си светлина тъмните води, Филип застана на пристана. Беше студено, влажният вятър още носеше хапливия привкус на зимата, която не искаше да отстъпи пред пролетта.

Подхождаше на настроението му.

Между съвестта и амбицията му се водеше яростна битка. Само за две седмици животът, който беше планирал, който така педантично беше предначертал и осъществил с тежък труд, се беше преобърнал.

Сега, все още съкрушен от мъката по баща им, от него искаха да се пресели, да се откаже от своите грижливо обмислени планове.

Беше на тринайсет години, когато Рей и Стела го взеха. Беше живял дотогава по улиците, изплъзвайки се от системата. Беше ловък крадец, вечно се забъркваше в скандали и прибягваше до наркотиците и алкохола, за да забрави за положението си. Новите квартали на Балтимор бяха неговата територия и когато при една престрелка остана кървящ на улицата, беше готов да умре. Просто да сложи край на всичко.

И наистина този живот приключи в онази нощ, в задръстената с боклуци канавка. Оживя и поради причини, които така и не разбра, семейство Куин го пожелаха. Отвориха хиляди вълшебни врати пред него. И независимо колко често и колко решително се опитваше да ги затвори отново, те не му позволиха.

Дадоха му право на избор, надежда и семейство. Предоставиха му възможност да учи. Възползва се от това, което му дадоха, за да стане мъжа, който е сега. Учесе и работеше, за да се освободи от онова нещастно момче, което беше.

Положението му в „Иновейшън“, водещата рекламна фирма в столичния регион, беше стабилно. Никой не се съмняваше, че Филип Куин е поел по бързата писта към върха. И никой, който познаваше мъжа, винаги облечен в елегантно ушити костюми, който може да поръча менюто на съвършен френски и винаги знае кое е най-подходящото вино, не би повярвал, че той някога е предлагал тялото си за жълти стотинки.

Гордееше се с това, може би прекалено много се гордееше, но го смяташе като своя отплата за семейство Куин.

В него все още имаше достатъчно от онова себично момче, за да се бунтува при мисълта да отстъпи дори и сантиметър от завоюваното. Но имаше достатъчно от мъжа, който Рей и Стела бяха създали, за да се замисли над противното.

Трябваше да намери компромисно решение.

Обърна се и погледна към къщата. Горният етаж беше тъмен. Сет вече си бе легнал. Не знаеше точно какво изпитва към момчето. Беше опознал характера му, разбираше го, но се дразнеше от онези свои черти, които виждаше в младия Сет Делаутер.

Дали наистина беше син на Рей Куин?

Ето, помисли си Филип и стисна зъби — възмущаваше се само при мисълта, че това е възможно. Наистина ли мъжът, когото буквално бе боготворил, беше паднал от пиедестала си, отстъпил пред изкушението, предал жена и семейство?

И ако го е направил, как е могъл да обърне гръб на собствената си кръв? Как е могъл този мъж, направил свои чужди деца, да пренебрегва в продължение на повече от десетилетие собствения си син?

„Имаме си достатъчно проблеми — напомни си Филип. — Най-важното е да удържим на обещанието. Да запазим момчето.“

Тръгна към къщата, като се ориентираше по светлината на задната веранда. Кам седеше на стъпалата, а Етан — в люлеещия се стол.

— Сутринта се връщам в Балтимор — съобщи Филип. — Ще видя какво може да уреди адвокатът. Каза, че името на жената от социалните е Спинели?

— Аха. — Кам държеше в ръце чаша черно кафе. — Анна Спинели.

— Сигурно е от районната служба, предполагам от Принсес Ан. Ще го проверя. — Детайлите, помисли си. Ще се съсредоточи върху фактите. — Смятам, че трябва да се представим като трима образцови граждани. Аз вече влизам в категорията — леко се усмихна той. — Вие двамата ще трябва да поработите над себе си.

— Казах на Спинели, че ще си намеря работа. — Дори самата мисъл за това изпълваше Кам с отвращение.

— Аз бих изчакал малко — обади се Етан, докато спокойно се поклащаше в сянката. — Имам една идея, но искам да си помисля още малко. Струва ми се — продължи, — че след като и двамата с Фил сме вече тук, и двамата работим, ти можеш да въртиш къщата.

— О, господи! — възкликна Кам.

— Така става. — Етан замълча, залюля се и продължи: — Ще бъдеш на разположение, ако от училището се обадят за някакви проблеми, ако Сет се разболее или нещо такова.

— Изглежда разумно — съгласи се Филип и се усмихна на Кам. — Ти ще си мамчето.

— Майната ти!

— Мамчето не говори така.

— Ако си мислиш, че ще се навра тук да ви пера мръсните чорапи и да чистя тоалетната, значи цялото ти учене, с което толкова се гордееш, е било напразно.

— Само временно — отбеляза Етан, макар да му беше приятна представата за брат му, препасан с престилка да обира паяжините. — Ще се сменяме. Сет също ще трябва да поеме някои домакински задължения. Но работата ще падне върху теб през следващите два-три дни, докато Филип измисли как да се справи с юридическите дела, а аз видя как мога да организирам времето си.

— И аз трябва да оправя някои работи — възрази Кам. — Нещата ми са разпилени из цяла Европа.

— Ами Сет по цял ден е на училище, нали? — Етан разсеяно посегна да погали кучето, което похъркваше до стола му.

— Добре, чудесно! — предаде се. — Ти — посочи към Филип — донеси някакви продукти на връщане. Свършило ни се е почти всичко. А Етан може да стотви нещо. И всеки сам ще оправя леглото си, дявол да го вземе! Не съм ви прислужник.

— Ами закуска? — иронично подхвърли Филип. — Нали няма да изпроводиш мъжете си на работа без топла храна?

Кам го изгледа заплашително.

— Забавляваш се, а?

— Защо не. — Седна на стъпалата и се облегна на лакти. — Някой трябва да пооправи речника на Сет.

— О, да — почти изръмжа Кам. — Ще стане!

— Ако продължава да псува по този начин пред съседите, служителката от социалните и учителите си, ще създаде лошо впечатление. Как върви в училище, между другото?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Виж сега, мамо... — Филип изохка, после се разсмя, след като Кам го смушка с лакът.

— Продължавай в същия дух и ще имаш още един съсипан костюм, хитрецо.

— Нека се преоблека и можем да направим няколко рунда. Или по-добре... — Филип вдигна вежди и изгледа братята си.

Одобрявайки плана, Кам се почеса по брадичката и остави празната си чаша. Изкачиха стъпалата с такава бързина, че Етан нямаше време дори да примигне.

Юмрукът му се стрелна, но беше възпрян, а той самият издърпан от стола за раменете и глезените, като продължаваше да ругае през цялото време. Саймън скочи и се разляя въодушевен, после затича в кръг около мъжете, които понесоха неговия съпротивляващ се господар.

В отговор палето се разквича лудо и залая. За да го задържи при себе си, Сет се отказа от пилешкото бутче, което дъвчеше, и го пушна на пода. Докато Фулиш лапаше, той продължи да наблюдава изумено как мъжете се насочват към кея.

Беше слязъл да се нахрани. Умееше да се движи съвсем тихо. Беше натъпкал устата си и слушаше какво си говорят мъжете.

Държаша се, сякаш възнамеряваха да го оставят. Дори и когато не знаеха, че е там и ги чува, си говореха, като че ли това е съвсем естествено. Поне засега, реши той, докато забравят, че са дали обещание или докато престане да ги интересува.

Знаеше, че обещанията не струват пукната пара.

Освен тези на Рей. На него вярваше. Но той умря и провали всичко. И все пак всяка нощ, прекарана в къщата, между чисти чаршафи и със сгушеното до него куче, беше спасение. Щом решат да го изхвърлят, ще бъде готов да избяга.

Защото ще умре, преди да се върне там, откъдето го отведе Рей Куин.

Кучето душеше по вратата, привлечено от смеховете и виковете. Сет му даде от пилето, за да отклони вниманието му.

Искаше му се също да излезе навън, да притича през поляната и да се включи към смеховете, към веселието... към семейството. Но знаеше, че няма да е добре дошъл. Ще спрат и ще го зяпнат, чудейки се откъде, по дяволите, се е появил и какво, по дяволите, трябва да правят с него.

После ще му кажат да се връща в леглото.

О, господи, искаше да остане! Просто искаше да е тук. Притисна лице в мрежата и с цялото си сърце закопня да бъде част от това.

Когато чу цветистата ругатня, изречена през смях от Етан, и последвалият силен плясък във водата, той също се усмихна.

И остана там усмихнат, въпреки сълзата, която се стече незабелязана по страната му.

ПЕТА ГЛАВА

Анна отиде на работа рано. Обзалагаше се, че началничката ѝ вече ще е на бюрото си. Винаги можеше да разчита на Марилу Джонстън да бъде на бюрото си или на разположение.

Марилу беше жена, която тя харесваше и уважаваше. Когато се нуждаеше от съвет, винаги можеше да се обърне към нея.

Щом надникна през отворената врата на кабинета ѝ, Анна леко се усмихна. Както и очакваше, Марилу беше там, скрита зад папки и документи, натрупани върху бюрото ѝ. Беше дребна жена — около един и петдесет. Носеше косата си много късо подстригана. Лицето ѝ беше гладко, подобно на излъскан абанос и можеше да изглежда спокойно дори и по време на най-тежки кризи.

Олицетворение на спокойствието — както често мислено я наричаше Анна. Макар че изобщо не проумяваше как би могла да е спокойна при тази трудна професия, две подрастващи момчета и къща, която непрекъснато бе претъпкана с хора.

Често си мислеше, че би искала да бъде като Марилу Джонстън.

— Може ли?

— Разбира се, влизай — енергично отвърна Марилу с типичния за Саут Шор акцент. Посочи ѝ един стол и продължи да си играе със златното топче на лявото си ухо. — За делото „Куин-Делаутер“ ли искаш да поговорим?

— Улучи. Вчера ме чакаха няколко факса от адвоката на Куин. Балтиморска фирма.

— И какво има да ни каже нашият адвокат от Балтимор?

— Най-важното е, че настояват за настояничество. Ще подаде молба в съда. Решени са да задържат Сет Делаутер и да се грижат за него.

— И?

— Ситуацията е необичайна, Марилу. Досега съм говорила само с единия от братята. Този, който доскоро е живял в Европа.

— Камерън? Какво е впечатлението ти?

— Определено прави впечатление. — И понеже Марилу ѝ беше също и приятелка, тя си позволи да се усмихне и да завърти очи. — Истинска наслада за очите. Сварих го да поправя стъпалата на задната веранда. Не бих казала, че приличаше на щастлив човек, но ми се стори твърде решителен. В него има много гняв и мъка. Това, което най-много ме впечатли...

— Освен вида му?

— Освен вида му — съгласи се със смях младата жена, — беше фактът, че нито за миг не постави под съмнение оставането на Сет. За него това просто е даденост. Нарече го свой брат. И наистина смята така. Не съм сигурна дали знае съвсем точно какво означава това, но така смята. — Продължи да разказва на Марилу за готовността на Кам да промени начина си на живот, за опасенията му, че Сет може да избяга, ако го отведат от къщата. — И — допълни — след разговора ми със Сет съм склонна да се съглася.

— Смяташ, че момчето наистина може да избяга?

— Когато му предложих временен подслон, в очите му видях яд, омраза. И страх. Ако се почувства заплашен, ще избяга. — Помисли си за всички деца, които свършваха из улиците на незнайни градове, бездомни, отчаяни; за онова, което бяха принудени да вършат, за да оцелеят. А колко от тях изобщо не оцеляваха.

Нейната работа беше да запази точно това момче.

— Той иска да остане там, Марилу. Може би трябва. Към майка си е настроен крайно отрицателно. Подозирам злоупотреба, но още не е готов да го обсъжда. Поне не с мен.

— Знае ли се нещо за местонахождението на майката?

— Не. Нямаме представа къде е или какво ще направи. Подписала е документи, позволяващи на Рей Куин да започне процедура по осиновяването, но той починал, преди да приключи. Ако се върне и поиска сина си... — поклати глава, — братята Куин ще си имат проблеми.

— Говориш така, сякаш си на тяхна страна.

— Аз съм на страната на Сет — решително отвърна Анна. — Разговарях с учителите му. — Измъкна една папка. — Написала съм доклад. Днес ще ходя пак да говоря с някои от съседите. Дано успея да се видя и с тримата братя Куин. Може би е възможно да се прекрати временното настояничество, докато приключа с първоначалното

проучване, но съм по-скоро против. Момчето се нуждае от сигурност. Иска да се чувства желано. И дори братята Куин да настояват за оставането му само заради обещанието си, мисля, че то пак е повече от онова, което е имал преди.

Марилу взе папката и я остави настрана.

— Дадох този случай на теб, защото ти не гледаш само фактите. И те изпратих неподготвена, защото исках да разбера впечатленията ти. Сега ще ти кажа какво аз знам за семейство Куин.

— Познаваш ги?

— Анна, аз съм родена и израсла в Шор. — Беше нещо, с което тя много се гордееше. Усмихна се с красивата си усмивка. — Рей Куин ми преподаваше в колежа. Възхищавах се от него. Когато родих двете момчета, Стела Куин им беше педиатър, преди да се преместим в Принсес Ан. Обожавахме я.

— Докато пътувах вчера нататък, непрекъснато си мислех колко ми се иска да бях имала възможност да се запозная с тях.

— Бяха изключителни хора — простичко отвърна Марилу. — Нормални, дори в известен смисъл обикновени. И изключителни. То е цяла история — допълни тя и се облегна на стола си. — Завърших колежа преди шестнайсет години. Тримата братя Куин бяха тийнейджъри. Човек дочува от време на време някой и друг слух. Бяха малко буйни и хората се чудеха защо Рей и Стела са взели тези големи и трудни момчета. Бях бременна с Джони, първия ми син, съдирах си задника, за да взема диплома, и помагах на съпруга си да плаща наема. Той работеше на две места. Искахме по-добър живот за себе си, а определено искахме такъв и за бебето, което носех. — Замълча и обърна рамката със снимките на бюрото си, за да може да вижда по-добре усмихващите се насреща ѝ две момчета. — Аз също се чудех. Предполагах, че са луди или че просто си играят на самаряни. Един ден професор Куин ме повика в кабинета си. Бях отсъствала от две-три лекции. Сутрин се чувствах ужасно. — И сега това я накара да се намръщи. — Кълна се, че не мога да разбера как на някои жени им е приятно да си припомнят тези неща. Във всеки случай помислих, че ще ми препоръча да се откажа от неговите лекции, което означаваше да загубя точки за заветното дипломиране. Бях само на сантиметър — само на крачка и щях да съм първата в семейството с диплома от колеж. Бях готова да се боря. Вместо това той поиска да разбере с

какво би могъл да ми помогне. Направо онемях. — Усмихна се при спомена, после се извърна сияеща към Анна. — Знаеш колко анонимен те прави колежът — огромните аудитории, където студентът е само един от многото. Но той ме беше забелязал. И беше отделил време, за да се поинтересува от положението ми. Избухнах в сълзи. Хормоните! — допълни с иронична усмивка. — Е, той ме потупа по ръката, даде ми кърпа и ме остави да си поплача. Получавах стипендия и ако се провалях по някой предмет, можех да я изгубя. Оставаше ми само още един семестър. Каза ми да не се притеснявам, всичко ще се уреди и ще си получа дипломата. Опита се да ме успокои. Разправяше ми някаква история как учел сина си да кара кола. Разсмя ме. Едва по-късно осъзнах, че говореше за едно от момчетата, които е взел. Защото за него те не бяха осиновени. Те бяха *негови*.

Анна въздъхна.

— И ти си взе дипломата.

— Той се погрижи. Задължена съм му. Не ти казах за това предварително, исках да си оформиш някакво собствено мнение. Що се отнася до братята Куин, всъщност не ги познавам. Виждала съм ги на две погребения. Видях и Сет Делаутер с тях на последното. Поради лични причини бих искала да получат възможност да бъдат едно семейство. Но... — положи дланите си една до друга, — преди това са интересите на момчето и структурата на системата. Ти си старателна, Анна, и вярваш в системата. Професор Куин би искал най-доброто за Сет и заради стария си дълг аз му предоставям теб.

Младата жена дълбоко въздъхна.

— Без натиск, нали?

— Непрекъснато сме подложени на натиск. — Сякаш в потвърждение на думите ѝ телефонът започна да звъни. — И времето лети.

Анна се изправи.

— Тогава по-добре да се захващам за работа. Изглежда, днес ще прекарам повечето време сред природата.

Беше почти един на обяд, когато Анна изви по алеята към къщата на семейство Куин. Беше успяла да се срещне с трима от посочените от Кам предния ден съседи.

Когато се обади в службата на Филип Куин в Балтимор установи, че е излязъл в отпуск. Надяваше се да го намери тук и така да успее да си състави мнение за още един Куин.

Беше посрещната от кученцето. То се разляя свирепо, макар в същото време бързо да се отдръпваше заднишком от нея. Изгледа го развеселено. Засмя се, после клекна и протегна ръка.

— Стига, сладурче, нищо няма да ти направя. Ама че си миличък, ама че си хубавичък! — продължи да му говори кротко, докато то се излегна по гръб и започна да души ръката ѝ, после се затъркаля, изпаднало във възторг, след като го почеса.

— Както ви е известно, има бълхи и е бясно.

Анна вдигна глава и видя Кам, застанал на предната врата.

— Доколкото ми е известно, вие също.

Той се позасмя и излезе на верандата. „Днес носи кафяв костюм“ — отбеляза Кам. За нищо на света не можеше да си обясни защо избира такива убити тонове.

— Предполагам, че сте готова да рискувате, щом се връщате. Не ви очаквахме толкова скоро.

— Решава се съдбата на едно момче, господин Куин. Затова не смятам да си губя времето.

Явно очаровано от гласа ѝ, кучето скочи и близна лицето ѝ. Тя неволно се засмя — това накара Кам да повдигне вежди. Като се предпазваше с ръце от кутрето, младата жена се изправи. Оправи сакото си и отново придоби делови вид.

— Мога ли да вляза?

— Защо не? — Този път я изчака, дори отвори вратата и я покани да влезе.

Видя просторна и спретната стая. Мебелите бяха доста стари, но пък изглеждаха удобни. Клавесинът в ъгъла привлече погледа ѝ.

— Свирите ли?

— Не съвсем. — Кам несъзнателно прокара ръка по прашната повърхност. — Майка ми свиреше и Филип също има известна дарба.

— Тази сутрин се опитах да се свържа с него в службата му.

— Излезе да пазарува. — Понеже беше доволен, че успя да спечели тази битка, Кам лекичко се усмихна. — Ще живее тук... за известно време. Етан също.

— Бързо действате.

— Решава се съдбата на едно момче — повтори думите ѝ той.

Анна кимна. Чу се далечен тътен на гръмотевица и тя погледна навън, после сви вежди. Беше притъмняло и вятърът се усилваше.

— Бих искала да поговорим за Сет. — Премести куфарчето си и погледна един от столовете.

— Много време ли ще ни отнеме?

— Не бих могла да кажа.

— Тогава да отидем в кухнята. Искам да приготвя кафе.

— Добре.

Последва го, като междувременно огледа къщата. Беше точно толкова подредена, колкото да се запита дали Кам не е очаквал посещението ѝ. Минаха покрай някаква малка стая, където масичките бяха покрити с прах, леглото — отрупано с вестници, а подът — осеян с обувки.

„Тук си пропуснал, а?“ — помисли си. Но намираше старанието му за много мило.

След това чу внезапната и сърдита ругатня.

— По дяволите! Майната му! Какво е това, дявол да го вземе? Какво пак? Исусе Христе! — Той вече шляпаше през водата и сапунената пяна към съдомиялната машина.

Анна отстъпи назад.

— На ваше място щях да я спра.

— Да бе, да, да. Сега ще трябва да махна тая помия. — Издърпа вратичката. Отвътре се изля снежнобяла пяна.

Анна се прокашля.

— А-а, какъв препарат използвате?

— Препарат за чинии. — Разтреперан от яд, той издърпа някаква кофа изпод мивката.

— Препарат за миене на чинии или препарат за миялни машини?

— Че каква е разликата, по дяволите? — Започна да мете вбесен.

Навън се изля пороен дъжд.

— Това... — като запазваше сериозното изражение на лицето си, тя посочи пода, — това е разликата. Ако използвате препарат за ръчно миене на чинии в съдомиялна машина, това е неизбежният резултат. — Той се изправи с кофата в ръка и такъв израз на лицето, че Анна не успя да сдържи смеха си: — Съжалявам, съжалявам. Вижте, обърнете се с гръб.

— Защо?

— Защото не ми се ще да си съсипвам обувките и чорапогащника. Така че се обърнете, докато ги събуя. После ще се опитам да ви помогна.

— Аха. — Той се обърна и положи максимални усилия да не си я представя как си смъква чорапогащника. — Когато бяхме деца, Етан вършеше повечето от домакинските задължения. И аз се включвах, но явно не съм се научил.

— Изглежда, тук не сте в стихията си. — Внимателно пъкна чорапогащника в обувките и ги остави настрана. — Дайте ми някакъв парцал. Аз ще попия водата, вие пригответе кафето.

Кам отвори висок и тесен шкаф и измъкна парцалена четка с дълга дръжка.

— Много съм ви благодарен.

Краката й, отбеляза той, не се нуждаеха от чорапи. Имаха възхитителен бледозлатист цвят и бяха гладки като коприна. Когато тя се наведе, той облиза устни. Нямахте представа, че една жена с парцал в ръка може да е толкова... съблазнителна.

Колко удивително приятно е да бъде тук, каза си той, когато по стъклата трополи дъждът, вятър вие, а хубавата босонога жена му помага в кухнята.

— Вие, изглежда, сте в стихията си — подхвърли той, после се усмихна, когато тя извърна глава и го изгледа сърдито. — Не казвам, че е женска работа. Майка ми щеше да ме съдере само да си го помисля. Просто отбелязвам, че, изглежда, знаете как да го направите.

След като се бе издържала в колежа с чистене по домовете, много добре го знаеше.

— Мога да се оправям с парцала, господин Куин.

— Щом като чистите кухненския ми под, нека бъде Кам.

— Та за Сет...

— Да, за Сет. Имате ли нещо против да седна?

— Моля. — Домакинската работа, дъждът и уединението я накараха да се отпусне и тя едва не започна да си тананика. — Сигурно знаете, че вчера разговарях с него.

— Да, и знам, че ви е казал, че иска да остане тук.

— Така е и съм го отразила в доклада си. Говорих също и с учителите му. Имате ли представа как се справя в училище?

Кам се размърда.

— Все още не съм имал достатъчно време.

— А-хм. При постъпването е имал известни проблеми с останалите ученици. Юмручни схватки. Счупил носа на едно момче.

„Браво на него“ — помисли си с гордост Кам, но се постара да изрази неодобрение:

— Кой е започнал?

— Не в това е въпросът. Както и да е, баща ви се е намесил и това повече не се е повторило. На този етап ми казаха, че Сет се движи най-вече сам. Не взема участие в клас, което е още един проблем. Рядко пише домашните си, а тези, които пише, най-често са небрежно подготвени.

Възникваше още един проблем.

— Е, детето не е ученолюбиво...

— Напротив. — Анна се изправи и се подпря на четката. — Ако поне малко взема участие в клас и ако си пише домашните, със сигурност ще бъде сред отличните ученици. В момента е стабилно за „добър“.

— Какъв е тогава проблемът?

Тя за момент затвори очи.

— Проблемът е, че на тестовете за коефициент на интелигентност и обща оценка Сет има невероятно високи резултати. Детето е интелигентно.

Макар да имаше известни съмнения, Кам кимна.

— Е, това е добре. А и получава прилични оценки и не се забърква в неприятности.

— Добре! — Реши да опита по друг начин. — Представете си, че участвате в състезание от Формула 1...

— Бил съм там — със съжаление си припомни той. — Правил съм го.

— Точно така, и имате най-добрата, най-бързата, най-хубавата кола на пистата.

— Да-а — въздъхна той. — Имах.

— Но никога не сте изпробвали пълните й възможности, никога не сте отивали докрай, никога не сте натискали рязко спирачката на завоите и не сте включвали на пета, за да полетите на правите.

Веждите му се вдигнаха.

— Следите ли състезанията?

— Не, но карам кола.

— И то хубава кола. Какво ви накара да я купите?

„Лудостта!“ — развеселена си каза тя, но никога не би си го признала.

— Търсех средство за придвижване — излъга безцеремонно. — Не някаква играчка.

— Няма причина да не е и двете. Защо не взема да ви разходя с корвета? Ето това е чудесен начин за забавно придвижване.

Макар че с удоволствие би се отдала на мечти как сяда зад волана на тази лъскава, бяла ракета, тя не забравяше целта на посещението си.

— Опитайте се да схванете ситуацията. Състезавате се с превъзходна машина. Ако не използвате напълно потенциала ѝ, може да завършите сред първите, но няма да спечелите.

Схвана идеята ѝ, но не сдържа усмивката си.

— Обикновено печеля.

Анна поклати глава.

— Сет — изрече с възхитително търпение, — говорим за Сет. Той не може да се приспособи и непрекъснато се съпротивлява на възрастните. Непрекъснато го наказват в училище. Нуждае се от контрол тук, у дома. Ще трябва да следите какво е поведението му в училище и как се справя с уроците.

— На мен ми се струва, че дете, което получава добри оценки, заслужава да бъде оставено на мира. — Вдигна ръка, преди да е успяла да проговори. — Потенциал. Добре ми звучи тази думичка. Ще поработим по това.

— Добре — отново се зае с пода тя. — Получих известия от адвокатата ви във връзка с настояничеството. Вероятно ще го получите, поне временно. Но можете да очаквате редовни посещения от Социалната служба.

— Тоест от вас.

— Тоест от мен.

Кам изчака за момент.

— Миете ли прозорци?

Не можа да се сдържи и се засмя, докато изстискваше мокрия парцал в мивката.

— Говорих с някои от съседите ви, смятам да говоря и с други.
— Обърна се назад. — От този момент нататък животът ви е отворена книга за мен.

Кам се изправи, пое парцала и за да си достави удоволствие, остана само на сантиметър-два по-близо, отколкото позволяваше учтивостта.

— Дайте ми знак, когато стигнете до някоя глава, която особено ви интересува.

Сърцето ѝ заби по-силно. „Опасен мъж“ — помисли си.

— Не ми остава много време за романи.

Понечи да отстъпи назад, но той улови ръката ѝ.

— Харесвате ми, госпожице Спинели. Не мога да разбера защо, но ми харесвате.

— Това ще улесни съвместната ни работа.

— Грешка — плъзна палец по ръката ѝ той. — Ще я усложни. Но аз нямам нищо против усложненията. А и е време късметът ми отново да заработи. Обичате ли италианска храна?

— С име като Спинели?

— Вярно — усмихна се той. — Мога да си позволя спокойна вечеря в приличен ресторант с хубава жена. Какво ще кажете за довечера?

— Не виждам никаква причина да не можете да си позволите спокойна вечеря в приличен ресторант с хубава жена тази вечер. — Спокойно освободи ръката си. — Но ако ме каните на среща, отговорът е не. Първо, не би било разумно и второ, заета съм.

— По дяволите, Кам, не чуваш ли, като ти свиря?

Анна се обърна и видя мокър до кости и дяволски сърдит мъж да внася две препълнени торби с провизии в стаята. Беше висок, загорял и красив. И кипеше от гняв.

Филип отметна косата от очите си и се взря в Анна. Изражението му рязко се промени — изглеждаше очарован.

— Здравейте. Съжалявам. — Пусна торбите на масата и се усмихна. — Не знаех, че Кам има компания. — Забеляза кофата, парцала и си направи погрешно заключение. — Не знаех, че смята да наеме помощ за домакинството, но слава богу! — Улови ръката ѝ и я целуна. — Вече ви боготворя.

— Брат ми Филип — иронично подхвърли Кам. — Това е Анна Спинели от Социалните служби. Вече можеш да престанеш с разтягането на локуми, Фил.

Филип не се смути.

— Госпожице Спинели, приятно ми е да се запознаем. Надявам се, че адвокатът ни се е свързал с вас.

— Да, наистина. Господин Куин ми каза, че вече ще живеете тук.

— Помолих да ме наричат Кам. — Приблужи се до печката, за да си долее кафе. — Ще се получи объркване, ако ни наричат всички господин Куин. — Чу дращенето по задната врата и извади още една чаша. — Особено сега — допълни, докато вратата се разтваряше с трясък и вътре се втурна мокрият от дъжда мъж, следван от кучето си.

— Боже, тая гадост се изля изведнъж! — и докато Етан смъкваше мушамата си, кучето яростно разтърси козината си — Анна само трепна, когато опръска костюма ѝ.

— Едва я надуших и вече... — Забеляза жената и механично смъкна шапката си, после приглади с ръка мокрите си, къдрави коси. При вида на кофата и парцала виновно се сети за калните си ботуши. — Мадам!

— Другият ми брат, Етан — подаде му чаша димящо кафе Кам. — Това е служителката от Социалните служби, която твоето куче току-що опръска с вода.

— Съжалявам. Саймън, сядай долу!

— Няма нищо — продължи Кам. — Фулиш вече цялата я олигави, а Филип тъкмо приключи със свалянето.

Анна се усмихна невъзмутимо.

— Мислех, че вие ме сваляте.

— Поканих ви на вечеря — поправи я той. — Ако ви свалях, нямаше да съм толкова предпазлив. — Отпи от кафето си. — Е, сега вече познавате всички играчи.

Тя се почувства неудобно в слабо осветената кухня, с боси крака, изправена пред трима едри и смущаващо красиви мъже. Като защитна реакция събра достойнството си и посегна за стол.

— Господа, нека да седнем. Изглежда, моментът е идеален да обсъдим как възнамерявате да се грижите за Сет — леко наклони глава към Кам — в близкото бъдеще.

— Е — подхвърли Филип час по-късно, — мисля, че се справихме.

Кам стоеше на предната врата и наблюдаваше как малката спортна кола се отдалечава в затихващия дъжд.

— Напълно сме й ясни — промърмори той. — Не пропусна нито един номер.

— Хареса ми — изтегна се в голямото кресло Етан и позволи на кученцето да скочи в скута му. — Не развихряй мръсното си подсъзнание, Кам — допълни, като го видя да се подсмивва. — Имам предвид, че ми харесва. Умна е и е професионалист, но не е студена. Стори ми се, че наистина е загрижена.

— И има страхотни крака — допълни Филип. — Но ще си отбелязва всеки път, когато се провалим. Точно сега, предполагам, че сме в най-добри позиции. Получихме хлапето и то иска да остане. Майка му е запитала един господ къде и не вдига шум — за момента. Но ако хубавата Анна Спинели започне да разговаря с прекалено много хора из Сейнт Крис, ще започне да чува и слуховете. — Пъхна ръце в джобовете и закрачи напред-назад. — Не знам дали ще работят за или против нас.

— Това са си просто слухове — обади се Етан.

— Да, но са гадни. Имаме добри изгледи да задържим Сет заради името на татко. Опетни ли се репутацията му, ще се наложи да водим битка на няколко фронта.

— Само някой да се опита да опетни името на татко и ще получи нещо повече от битка.

Филип се извърна към Кам.

— Точно това трябва да избягваме. Ако започнем много да се палим, само ще влошим нещата.

— Тогава ти бъди дипломатът — сви рамене той и седна на облегалката на дивана. — Аз ще се паля.

— Бих казал, че е по-добре да се оправяме с това, което е, отколкото с това, което може да бъде — замислено погали кутретото Етан. — Мислех си за положението. Трудно ще е за Филип да живее тук и да пътува непрекъснато до Балтимор и обратно. На Кам със сигурност скоро ще му писне да си играе на домакиня.

— Скорото е вече факт.

— Мислех си, че можем да плащаме на Грейс да върши част от домакинската работа. Може би два дни седмично.

— Виж, това е идея — отпусна се на дивана Кам.

— Проблемът е, че ти няма да имаш с какво да се занимаваш. Трябва и тримата да сме тук и да поемем отговорност за Сет. Така твърди адвокатът, същото казва и социалната служителка.

— Ще си намеря работа.

— Какво ще правиш? — запита Филип. — Ще наливаш бензин? Ще чистиш скариди? За два дни ще се откажеш.

Кам се приведе напред.

— Мога да издържа, а ти? Обзалагам се, че още след първата седмица ще започнеш да звъниш от Балтимор с извинения защо не можеш да се прибереш у дома. Защо не се опиташ да останеш тук и за известно време да наливаш бензин или да чистиш скариди?

Спечкването беше неизбежно. Само след минути двамата бяха настръхнали един срещу друг. Нужно беше известно време, докато думите на Етан достигнат до тях. Кам отстъпи назад и се навъси озадачен.

— Какво?

— Казах, че мисля, че трябва да опитаме да строим лодки.

— Да строим лодки? — поклати глава той. — За какво?

— За бизнес. — Етан извади пура и я завъртя между пръстите си. Майка му не би позволила да се пуши в къщата. — През последните две години започнаха да идват доста туристи. И много хора, които излизат, за да избягат от града. Обикновено наемат лодки. Обичат да притежават лодки. Миналата година построих една в свободното си време за онзи тип от столицата. Малък четириметров скиф. Обади ми се преди два месеца и поиска да му направя още една. Желаете да бъде по-голяма, с каюта и камбуз. — Етан пъкна пурата в джоба си. — Мислех си по въпроса. Ще ми трябват месеци да я направя сам, в свободното си време.

— Искаш да ти помогнем да построим лодка? — попита Филип.

— Не една. Мислех си да се захванем с бизнес.

— Аз се занимавам с бизнес — промърмори Филип. — В рекламата.

— И ние ще имаме нужда от някого, който е наясно с тези неща, ако започнем собствен бизнес. Строителството на лодки има своя

история в този край, но вече никой не го прави в Сейнт Крис.

Филип седна.

— Не ти ли хрумва, че може да си има причина за това?

— Да, хрумна ми. И като се замислих, реших, че просто никой не се е възползвал от случая. Говоря за дървени лодки. Плавателни съдове. И вече имаме един клиент.

Кам потърка брадичката си.

— Дявол да го вземе, Етан, не съм се занимавал сериозно с такава работа, откакто построихме твоята черупка. Беше преди — господи! — почти десет години!

— И се държи още, нали? Значи добре сме се справили. Като залагане е — допълни, знаейки, че тази единствена думичка е пътят към сърцето на брат му.

— Имаме и пари за началните разходи — почти на себе си изрече Кам, запалвайки се от идеята.

— Откъде знаеш? — попита Филип. — Нямах представа колко ще ни трябват за първоначални разходи.

— Ти ще го изчислиш. — Хвърляне на заровете, помисли си Кам. Нищо не обичаше повече от това. — Господ ми е свидетел, че предпочитам чука пред проклетия маркуч на бензиностанцията. Съгласен съм.

— Просто така? — вдигна ръце Филип. — Без изобщо да се замисляш за режийни, печалби и загуби, разрешителни, данъци, застраховки. Къде, по дяволите, ще бъде работилницата? Как ще се оправяш с финансовата част?

— Това не е мой проблем — отвърна с усмивка той. — Това ще бъде твое задължение.

— Имам си работа. В Балтимор.

— Имах си живот — отбеляза Кам, — в Европа.

Филип продължи да обикаля напрегнато. „В капан съм“ — беше единственото, което успяваше да си мисли.

— Ще направя каквото мога. Може да се окаже огромна грешка и ще струва много пари. А вие двамата по-добре си помислете, че социалната служителка може да не погледне с добро око на факта, че започваме рискован бизнес точно в този момент. Няма да се откажа от работата си. Това поне е някакъв стабилен доход.

— Ще поговоря с нея за това — импулсивно реши Кам. — Ще видя как ще реагира. Ти ще говориш ли с Грейс да поеме част от домакинските задължения? — обърна се към Етан.

— Аха.

— Чудесно. В такъв случай за теб остава да се справиш със Сет тази вечер — усмихна се лукаво към Филип. — Погрижи се да си напише домашните.

— О, господи!

— Така, след като уредихме този въпрос — приключи Кам, — кой ще приготви вечеря?

ШЕСТА ГЛАВА

Да издири Анна Спинели беше идеално извинение да излезе след вечеря. Това означаваше, че чиниите ще бъдат нечие друго задължение и, че няма да бъде въвличен във вече назряващия между Филип и Сет спор за домашните.

Всъщност, ако питаша Кам, шофирането в дъждовната вечер до Принсес Ан беше много приятно. А това беше доста жалко падение за мъж, привикнал да прелита от Париж до Рим.

Опита се да не мисли за това.

Беше уредил да приберат на склад моторницата, да опаковат и да изпратят багажа му. Но все още отлагаше да уреди транспортирането на колата си. Обвързването щеше да е прекалено трайно. Но между времето, прекарано в ремонт на стъпалата и справянето с прането, се беше забавлявал да ремонтира драгоценния корвет на майка си.

Доставяше му огромно удоволствие да го управлява — толкова голямо, че прие без възражения квитанцията за превишена скорост, която получи в покрайнините на Принсес Ан.

Градът не беше онзи оживен център, какъвто е бил през XVIII и XIX век, когато благодарение на тютюна районът е бил един от най-богатите. Но с реставрираните и запазени стари къщи и чистите и спокойни улици беше много приятен. Сега, когато туризмът се беше превърнал в най-новото увлечение за Шор, очарованието и изяществото на историческите градчета предлагаше огромни икономически възможности.

Апартаментът на Анна се намираше на по-малко от километър от сградата на Социалната служба. Лесно можеше да изминава разстоянието до работа, до съда. Удобно ѝ беше за пазаруване. Смяташе, че е избрала старата викторианска сграда не само по тези причини, но и заради обкръжението.

Зданието беше закътано зад големи дървета. Пътеката беше напукана, но пък обградена от напъпили нарциси. Стъпалата водеха

към покритата веранда. Плочката до вратата известяваше, че къщата е включена в списъка на историческите паметници.

Вратата не беше заключена и Кам влезе във фоайето. Дървеният под беше излъскан и блестеше. Процепите на пощенските кутии на стената бяха месингови, също излъскани, и указваха, че в къщата има четири апартамента. А Спинели обитаваше 2В.

Кам изкачи скърцащата стълба към втория етаж. Тук коридорът беше по-тесен, а светлината — по-слаба. Откъм 2А се чуваше приглушеният звук на телевизор.

Почука на вратата на Анна и зачака. После почука отново, пъкна ръце в джобовете и се понавъси. Не допускаше, че тя няма да си бъде вкъщи по това време.

Би трябвало да си седи у дома, да чете книга или да попълва формуляри и отчети. Така прекарваша времето си работещите жени — макар да се надяваше накрая да ѝ покаже по-интересен начин за прекарване на времето.

Вероятно е на сбирка в някой женски клуб, реши, изпълнен с раздражение. Прерови джобовете на спортното си кожено яке за някое късче хартия и тъкмо се канеше да обезпокои 2А да помоли за химикалка, когато чу потропването на токчета.

Погледна по коридора, доволен, че късметът му отново е проработил.

Неусетно зяпна с уста.

Жената, която се приближаваше, олицетворяваше най-съкровената мъжка мечта. И при това беше проявила достатъчно великодушие, за да разкрие формите на убийственото си тяло с къса, тясна електриковосиня рокля, с дълбоко деколте. Не оставяше нищо — и всичко — за мъжкото въображение. Обувките ѝ бяха с остри като ледени висулки токчета в същия изумителен цвят, които превръщаха краката ѝ в една магия без край.

Влажните ѝ от дъжда коси се къдреха буйно по раменете — гъста абаносова грива, извикваща в съзнанието представа за цигани и любов край огъня. Очите ѝ бяха големи и тъмни. Уханието ѝ стигна до него и предизвика спиращо дъха пробождане право в слабините му.

Не каза нищо, само присви удивителните си очи и зачака.

— Е! — Наложил се да положи усилие, за да си възвърне дъха. — Предполагам никога не са ви казвали, че проявявате прекомерна

скромност.

— Казвали са ми. — Ядоса се, че го заварва пред вратата си, че самата тя е без професионалните си доспехи. А още повече бе ядосана, защото през цялата вечер мислеше много повече за него, отколкото за мъжа, с когото беше излязла. — Какво искате, господин Куин?

Сега вече той се усмихна — бързо и хищно, като вълк, оголил зъбите си.

— Доста многозначителен въпрос при дадените обстоятелства, госпожице Спинели.

— Не ставайте елементарен, Куин.

— Обещавам ви, че в главата ми няма нито една елементарна мисъл. — Неволно протегна ръка и докосна косата ѝ. — Къде сте ходила, Анна?

— Вижте, работното време доста отдавна приключи и личният ми живот не е... — млъкна и се постара да не изругае при отварянето на отсрещната врата.

— Върнала си се от срещата, Анна.

— Да, госпожо Харделман.

Около седемдесетгодишната жена, загърната в розов, плюшен халат, надничаше над очилата си. В коридора се понесоха топлина и кънтящ смях. Жената погледна сияеща към Кам и усмивката озари приятното ѝ лице.

— О, изглежда много по-добре от предишния.

— Благодаря — пристъпи напред и ѝ се усмихна Кам. — Има ли ги много?

— О, идват и си отиват — изкиска се госпожа Харделман и попипа тънките си бели коси. — Никога не ги задържа.

Младият мъж се облегна дружелюбно на рамката на вратата, наслаждавайки се на отчаяните звуци, които Анна издаваше зад него.

— Предполагам, че още не е намерила някого, който да си заслужава. Много е красива.

— И толкова добро момиче. Пазарува ни, ако двете със сестра ми не сме в състояние да излезем. Винаги ни предлага да ни закара до църквата в неделя. А когато моят Пити умря, тя се погрижи за погребението.

Госпожа Харделман отправи към младата жена поглед, изпълнен с толкова обич, че тя само въздъхна.

— Ще изпуснете шоуто, госпожо Харделман.

— О, да — хвърли поглед към апартамента си тя, където телевизорът гърмеше. — Обичам си моите комедии. Пак заповядайте — каза на Кам и внимателно затвори вратата.

И тъй като Анна отлично знаеше, че съседката ѝ няма да може да устои на изкушението да не залепи око на шпионката с надежда да зърне някоя романтична целувка за лека нощ, извади ключовете от чантата.

— Можете да влезете, след като вече сте тук.

— Благодаря. — Прекоси коридора и я изчака да отключи вратата. — Значи сте заровили съпруга на съседката си.

— Папагалът ѝ. Пити беше птичка. И двете със сестра ѝ са вдовици от около двайсет години. И всичко, което направих, беше да взема кутия от обувки и да изровя дупка отзад до един розов храст.

Отново докосна косата ѝ, докато тя отваряше вратата.

— Било е важно за нея.

— Внимавайте с ръцете, Куин — предупреди го и включи осветлението.

Той послушно ги пъкна в джобовете, докато оглеждаше стаята. Меки, дебели възглавници, ярки, смели цветове. Реши, че изборът ѝ говори за дълбока чувственост.

Харесваше му да си мисли така.

Стаята беше просторна и тя я беше обзавела пестеливо. Диванът бе голям и достатъчно мек за спане, към него имаше само един широк, тапициран стол и две масички.

Но пък стените бяха покрити с репродукции, постери, графики. Изобразяваха предимно различни места и много от тях Кам разпозна. Тесните улички на Рим, пустите скали по западното крайбрежие на Ирландия, шикозните малки кафенета на Париж.

— Бил съм тук — посочи рамката с едно парижко кафене.

— Радвам се за вас — изрече го иронично, опитвайки се да не изпитва завист. — И така, какво правите тук?

— Искях да говоря с вас за... — Допусна грешката да се обърне и отново да я погледне. Очевидно в момента беше страшно ядосана, но това само засилваше привлекателността ѝ. Очите и устните ѝ бяха присвити, тялото ѝ — предизвикателно изправено. — Божичко,

наистина сте красавица, Анна! И преди ви харесвах — предполагам, че сте го доловили — но... кой да знае?

Не желаеше ласкателства. Със сигурност не желаеше сърцето ѝ да ускорява ритъма си. Но беше трудно да се контролира, когато насреща ѝ стоеше мъж като Камерън Куин и я гледаше, сякаш му се иска да я погълне цялата.

Внимателно си пое дъх.

— Искали сте да говорите с мен за...

— Детето, работите. Бихте ли ми предложили чаша кафе? Съвсем цивилизовано е, нали така? — Приблужи се до нея. — Предполагам, искате да се държа цивилизовано. Готов съм да направя опит.

Тя за момент остана неподвижна, после се обърна и тръгна към кухнята. Кам прецени гледката отзад, вдигна очи към небето, после я последва до безупречно чистия плот, който разделяше всекидневната и кухнята. Облегна се на него, доволен, че това местоположение му предоставя идеална възможност да огледа краката ѝ.

После чу бръмченето на машинката и долови омайващия аромат на прясно кафе.

— Сама ли си мелите кафето?

— Така се прави истинско кафе.

— Аха. — Затвори очи, за да се наслади на уханието. — О, да. Трябва ли да се оженя за вас, за да ми правите всеки ден кафе, или можем просто да живеем заедно?

Тя го погледна, повдигна вежди при вида на широката му, тържествуваща усмивка, после отново се върна към заниманието си.

— Обзалагам се, че сте използвали този поглед, за да откажете много мъже. Но на мен ми харесва. Та къде бяхте тази вечер?

— Имах среща.

Той заобиколи плота. Кухничката беше съвсем малка. Приятно му беше да е толкова близо до нея, така че уханието ѝ да се примесва с това на кафето.

— Рано вечерта — подхвърли.

— Така беше планирана. — Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Беше твърде близо до нея. Инстинктивно използва обичайния си метод с мъже, които нахлуват в нейна територия. Заби лакът в слабините му.

— Изпитан похват — промърмори той и като разтриваше корема си, отстъпи. — Налага ли се да го използвате често в дейността си на социален работник?

— Рядко. Как искате кафето?

— Силно и без захар.

Когато се обърна, налетя право върху него. Радарите ѝ, каза си Анна, докато ръцете му се протягаха да я уловят, определено не действат. А може би нарочно ги беше пренебрегнала, защото ѝ се искаше да разбере дали биха си подхождали.

Е, сега разбра.

Той задържа погледа си върху лицето ѝ, за да не му позволи да се спусне надолу към малкото златно кръстче, приютено между гърдите ѝ. Не беше особено набожен, но се боеше, че ще отиде в ада заради похотливи помисли, свързани с поставката за един религиозен символ.

Освен това харесваше лицето ѝ.

— Куин — изрече с раздражение тя, — отдръпнете се!

— Пропуснахте „господин“ Куин. Означава ли това, че вече сме приятели.

Защото се усмихна, докато го казваше и защото наистина отстъпи назад, тя се усети, че също се усмихва.

— Журито още се колебае.

— Харесва ми как ухаете, Анна. Жизнено, интригуващо. Предизвикателно. Естествено, харесвам също как ухае и госпожица Спинели. Леко, ненатрапчиво и фино.

— Добре... Кам. — Обърна се и извади две красиви дълбоки чаши от шкафчето. — Хайде да престанем с игричките и да си признаем, че и двамата изпитваме симпатия един към друг.

— Надявах се, че след като си го признаем, ще започнем с игрите.

— Грешка. — Отметна косата си и наля кафе. — Аз отговарям за случая на Сет. Ти желаеш да станеш настойник. Ще бъде изключително неразумно, ако се поддадем на физическото привличане.

Той пое чашата и се облегна на плота.

— Не знам за теб, но аз обичам да правя неща, които са неразумни. Особено, ако са приятни. — Поднесе чашата към устните си и се усмихна. — А се обзалагам, че поддаването на това физическо привличане ще бъде дяволски приятно.

— За щастие аз пък случайно съм много разумна. — Тя се облегна на противоположната страна. — И така, искаше да говорим за Сет... и разните неща, както, струва ми се, се изрази.

Сет, другите му братя и цялото положение бяха излетели от съзнанието му. Предполагаше, че ги е използвал само като претекст, за да я види. По-късно ще трябва да си помисли по това.

— Трябва да си призная, че идването ми в Принсес Ан, за да говоря с теб, беше сериозна причина да се измъкна. Щях да бъда натоварен с миенето на чиниите, а Фил и хлапето вече бяха в първия рунд от битката, относно писането на домашните.

— Радвам се, че някой се занимава с него. А защо никога не наричаш Сет по име?

— Наричам го. Естествено, че го наричам.

— Не. По принцип, не. — Вирна глава. — Това навик ли ти е, Камерън, да не наричаш с имената им хората, с които нямаш намерение да установиш постоянна или трайна връзка?

Точка за нея, трябваше да признае, но изви вежда.

— Теб те наричам по име.

Видя я как примигва, чу въздишката и след това тя попита:

— Та какво за Сет?

— Не пряко за него. Освен, че може би започваме да разпределяме нещата. Фил е най-подходящ да го контролира — да контролира Сет — изрече натъртено, — за училището, защото поради някакви причини брат ми наистина обича учението. Освен това решихме да уговорим един човек да се занимава с повечето домакинска работа два-три дни в седмицата.

Все още го виждаше застанал сред локвата мръсна вода с израз на объркана ярост на лицето и едва се сдържа да не се усмихне.

— Ще бъдеш по-щастлив.

— Надявам се никога повече да не видя торбичка на прахосмукачка. Случвало ли ти се е да скъсаш някоя в ръцете си? — Потрепери и я накара да се засмее. — Както и да е, на Етан му хрумна страхотна идея. Аз съм свободен, Филип има нужда да се занимава с нещо, ако ще остане тук — макар той да възнамерява засега да пътува до Балтимор. Така че започваме бизнес.

— Започвате бизнес? Какъв бизнес?

— Лодки.

Тя пусна чашата си.

— Ще строите лодки?

— Правил съм много — Етан също. А в действителност, макар после да предпочете живота на белите якички, Фил също се е занимавал с това. И тримата работихме по лодката, с която Етан и досега плава.

— Не е лошо като занимание през свободното време. Но да започвате бизнес, и то рискован, точно в момента, когато се опитвате да поемете издръжката на непълнолетен...

— Няма да гладува. За бога, Етан запазва своето в залива, а и Фил ще си има службата в Балтимор. Аз мога да си намеря друга работа.

— Само посочвам, че едно такова начинание може да отнеме доста пари и време, особено през първите месеци. Стабилността...

— Не е ли така с всяко нещо? — Остави чашата си и направи няколко крачки. — Не трябва ли детето да научи, че животът не е само сигурност? Че може да има различен избор, че можеш да поемаш рискове? Доколко добре ще е за него, ако остана прикован в къщата да чистя прах и да ненавиждам всеки миг от живота си? Етан вече има един клиент, а щом той се заеме с нещо, можеш да бъдеш сигурна, че го е обмислил добре. Никой не претегля нещата по-внимателно от него.

— И тъй като ти се е искало да го обсъдиш с мен, просто се опитвам да направя същото — да го обмисля добре.

— И смяташ, че ще трябва да си намеря сигурна работа, която да ми носи сигурен чек за заплата всяка седмица. — Спря пред нея. — Този тип мъже ли те привличат? Които приключват работа в пет всеки работен ден, водят те на вечеря и те пускат да се прибереш в прилично време, без дори да се опитат да те убедят да махнеш каквото там имаш под роклята си?

Тя премълча, като си напомни, че няма да разрешат нищо, ако започнат да спорят.

— Какво ме привлича, какво нося и как предпочитам да прекарвам вечерите си няма нищо общо с това. Като човек, който отговаря за Сет, имам грижата животът му у дома да бъде колкото е възможно по-сигурен и щастлив.

— И защо, ако аз правя лодки, той може да е нещастен?

— Въпросът ми относно тази ваша идея е дали вниманието ви няма да бъде отклонено от него и насочено изцяло към новия бизнес. Дейност, която предполагам ще ти се стори вълнуваща, стимулираща и интересна, поне за известно време.

Той присви очи.

— Просто не вярваш, че мога да се задържа, нали?

— Това предстои да се докаже. Но мисля, че ще опиташ. Това, което ме безпокои, е, че не се опитваш заради Сет, а заради баща си. Заради родителите си. Не мисля, че това е лошо, Кам — изрече по-мекко, — но не е в полза на Сет.

Как, по дяволите, можеше да спори с жена, която се хваща за всяка буква и запетайка?

— Значи смяташ, че ще му е по-добре при непознати?

— Не, смятам, че ще му е по-добре с теб и с братята ти — усмихна се, доволна, че е успяла да го изненада. — И така съм написала в доклада си. — Идеята за този бизнес с лодките е нещо ново, което трябва да се обмисли и се надявам, че никой от вас не смята да прибързва.

— Плавала ли си с лодка?

— Не, никога не съм опитвала. Защо?

— Никога през живота си не се бях качвал в лодка, докато Рей Куин не ме взе със себе си. — Понеже си припомни как тези нейни очи можеха да се стоплят от съчувствие, реши да ѝ разкаже какво беше изпитал. — Бях уплашен до смърт, но прекалено горд, за да си го призная. Бях при тях едва от няколко дни и изобщо не мислех да оставам. Взе ме със себе си на малката лодка, която имаше по онова време. Каза, че въздухът ще ми се отрази добре. — Споменът за онази сутрин беше ясен като слънчев ден в съзнанието му. — Баща ми беше едър човек. *Могъщият Куин*. Як като бик. Знаех си, че лодчицата ще се преобърне и аз сигурно ще се удавя, но той беше в състояние да те убеди да направиш нещо.

„Обич — помисли си Анна. — Гласът му прелива от обич.“ Това я привличаше, призна си тя, също както и решителното му, красиво лице.

— Можеше ли да плуваш?

— Не... но въпреки това се ядосах, че ме накара да си сложа ЛСС — лично спасително средство — поясни. — Спасителна жилетка.

Смятах, че е за пъзльовци.

— Предпочиташе да се удавиш?

— Не, по дяволите, но трябваше да го накарам да си мисли, че е така. Както и да е, седнах на кърмата, а стомахът ми беше свит на топка. Носех едни слънчеви очила, които майка ми, т.е. Стела — поправи се, защото тогава тя още беше Стела, — беше изровила отнякъде, понеже окото ми беше доста подуто и от слънцето болеше.

Бил е бит, малтретиран, изоставен, припомни си тя, когато семейство Куин са го намерили. Сърцето ѝ се изпълни със съчувствие към малкото момче, което е бил.

— Сигурно си бил ужасно уплашен.

— Умирах от страх, но по-скоро щях да си отхапя езика, отколкото да го призная. Сигурно е разбрал — тихо добави Кам. — Винаги знаеше какво става в главата ми. Беше топло и влагата се изпаряваше, така че всеки път, когато си поемеш дъх, все едно че гълташ вода. Каза, че ще стане по-прохладно, когато се измъкнем от устието и тръгнем по реката, но аз не му вярвах. Мислех си, че просто ще си седим там и ще се пържим на слънцето. Лодката дори нямаше мотор. Господи, как се смя, когато му го казах! Отвърна ми, че имаме нещо по-добро от мотор. — Беше забравил за кафето си, потънал в спомени. — Поехме по водата, отначало бавно и леко, а лодката се поклащаше и аз си казвах, че това е краят. Край на играта. Чаплата излетя откъм дърветата. Бях я виждал веднъж и преди. Поне ми беше приятно да си мисля, че е същата. Полетя точно над лодката, разперила криле. И тогава ние потеглихме и малкото платно се изду. *Полетяхме.* Той се обърна и ми се усмихна. Дори не разбрах, че аз също му се усмихвам. Никога преди в живота си не се бях чувствал така. Нито веднъж. — Механично вдигна ръка и отметна косата си. — Нито веднъж през живота си.

— Това те е променило. — Знаеше, че отделни моменти, едновременно делнични и драматични, могат да променят живота завинаги.

— То беше началото. Лодка по водата и хора, които ми даваха възможност. Нямаше никакви други усложнения. И сега не трябва да има други усложнения. Ще накараме детето да се включи в построяването на някоя лодка. Ако ще е начинание на Куин, значи и то ще участва.

На устните ѝ се появи усмивка и за негова изненада тя го потупа по бузата.

— Последната част обяснява всичко. Това е облог. Не съм сигурна дали му е времето и мястото за такова нещо, но... ще бъде интересно да се наблюдава.

— Това ли ще правиш? — Премести се леко напред и я принуди да се притисне в плота. — Ще ме наблюдаваш?

— Възнамерявам да не те изпускам от очи — в професионален план — докато не се убедя, че с братята ти сте в състояние да осигурите на Сет подобаващ дом и грижи.

— Напълно справедливо. — Приблужи се още малко, докато телата им едва-едва се докоснаха. — А как стоят нещата в личен план?

Устните му определено я изкушаваха — неволно се загледа в тях.

— Да те наблюдавам в личен план съвсем не ми е неприятно. Може би ще е грешка, но не и неприятна.

— Винаги съм смятал, че ако ще правиш грешка... — Подпря се на плота. — Нека бъде голяма. Какво ще кажеш, Анна? — Сведе глава малко по-ниско.

Тя се опита да прецени последствията, но желанието, нуждата и страстта просто надделяваха над разума ѝ.

— По дяволите — изрече тихо и като обви ръка около врата му, го привлече към себе си.

Беше точно както го беше искала — жадно, неудържимо и безумно. Устните му бяха горещи, твърди и действаха почти варварски, докато се впиваха в нейните. Отдаде му се, отдаде му всичко — момент на лудост, когато тялото ръководи съзнанието и кръвта заглушава разума.

И тръпката я прониза подобно на удар с камшик — остра и болезнена.

— Господи! — Дъхът му секна, зави му се свят. После побърза да я грабне в прегръдките си.

Каквото и да беше очаквал, каквото и да си беше представял, нямаше нищо общо с вулкана, внезапно изригнал в ръцете му. Вплете ръка в буйните ѝ къдрави коси, вкопчи се в тях, сякаш от това зависеше живота му.

— Не мога — едва промълви тя, но го прегърна, докато сърцето му сякаш вече не биеше до нейното, а вътре в него. Стонът ѝ беше ехо

от неудържимо, влудяващо удоволствие, отекнало в гърлото ѝ точно там, където устните му леко я захапваха.

Гърбът ѝ беше притиснат към плота, пръстите ѝ се впиваха в хълбоците му, за да го притегли по-близо. О, господи, искаше повече! Отново потърси устните му за следващата целувка.

Само още една, обеща си тя.

Уханието ѝ го завладя. Името ѝ беше шепот на устните му. Тялото ѝ беше божествено угощение, слято с неговото. Никоя жена не го беше обсебвала толкова бързо, толкова пълно, толкова цялостно — до пълна самозабрава.

— Позволи ми. — Беше молба, а той никога не се беше молил на жена. — За бога, Анна, позволи ми да те имам. — Ръцете му се плъзнаха по краката ѝ, по безкрайните бедра. — Сега!

— Не. Не сега. — Изпълнена със съжаление, вдигна ръце и обгърна лицето му. Само още за миг устните ѝ се задържаха върху неговите. — Още не. Не така.

Очите ѝ бяха тъмни, замъглени. Тъй като познаваше своите умения, знаеше, че може да ги накара да ослепеят от удоволствие.

— Така е идеално.

— Моментът не е подходящ, обстоятелствата. Почакай! — Някой трябваше да наруши магията, реши тя. Пристъпи встрани, въздъхна. Затвори очи, вдигна ръка, за да го възпре. — Е — продума след малко, — това беше неразумно.

Той взе ръката, която беше вдигнала, поднесе я към устните си и лекичко впи зъби в показалеца ѝ.

— Че на кого му е притрябвал разум?

— На мен. — Почти успя да се усмихне, докато издърпваше ръката си. — Не че в момента не изпитвам дълбоко съжаление, но наистина ми трябва. Ох... — Още веднъж въздъхна дълбоко и прокара ръце през косата си. — Камерън! Оказа се точно толкова убедителен, колкото предполагах.

— Дори не съм започнал.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Предполагам. — Отдръпна се, взе изстиналото си кафе. — Не знам дали тази сцена ще позволи и на двама ни да спим по-лесно тази нощ, но се очакваше да се случи. — Наклони глава при вида на присвитите му очи. — Какво?

— Повечето жени, особено в твоето положение, биха поднесли извинения.

— За какво? — Вдигна рамене. — Беше колкото мое, толкова и твое дело. Още от първия път, когато те видях, се чудех какво ли ще бъде да ми паднеш в ръцете.

Кам реши, че може би вече никога няма да е същият.

— Мисля, че съм луд по теб.

— Не, не си — разсмя се и му подаде неговата чаша. — Заинтригуван си, харесвам ти, изпитваш доста силно и съвсем нормално физическо желание, но това са напълно различни неща. А и дори не ме познаваш.

— Но искам да те опозная — изсмя се той. — А това е голяма изненада за мен. Обикновено не ме интересува нито едното, нито другото.

— Поласкана съм. Не съм сигурна дали се дължи на твоя чар или на моята глупост, но съм поласкана. Обаче...

— По дяволите! Знаех си, че следва това.

— Обаче — повтори тя и остави чашата си на мивката, — Сет е първостепенната ми грижа. Така трябва да бъде. — Топлотата отново се появи в очите ѝ и докосна у него нещо, заровено дълбоко под физическото желание. — А трябва да бъде и за теб. Надявам се да съм наблизо, когато и ако това се случи.

— Правя всичко, каквото мога.

— Знам. И правиш повече, отколкото биха направили повечето хора. — Докосна за миг рамото му и се отдалечи. — Имам усещането, че у теб има още повече. Обаче...

— Ето пак.

— Сега по-добре си върви.

Искаше да остане, дори ако ще да е само за да си говори с нея.

— Не съм си допил кафето.

— Изстинало е. И става късно. — Погледна към прозореца, където дъждовните капки се стичаха като сълзи. — А дъждът ме кара да си задавам въпроси, които не би трябвало да си задавам.

Той се намръщи.

— Предполагам, че не го казваш, за да ме накараш да страдам.

— Разбира се, че да — разсмя се отново, приближи се до вратата и я отвори. — Щом аз ще страдам, защо не и ти?

— О, харесваш ми, Анна Спинели. Ти си жена, която точно приляга на сърцето ми.

— Теб не те интересува жена, която да приляга на сърцето ти — отвърна тя, докато Кам прекосяваше стаята. — Трябва ти такава, която приляга на тялото ти.

— Виждаш ли, вече започваме да се опознаваме.

— Лека нощ. — Не се отдръпна, когато я притегли да я целуне. Да се отдръпне, би означавало да се преструва.

Така че прие целувката със закачлива страст и искрено въодушевление. После затвори вратата и се облегна разтреперана на нея.

Искаше ѝ се случилото се да не я прави така дяволски щастлива.

СЕДМА ГЛАВА

Кам се взираше навъсено в пълния кош с розови чорапи и гащета, когато телефонът иззвъня. Добре знаеше, че чорапите и бельото бяха бели, когато ги напъха в пералнята. Сега бяха розови като великденски яйца.

Може би просто изглеждаха така, защото бяха мокри.

Измъкна ги, за да ги набута в сушилнята, видя червения чорап, скрит сред розовото, и оголи зъби.

Филип, зарече се мислено, е мъртвец.

— Майната му! — Нахвърли ги вътре, рязко включи центрофугата и отиде да вдигне телефона.

Тъкмо навреме си спомни да намали звука на портативния телевизор в ъгъла на плота. Не че наистина го гледаше, а и определено не обръщаше никакво внимание на страстите и изневерите в късния сутрешен сапунен сериал.

Беше го включил току-що просто заради звука.

— Куин. Какво има?

— Здравсти, Кам. Наложил се да се потрудея малко, за да те открия, човече. Тод Бардет е насреща.

Кам бръкна в отворения пакет с бисквитки на плота и си взе пълна шепа.

— Как я караш, Тод?

— Ами трябва да кажа, че върви дяволски добре. От известно време съм се закотвил на Големия бариерен риф.

— Хубаво местенце — промърмори той. После веждите му се вдигнаха учудено, докато на малкия екран в другия край на кухнята някаква невероятно разкошна жена се хвърли в леглото със смехотворно красив мъж.

Може би в тези дневни предавания има нещичко все пак.

— Ще стане. Чух, че си се вихрил в Средиземноморието преди няколко седмици.

Преди няколко седмици?! Струваше му се, че са минали години откакто прелетя през финалната линия с моторницата си. Синя вода, скорост, ликуваща тълпа и пари за пръскане.

— Да-а, и аз така чух.

Тод се засмя.

— Ами предложението да купя играчката ти все още е в сила. Но имам за теб и друга оферта.

Тод Бардет винаги имаше някаква нова оферта. Беше богатият син на богат баща от Източен Тексас, който ползваше света като площадка за игри. И си падаше по лодките. Състезаваше се с тях, спонсорираше състезания, купуваше ги и ги продаваше. И с невъзмутимо постоянство колекционираше съпруги, трофеи и своя дял от печалбата.

Кам винаги бе смятал, че късметът на този човек не го е напуснал още от мига на зачеването му. Понеже от слушане глава не боли, а и креватната сцена току-що бе изместена от реклама на огромна тоалетна четка, той изключи телевизора.

— Винаги съм готов да я чуя.

— Набирам екипаж за Световната купа.

— Голямата купа? — Младият мъж напълно загуби интерес към бисквитите и млякото. Състезанията за Световната купа бяха изключително събитие в света на ветроходството. Пет гонки, последната от които преследване в океана в продължение на петстотин изтощителни километри.

— Позна. Знаеш, че аборигенчетата взеха купата миналата година, така че сега я държат в Австралия. Искам да им духна под опашката и разполагам с истинско бижу. Бърза е, човече. С подходящия екипаж ще върне купата обратно в Щатите. Нужен ми е шкипер. Искам най-добрият. Искам теб. Кога най-скоро можеш да пристигнеш в този край на света?

Искаше му се да каже, че вече е на път. За мъже, които се състезават, това е един от златните шансове в живота. Тъкмо се канеше да отвори уста и погледът му попадна на люлеещия се стол на верандата.

Така че затвори очи и ядно се заслуша в шумоленето на розовите чорапи, съхнещи в сервизното помещение зад гърба му.

— Налага се да го пропусна, Тод. В момента не мога да замина.

— Слушай, готов съм да те изчакам, докато оправиш нещата — изсмя се носово. — Нека са две седмици. А може би имаш друго предложение?

— Не мога. Трябва да... — Да пере? Да се грижи за едно хлапе? Не би могъл да се унижи да му каже това. — С братята ми започнахме бизнес — довърши. — Поел съм ангажименти тук.

— Бизнес. — Този път смехът на Тод беше по-силен. — Ти? Не ме разсмивай толкова, че коремът ме заболя.

Сега очите на Кам се присвиха. Не се съмняваше, че мнението на Тод Бардет от Източен Тексас ще бъде споделено и от други негови приятели и познати със смях, при мисълта за Камерън Куин в ролята на бизнесмен.

— Правим лодки — изрече през зъби. — Тук, на Шор. Дървени лодки. По индивидуална поръчка — допълни, решен да играе играта докрай. — Уникални. След шест месеца ще ми даваш купища долари, за да имаш лодка, проектирана и построена от Куин. Понеже сме стари приятели, ще се опитам да те вметя в графика.

— Лодки. — Интересът на Тод нарасна. — Е, ами след като знаеш как да ги управляваш, предполагам, че може би ще знаеш и как да ги строиш.

— Няма никакво *може би*.

— Интересно начинание, но хайде стига, Кам, ти не си за бизнес. Няма да се закотвиш в някакво хубаво малко заливче в Мериленд, за да ядеш раци и да ковеш дъски. Знаеш, че ще се погрижа да си получиш заслуженото за състезанието. Пари, слава и късмет — и се изкиска. — Щом спечелим, пак можеш да се върнеш и да сковеш някоя и друга лодчица.

Може да се справи, обеща си Кам. Може да се справи с обидите, с разочарованието, че не е в състояние да си събере багажа и да постъпи според желанието си. Това, което няма да направи, е да достави на Бардет удоволствието да разбере колко е разстроен.

— Ще трябва да си намериш друг шкипер. Но ако искаш да купиш лодка, позвъни ми.

— Ако действително завършиш някоя, ти ми се обади. — Чу се въздишка в слушалката. — Пропускаш златен шанс, който се пада веднъж в живота. Ако промениш мнението си през следващите два-три

часа, обади ми се. Но тази седмица трябва да уточня екипажа си. Пак ще ти се обадя — и затвори.

Кам имаше желание да изхвърли телефона през прозореца. Но след това реши, че ще се наложи да събира стъклата, така че какъв бе смисълът?

Затова затвори телефона преднамерено внимателно. Дори си пое веднъж дълбоко дъх. И ако онова, което беше сложил в пералнята, не беше избрало точно този момент да дебалансира центрофугата и да я накара да се разтрака оглушително, изобщо нямаше да удари с юмрук по стената.

— Пък аз за момент си помислих, че ще заминеш.

Завъртя се и видя баща си да се подсмивва, седнал на кухненската маса.

— О, господи, това вече е върхът!

— Защо не вземеш малко лед за кокалчетата си?

— Нищо ми няма — погледна ги за миг Кам. Няколко драскотини. А острата болка беше добро приземяване към действителността. — Мислих си за това, тате. Наистина мислих. Просто не вярвам, че си тук.

Рей продължи да се усмивва.

— Ти си тук, Кам. Това е важното. Трудно ти беше да се откажеш от такова състезание. Благодарен съм ти. Гордея се с теб.

— Бардет каза, че лодката му е истинско бижу. С неговите пари... — Младият мъж се опря на плота и се загледа през прозореца към тихите води. — Мога да я спечеля. Преди пет години бях капитан на екипаж, с който спечелихме второ място в състезанието за малката купа на Америка, а миналата година я взех в Чикаго-Макинак.

— Ти си добър навигатор, Кам.

— Да. — Ръцете му се свиха в юмруци. — Какво правя тук, по дяволите? Ако това продължава, ще си падна по сапунените опери. Ще започна да си мисля, че Боби и Памела не само са истински хора, но и близки лични приятели. Ще започна да се вманиачвам, че прането ми не е достатъчно бяло. Ще изрязвам талони и ще събирам рецепти и изобщо ще си загубя целия шибан ум.

— Изненадвам се, че разсъждаваш по този начин за поддържането на къщата. — Сега гласът на Рей беше по-остър, в него

се долавяше известно разочарование. — Да създадеш дом, да се грижиш за семейство е важна работа. Най-важната от всички.

— Не е моя работа.

— Изглежда, сега е. Съжалявам за това.

Кам се обърна. Щом ще си разговаряш с халюцинация, можеш и да я гледаш.

— За какво? Че умря и ме остави?

— Е, това беше доста неудобно във всяко отношение.

Беше готов да се разсмее — думите и ироничният тон бяха толкова типични за Рей Куин. Но трябваше да се освободи от онова, което непрекъснато занимаваше ума му.

— Някои хора разправят, че нарочно си се блъснал в стълба.

Усмивката на Рей помръкна и очите му станаха сериозни и тъжни.

— Ти вярваш ли им?

— Не — въздъхна Кам. — Не, не вярвам.

— Животът е дар. Невинаги ни е приятен, но е нещо скъпоценно. Не бих наранил теб и братята ти по този начин.

— Знам — тихо продума Кам. — Олеква ми да го чуя от теб, но и знам, че е така.

— Може би бих могъл да предотвратя нещата. Може би бих могъл да направя някои неща по-различно — въздъхна и започна да върти златната халка около пръста си. — Но не го направих. Сега зависи от теб — от теб, Етан и Филип. Имало е причина да дойдете при мен и Стела. Някаква причина тримата да се съберете заедно. Винаги съм вярвал, че е така. Сега го знам.

— Ами хлапето?

— Мястото на Сет е тук. Той се нуждае от теб. Точно в момента си има неприятности и ти трябва да си припомниш времето, когато си бил в неговото положение.

— Какво имаш предвид, че си има неприятности?

Рей лекичко се усмихна.

— Вдигни телефона — отвърна той секунди преди да е иззвънял. И после изчезна.

— Трябва да започна да спя повече — каза си Кам и вдигна слушалката. — Да, да.

— Ало? Господин Куин?

— Точно така. Камерън Куин на телефона.

— Господин Куин, обажда се Абигейл Мурфийлд, заместник-директор в средното училище на Сейнт Кристофър.

Кам усети как стомахът му се свива.

— Аха.

— Боя се, че тук имахме малко неприятности. Сет Делаутер е в кабинета ми.

— Какви неприятности?

— Сет се е сбил с друг ученик. Отстранен е от занятия. Господин Куин, ще ви бъда благодарна, ако можете да дойдете в кабинета ми, за да ви обясним как стоят нещата и да вземете Сет у дома.

— Страхотно! — Объркан, той прокара ръка през косата си. — Тръгвам.

Училището не се беше променило много, забеляза Кам, от времето, когато беше учил в него. Първата сутрин, когато мина през тежката входна врата, Стела Куин буквално трябваше да го влачи.

Сега беше с осемнайсет години по-стар, но не по-въодушевен.

Подът беше покрит с избелял линолеум, от широките прозорци нахлуваше ярка светлина. А миризмата беше на тайно внесени сладкиши и детска пот.

Кам пъкна ръце дълбоко в джобовете си и се отправи към административната част. Знаеше пътя. В края на краищата беше направил пътека до тези кабинети при безбройните случаи по време на престоя му в средното училище.

Бюрото в преддверието сега не се заемаше от същата стара секретарка с орлов поглед. Тази беше по-млада, по-издокарана и го посрещна със сияйна усмивка.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита с бодър глас.

— Дошъл съм да внеса гаранция за Сет Делаутер.

Тя примигна насреща му и усмивката ѝ стана озадачена.

— Извинете?

— Камерън Куин. Идвам при заместничката.

— О, имате предвид госпожа Мурфийлд. Да, очаква ви. Втората врата по онова коридорче. Вдясно. — Телефонът ѝ иззвъня и тя го

вдигна. — Добро утро — изпя в слушалката. — Средното училище на Сейнт Кристофър. Кати е на телефона.

Кам реши, че предпочита церберката, която охраняваше канцелариите по негово време пред тази наперена новачка. И докато се отправяше към вратата, той се напрегна, гърбът му се изправи сковано, а дланите му се изпотиха.

Някои неща никога не се променяха.

Госпожа Мурфийлд седеше зад бюрото и въвеждаше данни в компютъра си. Кам си помисли, че пръстите ѝ се движат много умело. И движението ѝ подходеше. Беше чиста и спретната, вероятно около петдесетгодишна. Косата ѝ беше къса, права, светлокестенява, лицето ѝ беше спокойно и приятно.

Златната ѝ халка отразяваше светлината, докато движеше пръстите си по клавиатурата. Единствените други бижута, които носеше, бяха обикновените златни топчета на ушите ѝ.

В другия край на стаята Сет се беше отпуснал на един стол и се взираше нагоре в тавана. Опитваше се да изглежда отегчен, но всъщност изглеждаше нацупен. Хлапето се нуждае от подстригване, забеляза Кам, и се зачуди кой ли трябва да се заеме с това. Носеше разнищени по краищата джинси, два номера по-голяма тениска и невероятно мръсни кубинки.

На младия мъж това му се струваше съвсем нормално.

Почука по касата на вратата. И заместничката, и Сет погледнаха към него. Госпожа Мурфийлд се усмихна с учтиво гостоприемство. Момчето презрително се подсмихна.

— Господин Куин.

— Аха. — После си припомни, че от него се очаква да се държи като отговорен настойник. — Надявам се, че ще можем да изясним това, госпожо Мурфийлд — учтиво се усмихна, пристъпи към бюрото и протегна ръка.

— Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо. Когато ни се налага да вземаме неприятни дисциплинарни мерки срещу някой ученик, както в случая, искаме родителите или съответните отговорни лица да получат възможност да си изяснят ситуацията. Заповядайте, господин Куин, седнете.

— Каква е ситуацията?

— Боя се, че Сет е приложил физическо насилие над друг ученик тази сутрин. Другото момче е поверено на грижите на училищната сестра и родителите му са информирани.

Кам изви едната си вежда.

— И къде са тогава?

— Родителите на Робърт в момента са на работа. Но във всеки случай...

— Защо?

Усмивката ѝ се върна — лека, предпазлива, въпросителна.

— Защо какво, господин Куин?

— Защо Сет е натупал Робърт?

Госпожа Мурфийлд въздъхна.

— Разбирам, че съвсем отскоро сте поели настойничеството над Сет, така че може би не сте наясно, че не за пръв път се бие с други ученици.

— Наясно съм. Питам ви за този случай.

— Много добре — скръсти ръце тя. — Според Робърт Сет поискал от него да му даде един долар и когато той отказал да му плати, Сет го нападнал. До този момент — допълни, като премести поглед върху момчето — Сет нито е потвърдил, нито е отрекъл. Правилникът на училището изисква учениците да бъдат отстранявани за три дни от учебните занятия като дисциплинарна мярка при сбиване в училищните помещения.

— Добре! — Кам стана, но когато Сет понечи да го последва, той вдигна пръст. — Стой — заповяда му, след това клекна, докато застанат очи в очи. — Изнудвал ли си онова дете?

Момчето трепна.

— Така твърди той.

— Ударил си го.

— Да, ударих го. Праснах го по носа — допълни с хитра усмивчица и отметна сламенорусата си коса, паднала над очите му. — Там боли повече.

— Защо го направи?

— Може пък да не ми харесва тлъстата му физиономия.

Търпението на Кам се изчерпи и той го сграбчи за раменете. Когато Сет се присви и простена, звъннаха предупредителни звънчета.

Преди да успее да му се изплъзне, издърпа ръкава на огромната му тениска. От рамото до лакътя му се спускаха грозни малки синини.

— Пусни ме. — С пламнало от срам лице момчето се задърпа, но той само го обърна на стола. Високо по гърба му имаше драскотини — червени и пресни.

— Стой мирен. — Кам го пусна и хвана облегалките на стола, но очите му не изпуснаха Сет. — Ще ми кажеш какво е станало. И изобщо не си помисляй да ме лъжеш.

— Не искам да говоря за това.

— Не те питам какво искаш. Трябва да ми кажеш. Или... — понижи глас, така че само Сет да може да го чува — предпочиташ да оставиш онзи боклук да се измъкне?

Момчето отвори уста и пак я затвори. Трябваше да се овладее, за да не трепери.

— Беше го яд. Оня ден правихме тест по история и аз нямах нито една грешка. Всеки можеше да го направи без грешка, но той е глупак, така че нищо не направи. Затова непрекъснато ме тормозеше, влачеше се след мен по коридора, дърпаше ме. Махнах се, защото ми е писнало от ВУО.

— От какво?

Сет завъртя очи.

— Вътрешно училищно отстраняване. Досадно е. Не исках повече наказания, така че се махнах. Но той продължаваше да ме дърпа и да ме нарича с разни имена. Дървен философ, галеник на даскалите и други такива гадости. Не му обръщах внимание. Но после ме заклещи и ме притисна в шкафчетата и каза, че съм син на уличница, и че всички го знаят, така че го фраснах. — Засрамен и смутен, повдигна предизвикателно едното си рамо. — И получавам три дни ваканция. Голяма работа!

Кам кимна и се изправи. Когато се обърна, очите му бяха потъмнели от ярост.

— Няма да отстраните това дете от училище, защото се е защитило от един неграмотен хулиган. А ако се опитате, ще се отнеса към Комисията по образованието.

Смаян, Сет вдигна очи и загледа Кам. Досега никой не се беше застъпвал за него. Изобщо не беше очаквал това от настойника си.

— Господин Куин...

— Никой няма да нарича брат ми син на уличница, госпожо Мурфийлд. А ако нямате училищни разпоредби срещу обиждане с грозни имена и заяждане, трябва да ги създадете. Така че ви казвам отново да преразгледате случая. И по-добре размислете кой тук трябва да бъде отстранен. Можете да кажете на родителите на малкия Робърт, че ако не искат детенцето им да плаче с разбит нос, да се опитат да го възпитат.

Трябваше ѝ известно време преди да проговори. Преподаваше и се занимаваше с деца от почти трийсет години. Това, което в момента виждаше изписано на лицето на Сет, беше надежда, недоверчива и предпазлива, но все пак надежда. Беше поглед, който не искаше да угаси.

— Господин Куин, бъдете сигурен, че ще разследвам този случай. Нямах представа, че Сет е пострадал. Ако искате да го заведете при сестрата, докато поговоря с Робърт и... останалите...

— Аз мога да се погрижа за него.

— Както желаете. Временно ще изчакам с отстраняването, докато си изясня фактите.

— Направете го, госпожо Мурфийлд. Но на мен фактите са ми ясни. Сега ще прибера Сет у дома. Стига му толкова за днес.

— Съгласна съм с вас.

Детето не изглеждаше уплашено, когато пристигна в кабинета ѝ, помисли си тя. Изглеждаше наперено. Не изглеждаше уплашено и когато му каза да седне и се обади у тях. Беше настроено войнствено.

Но сега изглеждаше уплашено, с широко ококорени и смаяни очи и здраво стиснало облегалките на стола. Твърдата броня, която бе издигнало здраво около себе си, броня, която нито тя, нито някой от учителите беше в състояние дори мъничко да одраска, изглежда, сега беше силно пропукана.

„Хайде — реши тя, — да видим какво можем да направим за него.“

— Ако доведете Сет в училище утре сутринта и отново ме посетите, ще разрешим този въпрос.

— Ще дойдем. Да вървим — обърна се към Сет и пое навън.

Докато крачеха по коридора към входната врата, стъпките им отекваха глухо в тишината. Кам погледна момчето и забеляза, че то се взира в краката си.

— Още ме побиват тръпки.

Сет бутна вратата.

— Какво?

— Как се чувстваш, когато поемеш по дългия път към канцеларията на заместничката?

Момчето изсумтя, прегърби рамене и продължи да върви. Чувстваше се така, сякаш хиляди пеперуди водеха битка в стомаха му.

Американското знаме на пилона до паркинга плющеше на вятъра. От някакъв отворен прозорец зад тях се надигнаха тържествените, нестройни звуци от час по музика. Началното училище беше отделено от средното с тясна ивица трева и няколко жалки на вид вечнозелени храсти.

От другата страна на малката открита писта се възправяше тухлената сграда на гимназията. Сега му изглеждаше по-малка, забеляза Кам, почти старомодна и съвсем не приличаше на затвора, за какъвто някога я беше възприемал.

Спомни си как се облягаше лениво на капака на първата си купена на старо кола на паркинга и наблюдаваше момичетата. Как преминаваше от стая в стая по шумните коридори, за да гледа момичетата. Как седеше на сковаващите задника чиновци по време на сковаващите ума часове и не откъсваше очи от момичетата.

Фактът, че спомените от годините му в гимназията се връщаха като парад на различни женски форми, почти го накара да се разчувства.

После звънецът остро иззвъня и шумът зад гърба му рязко изригна. Сантименталните чувства бързо се изпариха. Слава богу, че тази страница от живота му бе приключена.

Но не бе приключена за момчето, напомни си той. И след като е тук, може да се опита да му помогне. Отвориха вратите на корвета и Кам не каза нищо, изчаквайки очите им да се срещнат.

— Е, мислиш ли, че си счупил носа на оня мръсник?

Върху устните на Сет трепна едва забележима усмивка.

— Възможно е.

— Добре. — Младият мъж влезе и затръшна вратата. — Да удариш в носа е добре, но ако не искаш нещата да се оплескат с много кръв, по-добре е да избереш корема. Един хубав, здрав юмрук в корема, няма да остави толкова видими доказателства.

Сет се замисли над съвета.

— Искан да видя как му тече кръв.

— Е, човек сам прави избора в живота си. Доста приятен ден да се разходим с лодката — реши изведнъж, докато включваше двигателя. — Може да вземем и да го направим.

— Може. — Момчето човъркаше дупката на джинсите си. Някой се беше застъпил за него — това бе всичко, което успяваше да си помисли. Беше му повярвал, беше го защитил и беше застанал на негова страна. Ръката го болеше, раменете му бяха изтръпнали, но някой беше взел неговата страна. — Благодаря — промърмори.

— Няма проблем. Забъркаш ли се с един Куин, забъркваш се с всичките. — Хвърли поглед встрани, докато излизаше от паркинга, и видя, че Сет се взира напрегнато в него. — Така стават работите. Както и да е, дай да намерим по някой хамбургер или нещо друго, за да вземем на лодката.

— Аха, мога да хапна нещо — прокара ръка под носа си Сет. — Имаш ли един долар?

Когато Кам се разсмя и натисна газта, това беше един от най-хубавите моменти в живота на момчето.

Духаше югозападен вятър и блатните треви се поклащаха лениво. Небето беше безоблачно и ясносиньо. Една чапла се надигна и излетя от разлюлените треви над искрящата вода, после се спусна, подобно на блеснало бяло хвърчило, за да улови ранния си обяд.

Кам импулсивно беше хвърлил някои риболовни принадлежности в лодката. С малко късмет щяха да имат пържена риба за вечеря.

Сет вече знаеше повече за управлението на лодката, отколкото Кам очакваше. Не би трябвало да се изненадва. Анна му бе казала, че момчето бързо схваща, а Етан сигурно го беше учил добре и търпеливо.

Като видя с каква лекота Сет се справя с въжетата, остави го той да нагласи кливера. Платната уловиха вятъра и Кам усети скоростта.

Господи, как му беше липсвало! Устремът, силата, управлението. Разходката го накара да забрави тревогите, задълженията, разочарованията, дори мъката. Отдолу вода, отгоре небе, а в ръцете му

щурвала, за да овладее вятъра, да го предизвика, да го подмами да даде още повече.

Зад гърба му Сет се усмихна широко и едва не се развика от радост. Никога не беше летял толкова бързо. Когато излизаха с Рей, се движеха бавно и сигурно. Да плава с Етан му беше интересно, но то бе по-скоро работа. Но това сега беше див и свободен бяг, издигане и спускане с вълните, летене.

Вятърът едва не отвя шапката му и затова той я обърна с козирката назад, така че да не може да я надигне и да я смъкне от главата му.

Понесоха се покрай бреговата линия, минаха край кея на пристанището, което беше центърът на Сейнт Крис, и едва тогава започнаха да се движат по-бавно. Там имаше закотвена стара плоскодънна лодка, вече излязла от употреба, символ на рибарския живот.

Мъжете и жените, които излизаха на риболов из залива, носеха дневния си улов тук. Камбали, морска пъстърва и скални риби и...

— Каква дата сме? — попита Кам.

— Като че ли трийсет и първи. — Сет вдигна слънчевите си очила и се загледа към пристана. Надяваше се да зърне Грейс. Искаше да помахна на някой познат.

— Утре започва сезонът на раците. Голям кеф! Гарантирам ти, че Етан ще донесе цял кош красавци. Ще се налагаме като царе. Обичаш раци, нали?

— Не знам.

— Какво значи това „не знам“? — Отвори кока-кола и отпи. — Не си ли ял раци?

— Не.

— В такъв случай се подготви за истинско угощение, хлапе, защото утре ще го имаш.

Следвайки примера на Кам, Сет също посегна за безалкохолно и изрече с усмивка:

— От това, което ти готвиш, нищо не е угощение.

— Нямам проблеми с приготвянето на раци. Нищо особено. Вряща вода, много подправки и после пускаш гадните щипльовци в тенджерата...

— Живи?

— Това е единственият начин.

— Гадно е!

Младият мъж изобщо не се трогна.

— Не остават живи за дълго. А после стават на вечеря. Прибави няколко бири и угощението е готово. Още две-три седмици и вече ще можем да говорим за морски миди. Пъхваш ги между две филийки хляб и направо ядеш.

Този път Сет почувства как стомахът му се преобръща.

— Без мен.

— Твърде си гнуслив?

— Твърде възпитан.

— Глупости! Понякога в съботен ден през лятото мама и татко ни водеха на пристана. Ще си вземем по някой сандвич с миди, огромна кутия пържени във фъстъчено масло картофи и ще наблюдаваме как туристите се опитват да решат какво да си хапнат. Спуквахме се от смях. — Споменът изведнъж го натъжи. — Понякога просто си плавахме, ей така. Понякога отивахме нагоре по реката и ловяхме риба. Мама не си падаше много по риболова, така че се спускаше да поплува, а после излизаше на брега и сядаше да си чете книга.

— Защо просто не си е стояла у дома?

— Обичаше да плава с лодката — нежно отвърна Кам. — И обичаше да е с нас.

— Рей каза, че се разболяла.

— Да, разболя се. — Тежко въздъхна. Беше единствената жена, която някога бе обичал, единствената, която беше загубил. — Обърни — нареди той. — Хайде да влезем по Анмесекс и да видим дали нещо ще кълве.

Дори не им хрумна, че трите часа, които прекараха във водата, бяха най-миролюбивият период и за двамата от седмици наред.

А когато се прибраха у дома с шест тлъсти костура в хладилната чанта, за пръв път бяха в пълна хармония.

— Знаеш ли сега как да ги изчистим? — попита Кам.

— Може би. — Рей го беше научил, но Сет не беше глупав. — Аз хванах четири от шестте, така че би трябвало ти да ги изчистиш.

— Това му е хубавото да си шеф — започна Кам, но после рязко млъкна, тъй като видя чаршафите, опънати да съхнат на стария

простор. Не беше виждал нищо да се вее там, откакто майка му се разболя. За момент се уплаши, че отново халюцинира, и устата му пресъхна.

После задната врата се отвори и на верандата се показа Грейс Мънроу.

— Здравсти, Грейс!

Кам за пръв път чуваше гласът на Сет да звучи така весело и с чисто момчешка радост. Това дотолкова го изненада, че го накара да извърне рязко глава и след това едва не изтърва хладилната чанта, тъй като детето я пусна откъм своя край и се втурна напред.

— Ей, здравей! — Топлият ѝ глас контрастираше на сдържаността ѝ. Беше висока и слаба, с дълги крайници; някога мечтаеше да стане танцьорка.

Но Грейс беше забравила много от мечтите си.

Носеше косата си съвсем късо подстригана. Нямахше нито време, нито сили да се грижи за прически. Косата ѝ беше с тъмномеден цвят и през лятото изсветляваше. Очите ѝ бяха зелени и твърде често със сенки под тях.

Но усмивката ѝ беше искрена и слънчева, и всеки път огряваше лицето ѝ и очертаваше трапчинката точно до устните ѝ.

Хубава жена, помисли си Кам, с лице на фея и глас на русалка. Удивляваше се, че мъжете не се хвърлят в краката ѝ.

Но момчето точно това направи: хвърли се в прегръдките ѝ. Кам се изненада — това докачливо хлапе, което не обичаше да го докосват. После се изчерви, отдръпна се и започна да си играе с кутрето, което изскочи от къщата.

— Добър ден, Кам — заслони с ръка очите си тя. — Снощи Етан мина през кръчмата и каза, че имате нужда от помощ.

— Ще поемеш домакинството?

— Ами мога да ви отделям по три часа два дни в седмицата, докато...

Не можа да довърши, защото Кам пусна чантата, взе стъпалата по три наведнъж, грабна жената в прегръдките си и започна да я целува. Това накара Сет да заскърца със зъби, макар че Грейс заекна неловко и се засмя:

— Това е хубаво, но въпреки всичко ще трябва да ми плащате.

— Назови цената си! Обожавам те! — Издърпа ръцете ѝ и ги покри с още целувки. — Живота си давам за теб.

— Както виждам, тук ще бъде доста високо оценена... и правилно. Накиснала съм онези розови чорапи в малко разрежена белина. Номерът може да стане.

— Червеният чорап беше на Филип. Той е виновен. Искам да кажа, кой нормален човек носи червени чорапи?

— Ще си поговорим малко повече за сортиране на бельото и проверка на джобовете. Едно малко черно тефтерче се е изпратило последния път.

— Мамка му! — Улови предупредителния ѝ поглед и се прокашля. — Съжалявам. Предполагам, че е моето.

— Направих лимонада и се канех да сготвя, но явно сами сте си осигурили вечерята.

— За тази вечер, но няма да откажем, ако сготвиш нещо вкусно.

— Добре! Етан не ми обясни точно от какво ще имате нужда и какво искате да се върши.

— Скъпа, ти върши от каквото смяташ, че имаме нужда, и ние винаги ще сме ти задължени.

Вече и сама го беше видяла. Розово бельо, два пръста дебел слой прах на едната маса и разни странни вещества, залепнали по нея. Ами печката? Само един господ знае кога за последен път е била почиствана.

„Хубаво е да имат нужда от теб — помисли си Грейс. — Да знаеш какво точно трябва да се направи.“

— Тогава ще караме така. Може да се наложи понякога да вземам и бебето. Джули се занимава с нея, когато вечер съм на работа в кръчмата, но през другото време невинаги мога да намирам кой да я гледа.

— Мога да ти помагам — предложи Сет. — Прибирам се от училище в три и половина.

— Откога? — поинтересува се Кам и момчето сви рамене.

— Когато не съм наказан.

— Обри обича да си играе с теб. Днес разполагам с още един час — продължи, понеже беше принудена непрекъснато да си прави сметка на времето. — Така че ще приготвя яденето и ще го сложа в хладилника. Трябва само да го затоплите. Ще ви оставя списък с

почистващите препарати, които липсват, а ако искате, мога и аз да ги купя.

— Да ги купиш вместо нас? — Кам беше готов да коленичи в краката ѝ. — Искаш ли повишение?

Тя се засмя и понечи да влезе вътре.

— Сет, ти се погрижи кучето да стои далеч от рибата. Иначе цяла седмица ще смърди.

— Разбира се. След две минутки ще свърша и идвам. — Изправи се, после слезе от верандата, така че Грейс да не може да го чува през вратата. Решително се обърна към Кам: — Нали сега няма да вземеш да я сваляш?

— Да я свалям?! — Погледна го объркано, после поклати глава. — За бога! — Вдигна хладилната чанта и тръгна край къщата до масата за чистене на риба. — Познавам Грейс, откакто съм тук, а и не свалям всяка жена.

— Добре тогава.

Тонът на момчето — властен, собственически и самодоволен, го накара да се усмихне.

— Значи... ти самият си ѝ хвърлил око, а?

Сет леко се изчерви и отвори чекмеджето за ножа.

— Просто внимавам за нея, това е.

— Определено е хубава — закачливо подхвърли младият мъж и със задоволство видя как очите му блясват от ревност. — Но по една случайност точно в момента свалям друга жена, а става много неприятно, ако се опитваш да го правиш с повече от една наведнъж. А пък точно за тази жена ще е нужно голямо убеждаване.

ОСМА ГЛАВА

Реши да се заеме със свалянето на Анна. Тъй като непрекъснато мислеше за нея, Кам остави Сет да се оправя сам с последните две риби и влезе вътре. Похвали онова, което Грейс готвеше на печката, и се отправи на горния етаж.

Искаше да използва телефона в своята стая. Визитната картичка на Анна беше в джоба му.

На прага на стаята спря и едва не се заплака от благодарност, тъй като леглото му беше току-що оправено, карираната зелена покривка изпъната, а възглавниците — разбухнати.

Тази нощ щеше да спи в чисти чаршафи, които дори не се беше наложило да пере. Така перспективата да спи сам ставаше малко по-поносима.

Повърхността на старото му дъбово нощно шкафче блестеше от чистота. Лавиците, по които все още бяха наредени повечето от трофеите му и някои от любимите му книги, бяха подредени, а тапицираният стол, който беше започнал да ползва като закачалка, сега беше свободен. Явно беше прибрала дрехите в гардероба.

Сигурно се беше разглезил от живота по хотелите през последните няколко години, но му беше приятно да влезе в подредената и почистена стая.

Отпусна се на леглото си и посегна към телефона.

— Анна Спинели — делово изрече тя.

Затвори очи, за да си я представи по-добре как изглежда. Харесваше му да си фантазира, че тя седи зад бюрото си, облечена в онази къса и прилепнала синя рокля, с която беше снощи.

— Госпожице Спинели, какво е мнението ви за раците?

— Ах...

— Нека го перифразирам. — Намести се по-добре и установи, че за пет минути може да заспи. — Какво е мнението ви за гощавка с димящи раци?

— Мнението ми е положително.

— Добре. Какво ще кажете за утре вечер?

— Камерън...

— Тук — уточни той. — В къщата. Къщата, която никога не е празна. Утре е първият ден на сезона за раци. Етан ще донесе цял кош. Ще ги сварим. Можеш да видиш как членовете на семейство Куин — как би се изразила? — общуват, взаимодействат си. Да видиш как се чувства Сет — как се приспособява към средата в този дом.

— Това е много добре.

— Ей, и преди съм си имал работа със социални работници. Не с такива, които носят сини обувки с високи токчета, но...

— Беше в извънработно време — напомни му тя. — Във всеки случай мисля, че вечерята може да се окаже добра идея.

— Към шест и половина. — Чу я как прелиства бележника си и изпита известно раздражение, че проверява графика си.

— Добре, мога да го уредя. Шест и половина — изрече го твърде делово, като човек, който си урежда професионална среща.

— Сама ли си?

— В кабинета ми? Да, в момента. Защо?

— Просто си мислех. Цял ден от време на време си мисля за теб. Защо не ми позволиш утре да дойда и да те взема, после мога да те върна у дома. Можем да спрем и... щях да кажа да се прехвърлим на задната седалка, но корветът няма такава. И все пак мисля, че ще можем да се справим.

— Сигурна съм, че ще можем. Именно затова ще дойда с моята кола.

— Ще трябва отново да те пипна в ръчичките си.

— Не се съмнявам, че ще стане. Все някога. Междувременно...

— Желая те.

— Знам.

Понеже гласът ѝ беше пресипнал и не звучеше толкова уверено, той се усмихна.

— Защо ли да не ти кажа направо какво искам да направя с теб? Можеш дори да си водиш записки в малкия си бележник — за бъдещи справки.

— Мисля... че е по-добре да го отложим. Макар че бих могла да проявя интерес да го обсъдим някой друг път. Боя се, че след няколко

минутки имам среща. Утре вечер ще се видим с теб и с цялото ти семейство.

— Отпусни ми десет минути насаме с теб, Анна — прошепна той. — Десет минути, за да те докосна.

— Аз... може да опитаме в рамките на това време утре. Трябва да вървя. Дочуване.

— Чао!

Доволен, че я е смутил, той затвори и потъна в напълно заслужена дрямка.

След час беше събуден от затръшването на входната врата и гневния глас на Филип.

— Дом, сладък дом — промърмори Кам и стана от леглото. Тръгна към вратата, после по коридора към стълбите. Много рядко спеше следобед и всеки път, когато си го позволяваше, се събуждаше замаян, раздразнителен и изпитваше отчаяна нужда от кафе.

Докато слезе на долния етаж, Филип вече беше в кухнята и отваряше бутилка вино.

— Къде, по дяволите, са всички? — попита той.

— Не знам. Разкарай се от пътя ми. — Кам потърка лицето си, наля останалото в каничката кафе в една чаша, пхна я в микровълновата фурна и натисна наслуки някакви числа.

— Бях информиран от застрахователната компания, че ще задържат изпълнението на молбата до момента, в който разследването приключи.

Кам се взираше във фурната, жадувайки безкрайните две минути да изминат, за да може да погълне кафето. Чу думите застрахователен, молба, разследване, без да може да ги свърже.

— А?

— Ела на себе си, по дяволите! — ядосано го побутна Филип. — Няма да изплатят полицата на татко, защото подозират самоубийство.

— Това са глупости. Той ми каза, че не се е самоубил.

— О, така ли? — Макар и вбесен, Филип все пак успя да повдигне иронично вежди. — Преди или след като той умря, проведохте този разговор с него?

Кам осъзна какво говори. Още веднъж изруга и отвори микровълновата фурна.

— Имам предвид, че е изключено да го е направил, но те се инатят само защото не искат да платят.

— Въпросът е, че не искат да платят сега. Агентът им е говорил с хора, а някои от тези хора очевидно с най-голямо удоволствие са му предали с най-големи подробности слуховете, които се носят. Знаят за писмото от майката на Сет — за парите, които ѝ е дал татко.

— Е, и? — Отпи от кафето, опари се и изруга. — Майната му! Нека си държат шибаните пари!

— Не е толкова просто. Първо, ако не платят, ще излезе, че татко наистина се е самоубил. Това ли искаш?

— Не. — Кам притисна основата на носа си, напоследък непрекъснато беше с главоболие.

— Което означава, че или трябва да приемем заключението им, или трябва да ги призовем в съда, за да докажем, че не се е самоубил, а така ще се вдигне шум до бога. — Филип отпи от виното, като се опитваше да се успокои. — И в двата случая името му ще е опетнено. Мисля, че в крайна сметка ще трябва да намерим онази жена — Глория Делаутер. Налага се да изясним тази работа.

— Какво те кара да мислиш, че като я намерим и говорим с нея, нещата ще се изяснят?

— Трябва да изтръгнем истината от нея.

— Как, чрез мъчения? — Не че идеята нямаше известна привлекателност. — Освен това детето е наплашено до смърт от нея — добави Кам. — Появи ли се тя тук, може и да не успеем да получим настойничеството.

— А ако не се появи, може и никога да не разберем истината, цялата истина. — „Той трябва да я узнае — каза си Филип, — за да се опита да я приеме.“

— Ето как виждам аз истината — остави чашата си Кам. — Жената е търсела някоя наивна жертва и решила, че я е намерила. Татко харесал момчето, искал е да му помогне. Затова поел грижите за него, точно както направи навремето и за нас, а тя продължила да иска още пари. Предполагам, че като се е връщал онзи ден, е бил разтревожен, притеснен, разсеян. Карал е прекалено бързо, не е преценил ситуацията и е загубил управление. Това е всичко.

— Животът не е толкова прост, както ти го живееш, Кам. Човек не стартира просто от едно място, за да финишира колкото може по-бързо на друго. Има извивки и завои, има препятствия. По-добре се замисли за тях.

— Защо? Ти непрекъснато само за това мислиш, а ми се струва, че сме стигнали на абсолютно едно и също място.

Филип въздъхна. Трудно беше да оспори думите му и затова реши, че е време за втора чаша вино.

— Каквото и да мислиш, нещата са твърде объркани и ще трябва да се оправим някак си. Къде е Сет?

— Не знам. Тук някъде.

— Господи, Кам, тук някъде! Би трябвало да го държиш под око.

— Целия шибан ден го държа под око. Тук е. — Излезе на задната врата, огледа двора и се навъси, като не видя момчето. — Може да е отпред или да е отишъл да се поразходи. Няма да го държа на каишка.

— По това време би трябвало да си пише домашните. От теб се иска само да го наблюдаваш два-три часа след училище.

— Днес не се получи точно така. Имаше малка ваканция.

— Избягал е? Допуснал си да избяга, когато наоколо ни душат социалните служби?

— Не, не е избягал — обърна се с досада Кам. — Някакъв малък мръсник в училище непрекъснато го дразнел, одрал го целия и го нарекъл син на уличница.

Раздразнението на Филип премина в ярост. Златистите му очи блеснаха, устните му се свиха.

— Какъв мръсник?! Кой е той, по дяволите?

— Някакъв дебелак, който се казва Робърт. Сет го фраснал и казаха, че щели да го отстранят от училище.

— Друг път ще го отстранят! Кой, по дяволите, е директор сега? Някой нацист?

Кам не сдържа усмивката си. Когато се стигне до битка, винаги можеше да разчита на брат си.

— Не ми се видя такава. След като отидох в училище и успяхме да измъкнем цялата история от Сет, тя омекна. Утре сутринта ще го заведа за още един разговор.

Сега пък Филип се усмихна.

— Ти? Камерън *Побойникът* ще ходи на родителско-учителска среща в средното училище! О, защо не съм муха на стената!

— Няма да ти се наложи, защото ти също ще дойдеш.

Филип припряно отпи от виното и се задави.

— Какво искаш да кажеш?

— Също и Етан — заяви Кам. — Отиваме всички. Обединен фронт. Да-а, точно така ще стане.

— Имам среща...

— Отмени я. Ето го хлапето — забеляза Сет, който идваше с Фулиш откъм горичката. — Просто се е разхождал с кучето. Етан трябва да се върне всеки момент и да се разбере и с него.

Филип се вгледа навъсено в чашата си.

— Мразя, когато си прав. Отиваме всички. Ще бъде забавна сутрин.

Доволен, Кам го удари приятелски по рамото.

— Този път ние сме големите. А след като спечелим битката с властта, можем да го отпразнуваме утре вечер... с един кош раци.

Настроението на брат му се повдигна.

— Първи април. Открива се сезонът на раците. О, да!

— Тази вечер имаме прясна риба — аз я хванах, ти я готвиш. Искам да си взема душ — заяви Кам. — Госпожица Спинели утре ще дойде на вечеря.

— Аха, ами... какво? — Филип рязко се завъртя. — Поканил си социалната служителка на вечеря? Тук?

— Точно така. Нали ти казах, че ми харесва.

Филип затвори очи.

— За бога, взел си да сваляш социална служителка!

— Тя също ме сваля — усмихна му се той. — Това ми харесва.

— Кам, не че искам да се бъркам в извратените ти представи за любов, но малко се позамисли. Имам си проблеми със застрахователната компания. Имам си и проблеми със Сет в училище. Как ще им се види това на хората от социалните служби?

— За първото няма да казваме. За второто ще си кажем цялата истина. Мисля, че ще се получи даже много добре с госпожица Спинели. На нея ще ѝ хареса как и тримата сме отишли да се застъпим за Сет.

Филип размисли и кимна.

— Прав си. Така ще е добре. — Наклони глава. — Може пък да използваш твоето... влияние върху нея, за да я накараш да придвижи по-бързо случая и да махне от главите ни поне тяхната система.

Кам замълча, изненадан колко много го подразни дори намекът за такова нещо. После тихо изрече:

— Нищо няма да използвам. Едното няма нищо общо с другото.

Когато Кам ядосан изскочи навън, Филип присви устни. „Я виж ти — каза си, — колко интересно?!“

Етан насочи лодката към пристана и забеляза Сет в двора. Саймън нададе силен и щастлив лай и Етан разроши козината му.

— Да, приятел, вече почти сме си у дома.

Докато оправяше платната, продължи да наблюдава как момчето хвърля пръчки на палето. В този двор винаги е имало куче, което да гони пръчки или топки, да се търкаля в тревата. Спомни си Дъмбо, сладкото ловно кученце, което заобича още щом дойде в дома на Куин.

То беше първото куче, с което можеше да си играе, което да го утешава. От Дъмбо беше научил значението на безусловната любов и определено се бе почувствал сигурен първо с кучето, преди още да се почувства сигурен с Рей и Стела или с момчетата, които щяха да станат негови братя.

Предполагаше, че и Сет изпитва до голяма степен същото. Винаги можеш да разчиташ на кучето си.

Когато пристигна тук преди много години с наранено тяло и душа, не вярваше, че животът му може наистина да се промени. Обещания, уверения, прилична храна и прилични хора не означаваха нищо за него. Така че беше замислил да сложи край на този живот.

Водата още тогава го привличаше. Представяше си как върви навътре в нея, как потъва, докато покрие главата му. По онова време не знаеше да плува, така че щеше да е съвсем лесно. Просто се отпусках все по-надолу и по-надолу, докато вече няма нищо.

Но вечерта, когато се измъкна, за да го направи, кучето дойде с него. Ближеше ръцете му, притискаше топлото си космато тяло в краката му. И после Дъмбо му донесе една пръчка, размахвайки опашка с изпълнени с надежда големи, кафяви очи. Първия път Етан

захвърли пръчката високо, далеко и яростно. Но Дъмбо я догони радостно и му я върна обратно, размахал опашка.

Хвърли я отново, после отново, после още десетина пъти. После просто седна на тревата и под лунната светлина изплака сърцето си, притиснал кучето като спасителен пояс.

Вече нямаше желание да сложи край на живота си.

Едно куче, помисли си сега Етан и потърка с ръка главата на Саймън, може да се окаже нещо великолепно.

Видя как Сет се обръща, как забелязва лодката. Последва съвсем кратко колебание, после момчето вдигна ръка за поздрав, а кутретото се втурна към пристана.

— Закрепи въжетото, приятел.

— Тъй вярно! — Доста добре се справи с въжетата, които му хвърли Етан, като нахлузи примката около кола. — Кам каза, че утре ще донесеш раци.

— Така ли каза? — леко се усмихна мъжът и побутна назад бейзболната си шапка. Гъстата кестенява коса опираше в яката на мократа му от пот риза. — Върви, момче! — подвикна на кучето, което стоеше тръпнейки на място в очакване на командата за напускане на кораба. Саймън нададе тържествуващ лай, скочи във водата и доплува до брега. — Май ще излезе, че е прав. Зимата не беше много студена и водата бързо се затопли. Ще извадим предостатъчно. Трябва да бъде хубав ден. — Наведе се отстрани и издърпа един кош за раци, провесен от пристана. — Няма зимна брада.

— Брада? Защо трябва да има брада някаква стара, телена кошница за пилета.

— Кош. Това е кош за раци. Ако има брада, т.е. ако е пълен с бели водорасли, това значи, че зимата е била прекалено студена, за да има вече раци. Виждал съм ги обрасли дори когато вече сме почти в май, ако зимата е била лоша. В такава пролет е трудно да си изкарваш хляба във водата.

— Но не и тази пролет, защото водата е достатъчно топла за раци.

— Така изглежда. По-късно можеш да сложиш стръв в този кош — пилешки шийки или остатъци от риба вършат работа — а на сутринта може и да открием вътре някоя двойка нещастни раци. Винаги се хващат.

Сет клекна, за да го разгледа по-отблизо.

— Голяма глупост. Изглеждат като големи грозни буболечки, така че предполагам са и тъпи като буболечки.

— Бих казал, че просто гладът им е по-голям от ума.

— И Кам каза, че ги варите живи. Няма начин да ям такова нещо.

— Както искаш. Аз лично възнамерявам да се справя с две дузини. — Пусна коша обратно във водата, после умело прескочи от лодката на платформата.

— Грейс беше тук. Изчисти къщата.

— Така ли? — Предполагаше, че сега къщата ще ухае леко на лимон. Нейната къща винаги така ухаеше.

— Кам я целуна право в устата.

Етан спря да върви и сведе поглед към Сет.

— Какво?

— Млясна я право в устата. Тя се засмя. Май беше като на шега.

— Разбира се, че е на шега — сви рамене той и не обърна внимание на мъчителното, неприятно свиване в слабините. Не му е работа кого целува Грейс. Изобщо не го засяга. Но усети как се напряга, когато Кам се появи на задната веранда с мокра коса.

— Какви са изгледите за раците?

— Ще стане — рязко отвърна Етан.

Брат му повдигна вежди при тона му.

— Какво, да не би някой да е скочил преждевременно в коша и да те е заципал за задника?

— Искам душ и бира — мина край него той и влезе в къщата.

— Утре ще идва жена на вечеря.

Това го накара да спре и да се обърне, като задържа мрежестата врата помежду им.

— Коя?

— Анна Спинели.

— Майната му — беше единственият коментар на Етан, докато се отдалечаваше.

— Защо ще идва? Какво иска? — Страхът се надигна в Сет като фонтан и преля навън в гласа му, преди да успее да го удържи.

— Идва, защото аз я поканих и защото иска да вечеря раци. — Кам напъха палци в джобовете си. Защо, по дяволите, винаги той трябва да се оправя сам с този панически ужас? — Предполагам, че

иска да види дали при нас всичко е наред. Вероятно ще можем да се справим за една вечер. Обаче не трябва да забравяш да пускаш седалката на тоалетната. Жените наистина много мразят, когато не го правиш. Превръщат го в обществен и политически въпрос, ако го забравиш. Върви, че ги разбери!

Част от напрежението на Сет се разсея.

— Значи, излиза, че идва само да види дали не сме мърлячи. А Грейс изчисти навсякъде и ти няма да готвиш, така че почти сме наред.

— Ще бъдем още повече, ако си мериш малко мръсните приказки.

— Твоите са не по-малко мръсни.

— Да, но ти си по-малък от мен. А и аз няма да ти кажа пред нея да ми подадеш шибаните картофи.

При тези думи Сет изсумтя и скованите му рамене се отпуснаха.

— Ще й кажеш ли за тия лайна днес в училище?

Кам тежко въздъхна:

— Опитай се да намериш синоним на думичката „лайна“ само за утре вечер. Да, ще й кажа какво се е случило в училище. И ще й заявя, че аз, Фил и Етан сме те придружили да го уредим.

Този път Сет успя единствено да примигне.

— Всички? Ще дойдете всички?

— Точно така. Както вече казах, забъркаш ли се с един Куин, забъркваш се с всички.

И двамата останаха поразени, обзети от смъртен страх и ужас, когато в очите на момчето изскочиха сълзи. Те заплуваха там за момент, замъглявайки дълбоките ясносини очи. И двамата незабавно напъхаха ръце в джобовете и се извърнаха.

— Трябва да... свърша една работа — задавено изрече Кам. — Ти върви да си измиеш ръцете и... каквото там. Съвсем скоро ще ядем.

Тъкмо се бореше с желанието си да се обърне и да постави ръка на рамото на Сет, да каже нещо, което несъмнено щеше да накара и двамата да се почувстват като идиоти, момчето се стрелна вътре и забързано мина през кухнята.

Младият мъж притисна с пръсти очите си, потърка слепоочията, после отпусна ръце.

— Господи, трябваше да се върна пак към състезанията, където поне знам какво правя. — Пристъпи към вратата, след това поклати

глава и бързо се отдалечи от нея. Не искаше да влиза вътре при всички тези чувства, всички тези желания, които го бяха обзели.

Господи, това, което искаше, беше да си получи обратно свободата, да се събуди и да установи, че всичко е било само сън. Още по-добре да се събуди в някое широко, непознато хотелско легло, в някой екзотичен град с гореща, гола жена до себе си.

Но когато се опита да си го представи, леглото беше това, в което спеше в момента, а жената беше Анна.

Като заместител не беше чак толкова лош вариант, но... не разрешаваше останалото. Вдигна поглед към прозорците на втория етаж, докато заобикаляше къщата. Момчето беше там горе, опитвайки се да се съвземе. А той беше тук, отвън, зает със същото.

Онзи поглед, който му отпрати детето, помисли си, точно преди нещата да излязат от контрол, го беше разтърсил. Можеше да се закълне, че в него имаше доверие и трогателна, почти непоносима благодарност, от която едновременно се срамуваше и ужасяваше.

Какво, по дяволите, ще прави с нея? А когато нещата се уредят и отново ще може да се върне към живота си... Това трябва да стане, увери се сам. Трябва. Не може да остане прикован завинаги тук. Не могат да очакват от него да живее вечно по този начин. Той трябва да пътува, да участва в състезания, да поема рискове.

Веднъж да направят каквото е нужно за детето и да започнат бизнеса, който бе замислил Етан, ще бъде свободен да идва и да си отива, когато му се иска.

Още няколко месеца, реши той, може би година, после се измъква от тук. Никой не би могъл да очаква повече от него.

Дори и той самият.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Заместник-директорката Мурфийлд огледа тримата мъже, изправени като добре споена стена в кабинета ѝ. Външният им вид не показваше, че са братя. Единият беше облечен в изискан сив костюм с идеално завързана вратовръзка, другият — с черна риза и джинси, а третият — с овехтял военен панталон и измачкана дочена риза.

Но виждаше, че в момента са не по-малко единни от еднояйчни близнаци.

— Разбирам, че имате натоварена програма. Оценявам това, че дойдохте всички тази сутрин.

— Искаме тази работа да се изясни, госпожо Мурфийлд. — Филип продължаваше да ѝ се усмихва любезно. — Сет трябва да присъства в часовете.

— Съгласна съм. След разказа му вчера направих някои проверки. Изглежда, че Робърт е бил причината за инцидента. Съществуват известни въпроси. Например за изнудването...

Кам вдигна ръка.

— Сет, казал ли си на онова момче Робърт да ти даде един долар?

— Не-е — пъхна палци в предните си джобове Сет, както го беше виждал да прави. — Не ми трябва неговите пари. Дори не говоря с него, освен ако не ми се навира в лицето.

Кам отново погледна към госпожа Мурфийлд.

— Сет каза, че имал отличен на теста, а Робърт — двойка. Така ли е?

Заместник-директорката сложи ръце на бюрото си.

— Да. Тестовете са били върнати вчера, точно преди края на часа, и Сет е получил най-високата оценка. Сега...

— Тогава на мен ми се струва — прекъсна я с кротък глас Етан, — че Сет ви е казал истината. Извинете, мадам, но щом другото момче е излъгало за едно, не е ли възможно да е излъгало за всичко? Сет

казва, че момчето е започнало и така е било наистина. Казва, че е било заради теста, така че предполагам за това е било.

— Обмислих го и съм склонна да се съглася с вас, господин Куин. Разговарях с майката на Робърт. И тя не по-малко от вас е разстроена от случилото се и от факта, че двете момчета трябва да бъдат временно отстранени.

— Няма да отстранявате Сет — възрази Кам. — Не и при това положение.

— Разбирам чувствата ви. Но все пак са били разменени удари. Не можем да допускаме физическо насилие.

— При други обстоятелства бих се съгласил с вас, госпожо Мурфийлд — постави ръка на рамото на Кам Филип, за да го възпре да пристъпи напред. — Обаче Сет е бил подложен на физическа и словесна атака. Той се е защитил. Би следвало да има учител, който да следи за реда в коридора през междучасието. Необходимо е децата да могат да разчитат на възрастен човек, който да ги защити. Защо никой не се е намесил?

Жената въздъхна дълбоко:

— Това е разумен въпрос, господин Куин. Няма да започна да ви се оплаквам за съкращенията в бюджета, но е невъзможно да наблюдаваме всички деца през цялото време.

— Разбирам ви, но Сет не би трябвало да плаща за това.

— Той преживява труден период — вметна Етан. — Не мисля, че изхвърлянето на момчето от училище за няколко дни ще му бъде от помощ. Образованието не трябва да е само усвояване на знания — поне нас така ни учеха. То би трябвало да ти помогне да изградиш характера си и да се научиш как да се справяш в живота. Ако ти казват, че ще те изхвърлят, защото си направил каквото трябва, защото си се защитил, тогава значи нещо не е наред в системата.

— Като го наказвате по същия начин, по който наказвате и момчето, предизвикало сбиването — отново проговори Кам, — вие все едно му казвате, че няма особена разлика между доброто и злото. Не такъв тип училище желая за брат си.

Мурфийлд долепи пръстите на ръцете си и погледна към тримата мъже, а после и към Сет.

— Контролните ти тестове са отлични, а оценките ти са доста над средните. Въпреки това учителите ти казват, че рядко идваш с

написани домашни, а още по-рядко вземаш участие в клас.

— Работим по въпроса с домашните — Кам леко побутна Сет, — нали така?

— Да, струва ми се. Не разбирам защо...

— Не е нужно да разбираш — прекъсна го с навъсен поглед той. — Просто трябва да го направиш. Не можем да седнем с него в час и да му отваряме устата, но вече ще идва с написани домашни.

— Предполагам — продума почти на себе си заместник-директорката. — Ето какво съм готова да направя. Сет, понеже ти вярвам, няма да бъдеш отстранен от занятия. Но ще останеш в трийсетдневен изпитателен срок. Ако няма повече нарушения на дисциплината и учителите ти кажат, че идваш с написани домашни — ще забравим за този случай. Първото ти домашно ще бъде зададено още сега от мен. Разполагаш с една седмица, за да напишеш есе от петстотин думи върху насилието в нашето общество и нуждата от мирно разрешаване на проблемите.

— О, господи...

— Млъкни! — нареди му Кам. — Така е справедливо — обърна се към госпожа Мурфийлд. — Благодарим ви.

— Не беше толкова зле — отбеляза Филип и разкърши рамене.

— Говори само за себе си — нахлупи обратно шапката на главата си Етан. — Сто пъти се изпотих. Не искам такова нещо да ми се налага никога повече. Оставете ме на пристанището. Джим работи на лодката и сигурно по това време вече е събрал килограми раци.

— Само не забравяй да донесеш нашия дял. — Кам се настани в лъскавия, тъмносин ландроувър на Филип. — И не забравяй, че ще имаме гости.

— Няма как да забравя — промърмори Етан. — Даскали сутринта, социални работници вечерта. Мили боже! Все се налага да говориш с някого.

— Смятам аз да занимавам госпожица Спинели.

Етан се извърна да го погледне.

— Просто не можеш да устоиш на жените, а?

— Какъв е смисълът? И без това са тук.

Брат му само въздъхна.

— Някой по-добре да вземе още бира.

Късно следобед Кам отиде за бира. Не издържаше да слуша Филип. Отиването до супермаркета беше най-добрият начин да се измъкне от къщата и от напрежението, докато Филип пишеше и преработваше на компютъра си писмото до застрахователната компания.

— Вземи нещо за салата, щом ще излизаш — провикна се Филип.

— Какво разбираш под нещо за салата?

— Нещо от полето — и гледай да не ми се върнеш с някоя буца лед или два-три безвкусни оранжерийни домата. Онзи ден направих много хубав винегрет, но тук няма необходимите продукти. Купи патладжани.

— И за какво, по дяволите, ни е всичко това?

Брат му въздъхна и спря да пише.

— Първо, защото трябва да водим здравословен живот и второ, защото си поканил на вечеря жена — жена, която ще се интересува как се грижим за Сет.

— Тогава ти върви до проклетия магазин.

— Добре. Ти пък напиши това проклето писмо.

Предпочиташе да го изгорят жив.

— Зеленчуци от полето, моля ви се!

— И вземи заквасен хляб. Освен това млякото е свършило. И понеже следващия път, когато си ходя до Балтимор, ще донеса сокоизтисквачката си, вземи някакви пресни плодове, моркови, тиквички. Я по-добре да ти направя списък.

— Задръж, задръж! — Кам усети как положението се изплъзва от ръцете му и се опита да го овладее. — Сега отивам само за бира.

— Пълнозърнести кифлички — промърмори Филип, като удряше усърдно по клавишите.

Трийсет минути по-късно Кам съсредоточено изучаваше сектора за селскостопанска продукция в хранителния магазин. Каква, по дяволите, е разликата между салатки и марули и защо изобщо го интересува? Започна да пълни количката с каквото му падне.

Тъй като това го устройваше, процедира по същия начин и покрай гондолите. Докато стигне до касата, вече разполагаше с две колички, препълнени с кутийки, пакети, бутилки и торбички.

— Боже мой, сигурно ще имате парти!

— Имаме голям апетит — отвърна на касиерката, опитвайки се да си спомни името ѝ. — Как я карате, госпожо Уилсън?

— О, доста добре. — Умело прокарваше покупките по лентата, през скенера и в торбичките, а пръстите ѝ с лакирани в червено нокти действат със светкавична скорост. — Денят определено е прекалено хубав, за да стои човек затворен вътре. След един час свършвам и отиваме да пускаме пилешки шийки с внучето.

— Ние също разчитаме на раци за вечеря. Вероятно и аз трябваше да взема шийки за коша на кея.

— Предполагам, че Етан няма да ви остави. Ужасно съжалявам за Рей — допълни. — Нямах възможност да ви го кажа след погребението. Определено ще ни липсва. След смъртта на Стела идваше веднъж или два пъти седмично и си купуваше разни полуготови храни. Пък аз му викам: „Рей, трябва да се грижиш по-добре за себе си. Един мъж има нужда от някоя хубава мръвка от време на време“. Но е трудно да си готвиш сам, когато си свикнал с голямо семейство.

— Да-а — само толкова можа да изрече Кам. Той беше от семейството и не беше тук.

— Все имаше да разкаже някоя история за вас, момчетата. Показваше ми снимки и разни неща за теб от чужди вестници. Състезание тук, състезание там. А аз му викам: „Рей, как разбираш дали момчето е спечелило, като е написано на италиано или франсе?“. И се смеехме. — Премери мрежичка с ябълки и написа килограмите. — Как е малкият? Ха, сега де, как му беше името? Сам?

— Сет — измънка Кам. — Добре е.

— Хубавичко момче. Казах на господин Уилсън, когато Рей го доведе у дома: „Ей това е то Рей Куин, вратата му винаги е отворена“. Не знам как очакваше човек на неговата възраст да се оправя с такова момче, но ако някой можеше да го направи, то това беше Рей Куин. Двамата със Стела се справиха с вас тримата.

Понеже му се усмихваше и му намигна, той също ѝ се усмихна.

— Така си беше. Опитвахме се да не остават без работа.

— Предполагам, че нито за миг не са съжалявали. Пък и момчето, Сет, е било дружинка на Рей, след като вие пораснахте и отлетяхте. Искам да знаеш, че не вярвам на това, което разправят разни хора. Изобщо не вярвам. — Сви устни, докато регистрираше три грамадни кутии замразени закуски. После изцъка с език, поклати глава и продължи: — Ако някой си позволи да подхвърля тези отвратителни клюки в мое присъствие, им казвам право в лицето, че ако имат поне мъничко християнско чувство, ще си мерят приказките. — Очите ѝ заблестяха от възмущение и честност. — Изобщо не обръщай внимание на тези приказки, Камерън, ама изобщо. От къде на къде Рей ще си има вземане-даване с онази жена и че момчето било негово. Никой разумен човек няма да повярва на такова нещо или, че нарочно се бил забил в стълба. Направо ми призлява, като ги слушам.

В момента на Кам му призляваше. Ужасно съжали, че дойде в магазина.

— Някои хора вярват на лъжите, госпожо Уилсън. На някои пък им се иска да им вярват.

— Точно така си е — решително тръсна глава тя. — А и да не вярват, им е хубаво да ги разпространяват. Искам да знаеш, че ние с господин Уилсън смятахме Рей и Стела за добри приятели и добри хора. Само някой да рече нещо за тях, което не ми се нрави, ушите ще му откъсна.

Не можеше да не се усмихне.

— Доколкото си спомням, много ви биваше за това.

Тя се разсмя високо и от сърце.

— Добре те подредих, когато се увърташе прекалено наблизко край моята Каролин. Не си мисли, че не знаех какви ги замисляше, момче.

— Каролин беше най-хубавото момиче в десети клас.

— Още е като картинка. Точно с нейното момченце ще излизам после. Това лято ще стане на четири. А тя е в шестия месец с второто. Времето си минава.

„Наистина е така“ — помисли си Кам, когато се върна и помъкна торбите с покупки към къщата. Макар че госпожа Уилсън беше съвсем добронамерена, разговорът с нея го потисна.

Щом такива гнусни лъжи се приказват пред приятелите на родителите му, значи се разпространяват по-бързо и по-нашироко,

отколкото предполагаше. Докога щяха да ги отминават с безразличие?

Сега вече се боеше, че нямат друг избор, освен да последват съвета на Филип и да открият майката на Сет.

На хлапето тази работа нямаше да му се хареса. А какво ще стане с доверието, което беше видял в очите му?

— Май ще ти трябва помощ — влезе в кухнята Филип. — Говорех по телефона с адвоката. Временното настойничество е сигурно. Това все пак е първа стъпка.

— Чудесно. — Понечи да му каже за разговора в магазина, но след това реши да го отложи. Дявол да го вземе, днес бяха спечелили две битки. Няма да вземе да проваля вечерта заради някакви клюкари. — Има още в колата отвън — каза вместо това.

— Още какво?

— Торби.

— Още? — Вгледа се в претърпаните кафяви пазарски торби. — Господи, Кам, в списъка ми нямаше повече от двайсетина неща.

— Значи съм го допълнил. — Измъкна една кутия и я стовари на плота. — Никой тук няма да остане гладен за известно време.

— Купил си киндер шоколад? Шоколад! Да не би да си от хората, дето вярват, че онова бяло нещо в тях е едно от четирите основни хранителни вещества?

— Хлапето вероятно ще ги хареса.

— Разбира се, че ще ги хареса. Можеш да платиш следващата му сметка при зъболекаря.

Кам рязко се извъртя.

— Виж, приятел, който ходи на магазина, купува, каквото му се иска. Това е новото правило тук. А сега ще ми помогнеш ли да пренеса нещата от колата, или предпочиташ да ги оставиш да се развалят?

Филип само повдигна вежда.

— След като от пазаруването изпадаш в такова прекрасно настроение, от сега нататък аз ще поема това досадно задължение. И ще е по-добре да открием домакинска сметка, от която да теглим за непредвидени ежедневни разходи.

— Чудесно — замахна с ръка Кам. — Ти се заеми.

След като Филип излезе навън, той започна да пъха кутиите и пакетите, където успееше да им намери място. Ще остави някой друг

да се погрижи за подреждането. Всъщност, който иска да се грижи за това. Той е аут за известно време.

Тръгна към предната врата, видя, че Сет се е върнал. Филип му подаваше торби и двамата спокойно разговаряха.

В такъв случай ще се измъкне отзад, реши Кам, и ще остави двамата да се оправят сами за два-три часа. Докато се обръщаше, кучето излая насреща му, после приклепна и се изпишка на килима.

— Изглежда сега очакваш да го почистят. — Фулиш размаха опашка и изплези език.

— И все пак казвам, че есето е шибана работа — оплака се Сет, докато влизаше в къщата. — Това са пълни лайна. И не виждам защо...

— Ще го напишеш — издърпа торбите от ръцете му Кам. — И не искам да чувам никакви оплаквания по въпроса. Можеш да започнеш веднага, след като почистиш мръсотията, която направи кучето ти на килима.

— Кучето ми? Че то не е мое.

— Вече е, и по-добре се погрижи да се научи да си върши работата на определеното място, иначе ще стои отвън.

Отправи се бързо към кухнята, последван от Филип, който полагаше отчаяни усилия да не се разсмее.

Сет остана на място и погледна надолу към Фулиш.

— Глупаво куче — изрече тихо, а когато клекна, кутрето се хвърли в прегръдките му. — Сега вече си мое куче.

Анна си каза, че ще се държи съвсем официално по време на вечерята. Дори беше уведомила за посещението си Марилу. Истината обаче беше, че искаше да види не само Сет, но и Кам.

Причините бяха различни. Можеше да се справи обаче и със сърцето, и с разума си. Винаги е била в състояние да разделя личното от служебното.

И този случай не би трябвало да е по-различен.

Вдигна стъклото, само колкото вятърът да не развали прическата ѝ. Надяваше се братята Куин да ѝ позволят да остане за няколко минутки насаме със Сет, за да може да прецени сама как се чувства.

Надяваше се да има възможност да остане насаме и с Кам. Как ли се чувстваше той?

Нетърпелив? Закопнял?

Но невинаги е необходимо или възможно да се съобразяваме с чувствата, независимо колко са силни. Ако след срещата прецени, че за всички ще е най-добре да се отдръпне, ще го направи.

Изобщо не се съмняваше, че този мъж притежава желязна воля. Но същото важеше и за Анна Спинели. В това отношение винаги беше готова да премери сили с Камерън Куин. И можеше да го победи.

И докато уверяваше сама себе си, сви по алеята с елегантната си малка кола.

Кам излезе на верандата.

За момент двамата останаха неподвижно, загледани един в друг. И когато той слезе по стъпалата и тръгна по алеята, със стегнато тяло, с небрежно разрошени тъмни коси, с неразгадаеми тъмносиви очи, сърцето ѝ подскочи.

Желаеше тези упорито стиснати устни, тези ръце със загрубели длани. Искаше това до болка мъжествено тяло да притисне нейното върху матрака и да се движи със скоростта, станала толкова важна част от живота му. Глупаво беше да го отрича.

Но ще се справи с него, обеща си Анна. Само се надяваше, че ще може да се справи и със себе си.

Излезе от колата. Беше облечена в елегантен костюм с цвят на птиче гнездо. Косата ѝ беше прибрана. Неначервените ѝ устни се извиха в любезна, донякъде сдържана усмивка и тя понесе куфарчето си.

По причини, които изобщо не можеше да обясни, Кам почувства абсолютно същата реакция, както и в онази дъждовна нощ, когато я видя по коридора пред апартамента ѝ — неудържимо желание.

Когато се запъти към нея, тя наклони глава. Знакът „Долу ръцете“ беше по-ясен от вик.

Но той леко се приведе напред, когато стигна до нея, и подуши косите ѝ.

— Нарочно си го направила?

— Какво съм направила нарочно?

— Облякла си строг костюм и в същото време си сложила най-сексапилния парфюм, за да ме подлудиш.

— Съобразявай се с костюма, Куин. Мечтай си за парфюма. — Понечи да мине покрай него, после сведе високомерно поглед, когато

ръката му я улови за рамото. — Не слушаш.

— И аз като всеки мъж обичам играчките, Анна. — Обърна я и отново застанаха лице в лице. — Но този път може би си избрала неподходящ момент.

Имаше нещо в погледа му, установи тя. И понеже разпозна в него нещастиято, тя омекна.

— Случило ли се е нещо? Какво не е наред?

— Какво е наред? — отвърна той.

Постави ръка върху неговата, все още положена на рамото ѝ и лекичко я стисна.

— Тежък ден?

— Да. Не. По дяволите! — Отказа се, пусна я и се облегна на капака на колата ѝ. Фактът, че беше в състояние да потисне недоволството си, само потвърждаваше съчувствието ѝ. — Сутринта беше онова нещо в училище.

— Нещо?

— Вероятно ще получиш някакъв официален доклад или нещо подобно, така че искам лично да ти представя нашата гледна точка.

— О-хо, гледни точки. Е, да чуем!

— И така... — Той започна да разказва. Разгорещи се, когато спомена за белезите по раменете на Сет и накрая се изправи и закрачи наоколо, докато завършваше с взетото решение по случая.

— Много добре си постъпил — отбеляза Анна и се усмихна, когато той спря и я изгледа подозрително. — Естествено, отговорът не е бил да натупа другото момче, но...

— Мисля, че е било дяволски добър отговор.

— Ясно ми е, но засега ще оставим това. Имах предвид, че си проявил отговорност и си го подкрепил. Отишъл си там, изслушал си ги, убедил си Сет да ти каже истината и после си се застъпил за него. Съмнявам се, че го е очаквал от теб.

— Че защо няма да... защо не бих го направил? Той беше прав.

— Повярвай ми, не всеки би застанал зад детето си.

— Той не ми е дете. Брат ми е.

— Не всеки би застанал зад брат си — поправи се тя. — Да отидете тази сутрин и тримата също е било съвсем правилно и отново за съжаление, не всеки би го направил. Това е повратна точка за вас и предполагам, че го разбираш. Това ли те притеснява?

— Не, това е дреболия. Други неща, няма значение. — Едва ли можеше да ѝ каже за разследването за смъртта на баща му или за клюките. Нито пък смяташе, че ще е в тяхна полза, ако ѝ разкрие, че се чувства като впримчен в капан и мечтае за спасение.

— Как го приема Сет?

— Спокойно — повдигна рамо Кам. — Вчера излизахме с лодката, ловихме малко риба.

Тя топло му се усмихна.

— Надявах се това да се случи. Започваш да го харесваш.

— За какво говориш?

— Започваш да се интересуваш от него. Лично. Той вече е нещо повече от задължение, от обещание, което трябва да се изпълни. Означава нещо за теб.

— Казах, че ще се грижа за него. Това и правя.

— Означава нещо за теб — повтори тя. — Това те притеснява, Кам. Какво ще стане, ако чувствата ти станат прекалено силни? И как да попречиш това да се случи?

Погледна я — слънцето се спускаше зад гърба ѝ, а топлите ѝ очи не се откъсваха от неговите. Може би наистина се притеснява, призна си, и не само за неясните си чувства към Сет.

— Каквото започна, го довършвам, Анна. И не изоставям семейството си. Изглежда, момчето е част от него. Но аз съм егоистичен кучи син. Питай когото искаш.

— Някои неща предпочитам сама да разбера. А сега, ще ми бъдат ли поднесени раци?

— Етан сигурно е сложил тенджерата. — Тръгна напред, сякаш се канеше да я поведе към къщата. След това, като прецени момента, в който тя отслаби бдителността си, рязко се обърна и я грабна в страстна, спираща дъха целувка. — Ето, това беше от мен — проговори, когато и двамата останаха задъхани и разтреперани. — Искам, вземам. Предупредих те, че съм егоист.

Младата жена се отдръпна, спокойно оправи сакото си и прокара ръка по косата си.

— Съжалявам, но на мене също ми беше приятно. Така че не би могло да се смята за егоистична постъпка.

Кам се засмя:

— Нека опитам още веднъж. Този път може би ще успея.

— Ще си запазя правото за друг път. Искам си вечерята. — След тези думи тя бързо изкачи стъпалата, почука леко и влезе в къщата.

Той остана на мястото си, като се усмихваше. Това е жена, помисли си, която ще направи паметен този период от живота му.

Когато влезе вътре и стигна до кухнята, Анна вече свойски бърбеше с Филип и пиеше чаша вино.

— С раците се пие бира — подхвърли Кам и извади една от хладилника за себе си.

— Не виждам в момента пред мен да има нито един, а и брат ти ме уверява, че виното е много хубаво. — Отпи, прецени го и се усмихна. — Напълно е прав.

— Това е едно от любимите ми бели вина. — Филип напълни чашата ѝ. — Приятно и не много силно.

— Фил е маниак на тема вино. — Кам вдигна бутилката „Харп“ към устните си. — Но въпреки това му разрешаваме да живее тук.

— И как върви? — Чудеше се, дали осъзнават колко мъжка е атмосферата в къщата. Подредено, да, но без уюта от присъствието на жена. — Сигурно се чувствате особено тримата събрани отново под един покрив.

— Е, не сме се избили — усмихна се към брат си Кам. — Засега.

Тя се приближи до прозореца със смях:

— А къде е Сет?

— С Етан е — отвърна Филип. — При огнището.

— Огнището?

— Отзад. — Кам я хвана за ръката и я задържа към вратата. — Мама не ни позволяваше да варим raci в къщата. Може и да беше лекар, но беше чувствителна. Не обичаше да гледа. — Докато говореше, я теглеше през верандата и надолу по стъпалата. — Татко иззида тухленото огнище отстрани, до къщата. Събори се първото лято, когато бях тук. Не разбираше много от зидария. Но го построихме отново.

Когато завиха зад ъгъла, тя видя Етан и Сет, застанали до голяма тенджерата над открития огън в несръчно иззиданото огнище. Димът се издигаше нагоре, а от поставената на земята голяма тенджерата се дочуваше дращене и трополене на щипци.

Анна отмести погледа си.

— Знаеш ли, мисля, че и аз съм малко чувствителна.

Отстъпи назад и насочи поглед към водата. Когато чу да се извисява развълнуваният глас на Сет, Кам се засмя.

— Ще ги пускаш ли сега? Олеле, боже, мамичката му, толкова е гаднярско...

— Казах му да внимава тази вечер как ще говори, но всъщност още не знае, че си тук.

Тя само поклати глава.

— Съвсем нормално е. — Леко трепна, когато чу изтрополяването и възклицанията на Сет, изразяващи едновременно отвращение и удоволствие. — И мисля, че това, което става зад ъгъла, е достатъчно дивашко, за да го изпълва с възхищение. — Бързо вдигна ръка към косата си, когато усети леко подръпване.

— Харесва ми спуснатата. — Кам захвърли фибата, която беше измъкнал.

— Искам да е прибрана — кротко отвърна тя и тръгна към водата.

— Обзалагам се, че ще кръстосваме шпаги за всяко нещо. — Крадешком я погледна и отпи от бирата си, докато вървяха. — Сигурно ще е още по-интересно.

— Съмнявам се, че някой от нас ще се отегчава. Сет е на първо място, Кам. Говоря сериозно. — Замълча и се заслуша в шума на вълните. Отгоре на единия кол имаше голямо гнездо. Шамандурите се поклащаха от прилива. — Мога да му помогна, но е малко вероятно винаги да постигаме съгласие какво е добре за него. Важното ще бъде тази част да си остане съвсем отделно, когато стигнем до леглото.

Той едва не се задави с бирата си.

— Мога да го уредя.

Анна вдигна глава, когато една бяла чапла закръжи отгоре и се зачуди дали гнездото е нейно.

— Когато съм сигурна, можем да използваме моето легло. Апартаментът ми е по-уединен от твоята къща.

Кам потърка стомаха си в напразен опит да се успокои.

— Лейди, изобщо не си поплюваш, а?

— Защо да се преструваме? Ние сме зрели и необвързани хора — стрелна го с поглед. — Но ако си от тези, които предпочитат да се преструвам, че се дърпам, докато ме съблазниш, съжалявам.

— Не, нямам нищо против да е така. Без игрички, без преструвки, без обещания... Откъде, по дяволите, се взе? — завърши очарован.

— От Питсбърг — отвърна весело и тръгна обратно към къщата.

— Нямах предвид това.

— Знам. Но ако възнамеряваш да спиш с мен, би трябвало да проявиш известен интерес към биографичните ми данни. Без игрички, без преструвки, без обещания. Това е добре. Но не лягам с непознати.

— Добре, какви са биографичните ти данни? — спря я, преди да влезе в къщата.

— На двайсет и осем години съм, неомъжена, от италиански произход. Майка ми... умря, когато бях на дванайсет години, и бях отгледана от баба ми и дядо ми.

— В Питсбърг.

— Точно така. Те са чудесни — старомодни, жизнени, любящи. Мога да правя страхотен червен сос — рецептата се предава в семейството ми от поколения. Преместих се в столицата веднага щом завърших колежа, работих там и направих няколко разработки. Но Вашингтон не е за мен.

— Твърде политически?

— Да, и твърде градски. Търсех нещо малко по-различно и така се озовах тук.

Кам огледа спокойния двор, спокойната вода.

— По-различно е от столицата, наистина.

— Харесва ми. Също така харесвам трилърите, сантименталните филми и всякаква музика, с изключение на джаз. Чета списанията отзад напред и не знам защо го правя. Макар да умея да общувам с различни хора, не харесвам големите светски сбирки. — Замълча. — Мисля, че засега това е достатъчно, а и чашата ми е почти празна.

— Изобщо не отговаряш на първоначалната ми представа за теб.

— Не? Аз пък мисля, че ти си точно такъв.

— Говориш ли италиански?

— Свободно.

Наведе се напред и прошепна в ухото ѝ едно доста пиперливо и със сексуален подтекст предложение. Някои жени биха му ударили шамар, други биха се изкискали, а трети със сигурност биха се изчервили. Анна само издаде някакъв тих, гърлен звук.

— Произношението ти не е добро, но въображението ти е изключително. — Леко го потупа по рамото. — Не забравяй да ме попиташ отново някой друг път.

— Непременно ще го направя — промърмори Кам и я видя как се усмихва към Сет, който се появи с гръм и трясък иззад ъгъла на къщата.

— Здравей, Сет.

Той се спря, погледна я предпазливо и изрече:

— Аха, здрасти. Етан казва, че можем да ядем, щом кажете.

— Добре, умирам от глад. — Макар да знаеше, че все още не е спечелила доверието му, продължи: — Разбрах, че вчера си излизал с лодката.

Сет обвинително погледна към Кам.

— Аха, и к'во?

— Аз никога не съм се возила — изрече бързо. Кам беше затаил дъх. — Кам предложи да ме вземе някой път с вас.

— Лодката е негова. — После Сет разгада мрачното изражение на младия мъж и сви рамене. — Разбира се, ще бъде готино. Трябва да ида да взема цял тон вестници, че да ги постеля на верандата. Така се ядели раци.

— Правилно. — И преди да успее да хукне, тя се наведе и прошепна в ухото му: — Имаме късмет, че не ги е варил Кам.

Това предизвика неговата бърза и несигурна усмивка, после той се обърна и се втурна в къщата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

„Не е чак толкова зле за социален служител“, прецени Сет за Анна, след като се оттегли в стаята си под предлог, че ще пише есето срещу насилието. Вместо това се зае да рисува. В края на краищата имаше цяла седмица, за да напише тъпото домашно. Няма да му отнеме повече от два часа, ако се заеме сериозно. Кое то си беше шибана работа, но по-добре, отколкото да се остави да го отстранят от занятия заради дебелобузия Робърт.

Затвори очи и си представи тримата Куин, застанали в кабинета на директорката и вперили погледи във всемогъщата Мурфийлд. Беше толкова... готино, реши той и започна да нахвърля сцената в скицника си.

Ето... това е Филип в шикозния си костюм, идеално сресана коса и характерното си тясно лице. Изглежда като някой от реклама в списание, помисли си Сет, от онези, предлагащи разни неща, които само богатите могат да си купят.

След това нарисова Етан, с напълно сериозно лице, косата му малко щръкнала, макар старателно да я беше сресал, преди да влязат в училище. Изглеждаше точно такъв, какъвто си беше. Човек, който си изкарва хляба и прекарва живота си на открито.

А ето го и Кам, облечен небрежно, предизвикателен, с онзи упорит блясък в очите, напъхал палци в предните джобове на джинсите си. Да-а, точно това е, реши Сет. Почти винаги заставаше така, когато се ядосаше. Дори и на грубата скица приличаше на човек, опитал почти всичко и решен да опита още много.

Накрая нарисова и себе си, опитвайки се да види онова, което виждат другите. Раменете му са прекалено слаби и кокалести, помисли си с известно разочарование. Но няма винаги да са такива. Лицето му е твърде дребно, но то също ще се промени. Един ден ще бъде по-висок и по-силен и няма да изглежда като някое недорасло хлапе.

Но беше държал главата си изправена, нали така? Не се страхуваше от нищо. И не изглеждаше, като че ли току-що се е появил

на картината. Изглеждаше почти на мястото си.

Забъркаш ли се с един Куин, забъркваш се с всичките. Така беше казал Кам. Но той не е Куин, помисли си Сет и леко присви очи, като вдигна скицата, за да огледа детайлите. Или може би е, но просто не знае. За него не беше важно дали Рей му е баща, както разправяха някои хора. Единственото, което беше важно, бе, че е далече от нея.

Нямаше значение кой му е баща. И сега няма, увери себе си. Пукната пара не дава за това! Всичко, което иска, е да остане тук, точно тук.

Вече от месеци никой не го беше налагал с юмруци. Никой не се тъпчеше с наркотици, след което да лежи толкова дълго и така неподвижен, че да го помисли за умрял. Тайно да се надява, че наистина е умрял. Няма залитащи типове с потни ръце, които да се опитват да го хванат.

Дори няма да мисли за това.

Яденето на раци също беше доста готино. Хубаво и мръсно, спомни си с усмивка. Трябва да ги ядеш с ръце. Социалната служителка също не се беше превземала. Само си свали сакото и си запретна ръкавите. Въобще не изглеждаше да го следи дали се оригва, или се чеше по задника, или нещо подобно.

Много се смя, припомни си Сет. Не беше свикнал с жени, които се смеят много, освен ако не са се натъпкали с кока. А и той знаеше, че това е друг вид смях. Смахът на госпожица Спинели не беше висок, буен и отчаян. Беше тих и... ами, уверен, предполагаше.

Също така никой не му каза, че не може да си вземе повече. Човече, обзалагаше се, че е изял поне сто от тези гадни нещастници. Дори нямаше нищо против да хапне от салатата.

От много време насам не беше изпитвал онова мъчително, неприятно усещане в стомаха си, което си беше безнадежден глад — толкова дълго, че можеше и да е забравил усещането. Но не беше забравил. Нищо не беше забравил.

Малко се беше притеснявал, че социалната работничка може да поиска да го върне обратно, но му се виждаше доста сваятна. И я беше видял как подхвърля от раците и хляб на Фулиш, така че едва ли е толкова лоша.

Но щеше да я харесва повече, ако беше сервитьорка или някоя като Грейс.

Когато на вратата му се чу лекото почукване, Сет затвори бележника със скиците си и бързо отвори друг, където бяха нахвърляни първите десетина от петстотинте думи на есето.

— Да?

Анна надникна в стаята.

— Здравсти. Мога ли да вляза за минутка?

Странно беше, че го пита, и той се зачуди дали ще се обърне и ще си тръгне, ако ѝ отговори „не“. Но само сви рамене.

— Предполагам.

— Скоро ще си тръгвам — започна тя и набързо огледа стаята му. Двойно легло, не особено умело оправено, стабилно нощно шкафче и бюро, стенна секция, на която имаше малко книги, преносимо стерео, съвсем ново на вид, и бинокъл. На прозорците имаше бели щори, а стените бяха боядисани в бледозелено.

Липсваха счупени, стари играчки или закачени по стените плакати. Но похъркващото в ъгъла кученце бе добро начало.

— Приятно е. — Приближи се до прозореца. — Имаш хубав изглед — вода и дървета. Сигурно наблюдаваш птиците. Купих си една книга за местните водни птици, когато пристигнах от столицата, така че да мога да се ориентирам. Трябва да е хубаво всеки ден да виждаш бели чапли.

— Сигурно.

— Харесва ми тук. А на тебе?

Той сви рамене и реши да действа предпазливо.

— Добре е. Нямам проблеми.

Тя се обърна и хвърли поглед към бележника му.

— Страховитото есе?

— Започнах го. — Придърпа го отбранително към себе си и събори другия на пода. Преди да успее да го грабне, Анна клекна и го вдигна.

— О, виж ти! — Беше паднал отворен на една скица на кутрето и тя си помисли, че художникът отлично е уловил сладкото му и глуповато изражение. — Ти ли го нарисува?

— Нищо особено. Сега работя по проклетото есе, нали така?

Може би щеше да въздъхне при този отговор, но беше прекалено запленена от рисунката.

— Чудесно е. Изглежда точно като него. — Искаше ѝ се да прелисти страниците и да види другите му рисунки. Но устоя на изкушението и остави скицника. — Аз не мога да нарисувам дори най-проста фигурка.

— Просто си запълвам времето.

— Ами, ако не я искаш, може би ще я дадеш на мен?

Сет си помисли, че може да е номер. В края на краищата пак си беше облякла сакото и носеше куфарчето си. Отново приличаше повече на служителка от социалните, отколкото на жената, която беше запретила ръкави и се смееше над димящите раци.

— За какво ти е?

— Мога да си я закача в апартамента. Точно така. Няма да е честно да държа кученце затворено по цял ден, докато съм на работа, но... — Усмихна се и хвърли поглед към спящото пале. — Наистина харесвам кучетата. Когато ще мога да си позволя къща с двор, ще си имам поне две. Но дотогава трябва да си играя с чуждите любимци.

Струваше му се странно. В съзнанието на Сет възрастните командваха положението — често с желязна ръка. Правят каквото си искат и когато си поискат.

— Защо направо не се преместиш някъде?

— Сегашното ми жилище е близо до работата и наемът е приличен. — Отново отправи поглед към прозореца. Всичко потъваше в сянка с падането на нощта. — Трябва да ми свърши работа, докато успея да си осигуря къща и двор. — Приблужи се до прозореца, привлечена от спокойната гледка. На изток примигваше първата звезда. Едва не си пожела нещо. — Някъде близо до водата. Като тази. Както и да е... — Извърна се и седна на ръба на леглото. — Искан само да се кача тук, преди да си тръгна, да видя дали има нещо, за което искаш да поговорим, или някакви въпроси, които искаш да ми зададеш.

— Не, нищо.

— Добре. — В действителност не беше очаквала да разговаря с нея свободно. И все пак. — Може би ще искаш да знаеш какво съм видяла тук. Какво е мнението ми. — Прие трепването на рамото му като съгласие. — Виждам едно домакинство само от мъже, които се опитват да решат как да живеят заедно и как да организират нещата. Четирима съвсем различни мъже, които се сблъскват на всяка крачка.

Мисля също, че ще допуснат някои грешки и най-вероятно ще се дразнят и ще спорят помежду си. Но смятам, че ще се справят, защото всички го желаят — допълни с усмивка. — Всички искат едно и също нещо. — Стана и извади от куфарчето си визитна картичка. — Можеш да ми се обадиш винаги, когато поискаш. На гърба съм написала домашния си номер. Не виждам никаква причина за известно време да правя ново посещение — поне официално. Но мога да дойда за някоя рисунка на кучето. Успех с есето!

Когато тръгна към вратата, Сет откъсна портрета на Фулиш от бележника.

— Можеш да вземеш тази, ако искаш.

— Наистина ли? — Взе листа и го погледна сияеща. — Божичко, колко е сладък! Благодаря. — Момчето се отдръпна, когато се наведе да го целуне по бузата, но въпреки това тя леко го докосна с устни и след това се изправи. — Кажи лека нощ на Фулиш от мен.

Анна прибра рисунката в куфарчето си, докато слизаше надолу. Филип свиреше на пианото някакъв блус. Още едно умение, на което завиждаше. За нея бе непрестанно разочарование фактът, че не притежава никакъв талант.

Етан никъде не се виждаше, а Кам крачеше неспокойно из всекидневната.

Помисли си, че това може да е доста типична ситуация за тримата мъже — Филип, който запълва изискано времето си, Етан — излязъл да свърши някаква работа, и Кам, изразходващ излишната си енергия.

И момчето горе в стаята си, което нахвърляше скици и мечтаеше.

Кам вдигна очи и когато погледите им се срещнаха, горещата топка заседна право в слабините ѝ.

— Господа, благодаря ви за чудесната вечеря.

Филип стана и протегна ръка, за да поеме нейната.

— Ние трябва да ти благодарим. Твърде много време измина, откакто не сме имали красива жена на вечеря. Надявам се, че ще дойдеш отново.

„О, този е наистина любезен“ — реши тя.

— С удоволствие. Кажете на Етан, че е гений на раците. Лека нощ, Кам.

— Ще те изпратя.

Разчиташе на това.

— Първото нещо — заговори, след като излязоха навън — от това, което виждам, е, че за Сет се полагат добри грижи. Има необходимият контрол, хубав дом, подкрепа в училище. Нуждае се от нови обувки, но с десетгодишните момчета е така.

— Обувки? Какво му е на обувките?

— Независимо от това — продължи тя и се извърна, щом стигнаха до колата ѝ — всички вие трябва да се приспособите към ситуацията, а няма никакво съмнение, че Сет е доста объркан. Подозирам, че е бил подложен на физически и може би сексуален тормоз.

— За това и сам се досетих — рязко изрече Кам. — Тук няма да се случи.

— Знам. — Постави ръка на рамото му. — Ако имах и най-малкото съмнение по този въпрос, нямаше да е тук. Кам, той има нужда от професионални консултации. Всички имате нужда.

— Консултации? Глупости! Нямаме нужда да си изливаме душите пред някой нископлатен местен психиатър.

— Много от нископлатените местни психиатри са изключително добри — язвително подхвърли тя. — Тъй като самата аз съм завършила психология, бих могла да мина за нископлатен, провинциален психиатър и съм много добра в работата си.

— Чудесно. Разговаря с него, разговаря и с мен. Значи сме получили консултации.

— Не упорствай! — продължи да говори спокойно, защото знаеше, че това ще възпламени гневните искрици в очите му. Напълно справедливо, след като той беше успял да я ядоса.

— Не упорствам. Съдействам ти от самото начало.

— Поставили сте добро начало, но един професионален психиатър ще ви помогне да погледнете под повърхността и да се справите с корена на проблемите.

— Нямаме никакви проблеми.

Не беше очаквала толкова упорита съпротива, но сега установи, че е трябвало.

— Разбира се, че имате. Сет се страхува, когато го докосват.

— Не се страхува да позволява на Грейс да го докосва.

— Грейс? — замислено присви устни Анна. — Грейс Мънроу от списъка, който ми даде?

— Да, сега тя се занимава с домакинството и той я харесва. Може дори да е малко влюбен.

— Това е хубаво, здравословно. Но е само начало. Когато злоупотребяват с едно дете, у него остават белези.

Защо, по дяволите, изобщо говорят за това, запита се Кам. Защо говорят за психиатри и се ровят в стари рани, когато единственото, което му се искаше, бяха няколко минути безгрижен флирт с хубава жена?

— Моят старец ме пребиваше до смърт. И какво? Оцелях. — Мразеше да си спомня, мразеше да стои в сянката на къщата, превърнала се в негово светилище, и да си спомня. — Майката на момчето го е тупала. Е, няма да ѝ се удаде повече такава възможност. Тази глава е приключена.

— Никога не е приключена — търпеливо изрече Анна. — Каквато и нова глава да започнеш да пишеш, тя винаги има някаква връзка с предишната. Сега ти препоръчвам консултации и ще впиша същите препоръки в доклада си.

— Давай! — Не можеше да обясни защо се вбесява от самата мисъл за това. Знаеше, че по-скоро ще умре, ако поиска от себе си или от братята си отново да отворят тези отдавна заключени врати. — Можеш да препоръчваш каквото си искаш. Това не значи, че трябва да го направим.

— Трябва да направите най-доброто за Сет.

— Откъде, по дяволите, знаеш кое е най-доброто?

— Това ми е работата — отвърна вече хладно, макар че кръвта ѝ започваше да се сгорещява.

— Работата? Имаш диплома от колежа и цял куп формуляри. Ние сме тези, които са го преживели, които го преживяват. Не си го изпитала. Нищо не знаеш за това, не знаеш какво е да ти размажат физиономията и да не си в състояние да го спреш. Да търпиш някакъв тъп бюрократ от областта да се разпорежда с живота ти.

Не знае? Помисли си за тъмния, пуст път, за ужаса. За болката и писъците. „Не можеш да си позволяваш лично да се ангажираш“ — напомни си тя, макар че стомахът ѝ се сви.

— Мнението ти за моята професия беше кристално ясно от момента на първата ни среща.

— Точно така, но ти съдействах. Информирах те за всичко и всички предприехме някакви стъпки, за да се получи. — Отново пъхна палци в предните джобове. — Но никога не е достатъчно. Все има още нещо.

— Ако нямаше още нещо — отвърна тя, — нямаше да се дразниш толкова.

— Разбира се, че се дразня. Тук се скъсваме от работа. Току-що отказах участие в най-голямото състезание в кариерата ми. На ръцете ми виси хлапе, което в един момент се отнася към мен, като че ли съм най-големият му враг, а в следващия — като че ли съм неговият спасител. Мили боже!

— И е по-трудно да бъдеш спасител, отколкото враг.

„Откъде, по дяволите, знае толкова много?“ — с нарастващо раздражение си помисли той.

— Казвам ти, че най-доброто за детето, за всички нас, е да ни оставят на мира. Има нужда от обувки, ще му купя проклетите обувки.

— А какво ще направиш по въпроса за страха му да бъде докосван, дори по съвсем естествен начин, от теб и от братята ти? И лек за страха ли ще му купиш?

— Ще го преодолее — упорито заяви Кам.

— Да го преодолее? — От обзелата я ярост леко заекваше. После думите ѝ се изляха като буен поток, а в очите ѝ имаше дълбоко стаена болка. — Защото така ти се иска на теб? Защото ти ще му кажеш да го направи? Знаеш ли какво означава да живееш с подобен ужас? С подобен срам? Да го държиш стаен в себе си и дори когато някой, който те обича, иска да те прегърне, винаги да се прокрадва по някоя капка от тази отрова? — Издърпа вратата на колата и захвърли куфарчето вътре. — Аз знам. Съвсем точно. — Кам я сграбчи за рамото, преди да успее да влезе в колата. — Махни си ръцете от мен!

— Почакай за момент.

— Казах да си махнеш ръцете от мен.

Понеже цялата трепереше, той го направи. По някое време, докато траеше спорът им, професионалното ѝ възмущение беше прераснало в лична ярост. Той не беше забелязал промяната.

— Анна, няма да те пусна да седнеш зад волана в това състояние. Наскоро загубих човек, когото обичах, и няма да го допусна отново.

— Добре съм — изрече с дълбока въздишка. — В състояние съм да стигна до дома. Ако желаеш да обсъдим спокойно въпроса за консултации, можеш да ми се обадиш в службата за среща.

— Защо не се поразходим? И двамата имаме нужда да се поуспокоим.

— Аз съм напълно спокойна. — Пъхна се в колата и почти притисна пръстите му с вратата. — Но ти можеш да се поразходиш — направо от кея.

Изруга, когато тя потегли. За миг си помисли да я догони, да я издърпа от колата и да я накара да довършат проклетия си спор. Следващата му мисъл беше да си влезе в къщата и да го забрави. Да забрави нея.

Но си спомни наранения поглед, появил се в очите ѝ, начина, по който звучеше гласът ѝ, когато каза, че знае какво е да се страхуваш, да се срамуваш.

Била е наранена, осъзна Кам. И в този момент забрави за своите проблеми.

Анна затръшна вратата на апартамента, свали обувките си и ги запрати в другия край на стаята. Не беше от тези, които бързо избухват и лесно им минава. Гневът ѝ тлееше, клокочеше, надигаше се и след това изригваше.

Пътуването до вкъщи изобщо не я беше охладило — само беше осигурило време на надигащите се чувства да стигнат върхната си точка.

Захвърли куфарчето на дивана, свали сакото си и го метна отгоре. Неуж, твърдоглав, тесногръд мъж. Притисна юмруци към слепоочията си. Какво я беше накарало да си помисли, че може да постигне разбирателство с него? Защо бе решила, че го желае?

Когато чу почукването на вратата, тя настръхна. Предполагаше, че съседката ѝ ще иска да си поговорят. Не беше в настроение за това.

Решена да се преструва, че не е чула, доколкото доброто възпитание го позволяваше, започна да измъква фибите от косата си.

Почукването се повтори, този път по-силно.

— Хайде, Анна. Отвори проклетата врата.

Остана на мястото си с втрещен поглед, а ушите ѝ запищяха от изумление и ярост. Този мъж я бе проследил до дома ѝ? Имаше нахалството да дойде чак до вратата ѝ и очакваше, че ще го приеме с радост?

Вероятно си мисли, че е толкова заслепена от страст, та ще се отдаде на бурен секс на пода във всекидневната. Е, очаква го изненада.

Решително се приближи до вратата и я отвори.

— Кучи син!

Кам погледна зачервеното ѝ, яростно лице, буйните, разпуснати коси, очите, искрящи от жажда за мъст, и реши, че несъмнено е страшно извратено да намира всичко това за много възбуждащо.

Но какво би могъл да стори?

Погледна към стиснатите в юмруци ръце.

— Давай — подкани я. — Но ако ме цапардосаш, ще трябва да напишеш есе от петстотин думи върху насилието в нашето общество.

Тя издаде тихо, заплашително ръмжене и се опита да затръшне вратата. Но той беше достатъчно бърз и силен, за да я задържи отворена.

— Искан да се убедя, че си стигнала невредима у дома — изрече, докато двамата се бореха с вратата. — И понеже се намирах наблизо, помислих, че трябва да се кача.

— Искан да се махнеш. Да се махнеш много надалече. Всъщност искам да идеш чак в ада.

— Ясно. Но преди да поема на път, ми дай пет минути.

— Според мен вече ти отделих предостатъчно от времето си.

— Какво са тогава още пет минути? — И за да разреши спора, задържа вратата с една ръка, което тя намери за вбесяващо, и пристъпи вътре.

— Ако не беше Сет, още сега щях да повикам ченгетата и да видя задника ти зад решетките.

Той кимна. От опита си с разгневени жени знаеше, че има моменти, когато трябва да бъде внимателен.

— Аха, и това го разбрах. Слушай...

— Не съм длъжна да те слушам. — Силно го блъсна в гърдите. — Ти си циник, твърдоглав и си съвсем объркан, така че не е нужно да те слушам.

— Не аз съм объркан — ядно отвърна той, — а ти. Знам...

— Абсолютно всичко — прекъсна го тя. — Пристигаш, след като си кръстосвал по целия свят, за да се правиш на недосегаем смелчага и изведнъж знаеш всичко за това, кое е най-добро за едно десетгодишно дете, което познаваш едва от месец.

— Не съм се правил на недосегаем смелчага. Превърнал съм го в професия! — вбеси се той. — И то дяволски добра. И знам какво е най-добре за детето, защото съм с него ден и нощ. Ти си прекарала само няколко часа с него и вече си въобразяваш, че можеш да се справиш по-добре. Това са направо глупости!

— Това ми е работата.

— Тогава би трябвало да знаеш, че всеки случай е различен. Може би някои хора са готови да изляят душата си пред непознат и да се оставят да им анализират сънищата. — Беше го обмислил внимателно по пътя си насам. Беше решен да остане напълно разумен. — Няма нищо лошо, ако за теб това върши работа. Но не можеш да поставяш всички под общ знаменател. Трябва да се съобразяваш с обстоятелствата и личностите и да направиш съответните уточнения.

Тя се задъха от гняв.

— Не поставям под общ знаменател хората, на които съм избрана да помогна. Проучвам и преценявам и, дяволите да те вземат, не ми е безразлично! Не съм някакъв бюрократ. Аз съм подготвен социален работник с повече от шест години опит и получих точно такова образование и такъв опит, защото съвсем точно знам какво е да си от другата страна, да бъдеш наранен, уплашен, сам и безпомощен. И никой, чийто случай е даден на мен, не е просто име. — Гласът ѝ пресекна и тя млъкна от изумление. Бързо отстъпи назад, притиснала едната ръка върху устата си, а другата вдигна, за да му даде знак да се маха. — Махай се — успя да отрони. — Махай се от тук веднага!

— Не прави това. — Гърлото му се сви панически, когато първите горещи сълзи се спуснаха по страните ѝ. Разгневените жени можеше да разбере и да се справи с тях. Разплакалите го съсипваха. — Прекъсваме. Точка. Господи, не прави това!

— Просто ме остави. — Извърна се, но той я прегърна и зарови лице в косите ѝ.

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам. — Готов беше да се извини за каквото и да е, за всичко. — Сгреших. Не бях прав. Не

плачи, скъпа. — Обърна я, като я притискаше към себе си. Притисна устни върху челото ѝ, върху слепоочията. Ръцете му милваха косата ѝ, гърба ѝ.

После започна да я целува по устните, отначало съвсем внимателно, за да я утеши и успокои, като в същото време продължаваше да шепне безсмислени молби и обещания, но тя вдигна ръце и ги обви около врата му, тялото ѝ се притисна към неговото и устните ѝ се разтвориха.

Промяната настъпи бързо и той потъна в нея, изгуби се. Ръката, която преди нежно милваше косите ѝ, сега се вплете в тях, сви се в юмрук, докато целувката бурно се нажежаваше.

„Отвлечи ме — беше единственото, което можеше да си помисли. — Не ме оставяй да размисля, не ме оставяй изобщо да мисля. Просто ме вземи.“ Искаше да усети ръцете му върху себе си, устата му върху себе си, искаше да усети мускулите си да тръпнат от желание под пръстите му. Когато силният му, почти див вкус я изпълни цялата, ще може да забрави всичко.

Трепереше, притисната в него, тръпнеше в ръцете му и звукът, който издаде върху обезумелите му устни, приличаше на ридание. Кам се отдръпна рязко като ужилен, и макар ръцете му да не бяха напълно уверени, той ги задържа на раменете ѝ и я отдръпна на разстояние.

— Това не беше... — Замълча. Ако продължаваше да го гледа с тези тъмни, влажни очи, замъглени от страст, съвсем щеше да се обърка. — Не мога да повярвам, че ще го кажа, но идеята не е добра. — Плъзна ръце нагоре и надолу по раменете ѝ, докато се опитваше да запази самообладание. — Сега си разстроена, вероятно не се замисляш... — Изпитваше непоносима жажда. — Господи, трябва да пийна нещо.

Ядосана и на двамата, тя изтри мокрото си лице.

— Ще направя кафе.

— Нямах предвид кафе.

— Знаем, но ако ще бъдем разумни, нека останем на кафе.

Отиде в кухненския бокс и се зае да приготвя кафето. Всеки нерв по тялото ѝ беше опънат до скъсване. Всички желания, които някога бе имала, които изобщо беше предполагала, че има, сега бяха брутално пробудени.

— Ако бяхме довършили, Анна, можеше да си помислиш, че се възползвам от ситуацията.

Тя кимна и продължи да се занимава с кафето.

— Или аз щях да се питам дали не съм се възползвала. И в двата случая идеята не е добра. За мен е важно никога да не смесвам секса с чувство за вина. — След тези думи го погледна — кротко, спокойно. — Жизненоважно е за мен.

И той разбра. Испита едновременно безпомощна ярост и безпомощна жал.

— Господи, Анна, кога?

— Когато бях на дванайсет.

— Съжалявам. — Усети болка в слабините, в сърцето си. — Съжалявам — повтори, напълно излишно. — Не е нужно да говориш за това.

— Точно тук мненията ни се разминават. Говоренето за това, всъщност, в крайна сметка, ме спаси. — А той ще я изслуша. И ще я опознае. — С майка ми бяхме отишли за един ден до Филадельфия. Исках да видя Камбаната на свободата, защото в училище учехме за Освободителната война. Имахме една очукана и стара кола. Отидохме дотам, разгледахме забележителностите. Ядохме сладолед и си купихме сувенири.

— Анна...

Тя предизвикателно изправи глава.

— Страхуваш се да го чуеш ли?

— Може би. — Прокара ръка през косата си. Може би се страхува да го чуе, бои се от промяната, която може да предизвика в отношенията им. Още едно хвърляне на зара, помисли си и я погледна. Разбра, че трябва да узнае. — Продължавай.

Тя се обърна и взе чаши от шкафчето.

— Бяхме само двете. Винаги сме били. Беше забременяла на шестнайсет и никога не каза кой е бил баща ми. Раждането ми усложнило невероятно живота ѝ и сигурно ѝ е донесло голям позор и тежки изпитания. Баба ми и дядо ми бяха силно религиозни, много консервативни. — Леко се изсмя. — Истински италианци. Не бяха изхвърлили майка ми, но усещах, че тя не се чувства достойна. Така че живеехме в апартамент, колкото една четвърт от този. — Занесе каничката до плота и наля силното тъмно кафе. — Беше през април,

събота, беше си взела отпуск, за да можем да отидем. Случи се най-прекрасният ден и се забавихме повече, отколкото възнамерявахме, защото ни беше приятно. Почти бях заспала по пътя на връщане и трябва някъде да е сбъркала пътя. Разбрах, че сме се заблудили, но тя се шегуваше. Колата се повреди. Изпод капака започна да излиза пушек. Сви край пътя и излязохме отвън. Просто се разсмяхме. Ама че бъркотия, ама че ситуация!

Разбра какво следва и се почувства зле.

— Може би трябва да седнеш.

— Не, добре съм. Тя смяташе, че трябва вода за радиатора — продължи Анна. Очите ѝ се замъглиха, докато се връщаше назад. Спомняше си колко беше топло, колко тихо и как луната ту потъваше, ту отново се показваше иззад рехавите облачета. — Щяхме да стигнем на стоп до най-близката къща и да видим дали не можем да получим помощ. Зададе се някаква кола и спря. Вътре имаше двама мъже. Единият се наведе и попита какво се е случило. — Вдигна чашата с кафе, отпи. Сега ръцете ѝ вече бяха спокойни. Можеше да го разкаже още веднъж, да го преживее още веднъж. — Спомням си как майка ми стисна ръката ми, как ме улови толкова силно, че ме заболя. По-късно си дадох сметка, че се е уплашила. Бяха пияни. Каза нещо, че просто отиваме до брат ѝ, че сме добре, но те слязоха от колата. Избута ме зад себе си. Когато първият я сграбчи, тя ми извика да бягам. Но не можех. Не бях в състояние да помръдна. Той се смееше и я опипваше, а тя го отблъскваше. А когато я завлече встрани и я повали на земята, аз изтичах и се опитах да ѝ помогна. Но естествено не можех, а другият мъж ме вдигна и ми разкъса блузата.

Беззащитна жена и безпомощно дете. Ръцете на Кам се свиха в юмруци, докато тялото му се разтърси едновременно от гняв и безсилие.

— Продължаваше да се смее — тихо изрече Анна. — Съвсем ясно видях лицето му един или два пъти. Сякаш беше замръзнало пред очите ми. Чувах писъците на майка ми, как ги моли да не ми причиняват зло. Той я изнасилваше, чувах го как я изнасилва, но тя продължаваше да ги моли да ме оставят. Но изглежда е видяла, че това няма да стане, и започна да се бори с всички сили. Чувах как мъжът я удря, как ѝ крещи да млъкне. Струваше ми се, че не е истина — дори когато ме изнасилваше, пак ми се струваше, че не може да е истина.

Просто един ужасен сън, който продължава и продължава... Когато свършиха, двамата се качиха в колата си и заминаха. Просто ни оставиха там. Майка ми беше в безсъзнание. Беше я ударил лошо. Не знаех какво да правя. Казаха, че съм изпаднала в шок, но не си спомням нищо, докато не се озовах в болницата. Майка ми така и не дошла в съзнание. Два дни останала в кома, след това умря.

— Анна, не знам какво да ти кажа. Какво може да се каже.

— Не ти го разказвам, за да ми съчувстваш — отвърна тя. — Беше на двайсет и седем, една година по-млада, отколкото съм аз сега. Беше преди много време, но човек не забравя. Никога не се изличава напълно. И аз помня всичко, което се случи през онази нощ, всичко, което върших след това — когато отидох да живея при баба и дядо. Правех всичко възможно, за да им причиня мъка, да причиня мъка на себе си. Това беше моят начин да се справя с онова, което ми се беше случило. Отказах да се срещна с психиатър — продължи уверено. — Нямах намерение да говоря с някакъв си психиатър. Вместо това предпочетох съпротивата, търсех си неприятности, намирах ги. Отдадох се на безразборен секс, вземах наркотици, бягах от къщи и се сблъсках със социалните служители и системата. — Вдигна сакото си и внимателно го сгъна. — Мразех всички, а най-много себе си. Аз поисках да отидем във Филаделфия. Аз бях причината да сме там. Ако не бях с нея, тя можеше да се отърве.

— Не. — Искаше да я докосне, но се боеше. Не защото изглеждаше слаба — не беше така. Изглеждаше невероятно силна. — Не, не трябва да се обвиняваш за нищо.

— Чувствах вина. И колкото повече я чувствах, толкова повече се нахвърлях срещу всички и всичко.

— Понякога само това можеш да направиш — продума той. — Да се съпротивляваш, да избягаш, докато всичко приключи.

— Понякога няма на какво да се съпротивляваш и няма къде да избягаш. Три години използвах случилото се през онази нощ, за да правя каквото ми хрумне. — Отново погледна към Кам с бързо и иронично повдигане на веждите. — Не бяха добри хрумвания. Мислех, че съм доста корав камък, докато не се озовах в пандиза. Но отговорничката по моя случай беше упорита. Притискаше ме, разпитваше ме и не ме оставяше на мира. И тъй като не се отказа от мен, успя. А понеже баба и дядо не ме изоставиха, аз го преодолях. —

Внимателно праметна сакото на облегалката на дивана. — Можеше да е различно. Можех да бъда просто поредният провален случай в статистиката на системата. Но не станах.

Кам си помисли, че е удивително как е успяла да превърне ужаса в такава сила. Изненадан беше от избора ѝ на професия, която ежедневно ѝ напомня за онова, което е разбило живота ѝ.

— И си решила да се отплатиш, като се посветиш на това да помагаш на хората, изпаднали в беда като тебе.

— Знаех, че мога да помогна. И наистина дължах отплата, по същия начин, по който ти смяташ, че си длъжен. Оцелях — изрече и отново го погледна право в очите, — но оцеляването не е достатъчно. За мен не беше достатъчно, нито за теб. И няма да е достатъчно за Сет.

— Едно по едно — промърмори той. — Искам да разбера дали хванаха онези копелета.

— Не. — Отдавна се беше научила да приема и да живее с този факт. — Минаха седмици преди да съм в състояние да дам показания. Никога не ги заловиха. Системата невинаги работи, но се научих и вярвам, че прави всичко възможно.

— Никога не съм смятал така и сега няма да променя мнението си. — Понечи да протегне ръка, поколеба се и я пъкна дълбоко в джоба си. — Съжалявам, че те разстроих, че казах неща, които те накараха да си спомниш.

— То винаги е тук — отвърна тя. — Преодоляваш го и го забравяш за дълго, но то се връща от време на време, защото никога не изчезва напълно.

— Ходи ли при психиатър?

— В крайна сметка, да... — въздъхна. — Добре, не твърдя, че психиатърът прави чудеса, Кам. Казвам ти само, че могат да помогнат, могат да подействат оздравително. Аз имах нужда и когато накрая бях готова да се обърна към тях, се почувствах по-добре.

— Нека направим така. — Сега вече я докосна, просто положи ръката си върху нейната. — Ще го оставим като вариант. Нека видим как ще потръгнат нещата.

— Да видим как ще потръгнат нещата — въздъхна, твърде уморена, за да спори. Главата я болеше, а тялото ѝ сякаш беше кухо и крехко. — Съгласна съм, но въпреки това в доклада си ще препоръчам консултации.

— Не забравяй и за обувките — иронично подхвърли той и изпита безкрайно облекчение, когато тя се засмя.

— Няма нужда да ги споменавам, защото знам, че ще му ги купиш още тази седмица.

— Можем да го наречем компромисно решение. Изглежда напоследък започвам да свиквам с тях.

— Значи трябва да си бил невероятно твърдоглав преди това.

— Струва ми се, че думата, която употребяваха родителите ми, беше „вироглав“.

— Хубаво е да бъдеш разбран. — Сведе поглед към ръката, покрила нейната. — Ако ме помолиш да останеш, не бих могла да ти откажа.

— Искам да остана. Искам те. Но не мога да те моля за това тази вечер. Моментът е неподходящ.

Разбираше какво изпитват някои мъже към жена, която е била обект на сексуално насилие. Стомахът ѝ се сви. Но ще е най-добре да знае.

— Защото съм била изнасилена?

Няма да го позволи. Няма да позволи случилото се да повлияе на отношенията им.

— Защото тази вечер не можеш да ми откажеш, а утре може да съжаляваш, че не си.

Тя отново вдигна поглед към него:

— Непрекъснато ме изненадваш.

Самият той напоследък непрекъснато се изненадваше от себе си.

— Е, и аз не си представях, че тази вечер ще мине по този начин. Какво ще кажеш да се видим в събота?

— В събота имам среща — изрече бавно, напрежението постепенно я напускаше. — Но ще я отменя.

— В седем вечерта. — Наведе се през плота, целуна я, постоя, после отново я целуна. — Ще искам да довърша това.

— Аз също.

— Е — въздъхна тежко и тръгна към вратата, докато все още не е променил решението си. — Така пътуването до дома ще е по-леко. — Замълча и се извърна да я погледне. — Каза, че си оцеляла, Анна, но не е така. Постигнала си изключителна победа. Ти си смела и силна. — Усмихна се леко, като я видя да се визира удивена насреща му. — Това

не може да се постигне с помощта на социален служител или психиатър. Те просто са ти помогнали да разбереш как да ги използваш. Предполагам, че го имаш от майка си. Трябва да е била невероятна жена.

— Беше — прошепна Анна, готова отново да се разплаче.

— Ти също. — Кам тихо затвори вратата след себе си.

Не бързаше да се прибира у дома. Имаше да помисли за много неща.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хубавите съботни утрини през пролетта не би трябвало да се прекарват на закрито или из многолюдните улици. Според Етан те би трябвало да се прекарват в морето. Мисълта за пазаруване — ама истинско пазаруване — го плашеше.

— Не виждам защо трябва да го правим всичките.

Понеже пръв беше стигнал до джипа, Кам седеше отпред до шофьора. Извърна глава и хвърли бърз поглед към Етан.

— Защото всички сме вътре. Старият хангар на Клеърмонт се дава под наем, нали така? Трябва ни помещение, ако ще правим лодки. Трябва да уредим сделката.

— Глупости — изрече Филип, докато свиваше по „Маркет стрийт“ в Сейнт Крис.

— Не можеш да започнеш работа, ако нямаш работно помещение — възрази Кам. Намираще този факт за неоспоримо логичен. — Така че му хвърляме едно око, договаряме се с Клеърмонт и започваме.

— Разрешителни, такси, материали. Поръчки, за бога! — заизрежда Филип. — Оборудване, реклама, телефон, факс, счетоводство.

— Погрижи се тогава — безгрижно сви рамене Кам. — Веднага щом подпишем договор за наем и купим обувки на хлапето, можеш да се заемеш със следващото, каквото там е нужно.

— Значи аз мога да се заема? — възмути се Филип, а Сет измърмори, че нямал нужда от проклетите обувки.

— Етан осигури първата ни поръчка, аз разузнах за помещението. Ти се грижиш за бумагите. А ти вземаш проклетите обувки — допълни към Сет.

— Не знам как така ти стана шеф на всички.

Кам мрачно се усмихна.

— Аз също.

Постройката на Клеърмонт всъщност не беше хангар, но по размери отговаряше. В средата на XVIII век тук е било тютюнев склад.

След войната британските кораби вече не пътували до Сейнт Крис, натоварени с най-различни стоки. Процъфтяващите предприятия фалирали.

Съживяването в края на XIX век дошло направо от залива. С усъвършенстването на технологиите за консервиране и пакетиране се открива националният пазар за стриди и Сейнт Крис още веднъж изживява просперитет. И старият тютюнев склад се преоборудва в консервен цех.

После стридите се изчерпват и сградата се превръща в най-обикновен склад.

Отвън беше съвсем непретенциозен: избелели от слънцето и водата тухли, големи дупки в хоросана. Хлътнал, стар покрив, който отчаяно се нуждаеше от ремонт. Доколкото изобщо можеше да се похвали с прозорци, те бяха малки и невзрачни. Повечето бяха счупени.

— О, да, изглежда прекрасно! — язвително изрече Филип и паркира на изровения участък до сградата.

— Нужно ни е място — напомни му Кам. — Не е задължително да бъде красиво.

— Много добре, понеже това изобщо не се доближава до понятието.

Вече малко по-заинтригуван, Етан се измъкна от колата. Приблужи се до най-близкия прозорец и с помощта на кърпата, която носеше в задния си джоб, поизтри мръсотията, за да може да надникне вътре.

— Мястото е хубаво. Има двойна врата отзад, рампа. Трябва малко да се ремонтира.

— Малко? — надникна през рамото му Филип. — Подът е прояден. Сигурно гъмжи от гадинки. Вероятно термити и гризачи.

— Това е добра идея — ще го споменем пред Клеърмонт — реши Етан. — Ще искаме да смъкне наема. — Чу издрънчаване на счупено стъкло и видя, че Кам тъкмо провира лакът през дупката в прозореца. — Май ще влизаме вътре.

— Проникване с взлом. — Филип само поклати глава. — Добро начало.

Кам издърпа мизерната ключалка на прозореца.

— Беше си счупен. Изчакайте ме за минутка. — Провря се вътре и изчезна.

— Жестоко — реши Сет и преди някой да успее да каже нещо, също се вмъкна след него.

— Добър пример му даваме — прокара ръка по лицето си Филип и му се прииска никога да не се беше отказвал от пушенето.

— Е, погледни на нещата така — и ти можеше да изкъртиш ключалката, но не го направи.

— Правилно. Слушай, Етан, трябва да помислим за това. Няма причини да не можеш — да не можем — да направим първата лодка при теб. Започнем ли веднъж с наемането на помещения, с подаването на молба за данъчен номер, вече се обвързваме.

— Какво най-лошо може да се случи? Да загубим малко време и малко пари. Струва ми се, че имам достатъчно и от двете. — Отвътре долетяха смеховете на Кам и Сет. — А може и да се позабавляваме, докато го правим.

Тръгна към входната врата, като знаеше, че Филип ще мърмори, но ще го последва.

— Видях плъх — доволно им съобщи Сет, след като Кам издърпа и отвори вратата. — Беше цяло чудовище.

— Плъхове. — Филип мрачно огледа тъмното помещение, преди да пристъпи вътре. — Прекрасно!

— Ще трябва да си вземем две-три женски котки — реши Етан. — Повече ги бива от мъжките.

Вдигна поглед нагоре и огледа високия таван. Пораженията от дъждовете ясно си личаха. Под тавана имаше галерия, но стъпалата дотам бяха счупени. Влагата, а вероятно и плъховете, бяха прояли изподраскания дървен под.

Необходимо беше основно почистване и ремонт, но мястото предлагаше добри възможности. Започна да прави планове.

Мирисът на дърво изпод триона, тръпчивата миризма на смазочно масло, ударите на чук върху пирони, проблясването на месинг, поскърцването на въжета. Вече виждаше как слънчевите лъчи ще падат през новите чисти прозорци върху скелета на платноходката.

— Предполагам, че трябва да се вдигне някоя и друга стена за канцелария — разправяше Кам. Сет се шмугваше ту насам, ту натам, изучавайки, възклицавайки. — Ще трябва да направим чертежи.

— Тази сграда е развалина — подхвърли Филип.

— Аха, така ще излезе по-евтино. Влагаме две хилядарки да го постегнем...

— По-добре да го бутнем и да започнем наново.

— Фил, опитай се да овладееш безумния си оптимизъм. — Кам се обърна към Етан: — Какво мислиш?

— Ще стане.

— Какво ще стане? — простря ръце Филип. — Ще се стовари върху главите ни? — В този момент един паяк, който според него беше голям като пуделче, пропълзя по връзката на обувката му. — Дайте ми пистолет — промърмори.

Кам само се разсмя и го плесна по гърба.

— Да вървим при Клеърмонт.

Стюарт Клеърмонт беше дребен мъж с остър поглед и недоволно свити устни. Малките дялове от Сейнт Кристофър, на които беше собственик, най-често биваха съвсем неподдържани. Ако наемателите започнеха често да му се оплакват, той от време на време пооправяше нещичко по водопроводната или отоплителната инсталация или поизкърпваше покрива.

Но смяташе, че трябва да пести паричките си за черни дни. Според схващанията на Клеърмонт денят никога не беше достатъчно черен, за да се раздели и с един цент.

Обаче къщата му на Ойстър Шел Лейн беше истинска забележителност. Както всеки в Сейнт Крис можеше да ви каже, жена му Нанси беше способна да проглуши ушите и на глух. А именно тя командваше в този курник.

Застланите от край до край килими бяха дебели и меки, стените бяха облепени с хубави тапети. Тежките пердета отговаряха на скъпата тапицерия. Върху лъскавата ъглова масичка за кафе от черешово дърво списанията бяха подредени в строг военен ред.

Всичко си беше на мястото в дома на Клеърмонт. Всяка стая беше като по журнал. Като картинка, помисли си Кам, но липсваше топлина.

— Значи се интересувате от хангара — усмихнат, Клеърмонт въведе всички в кабинета си.

Беше обзаведен в стил на английски барон. Тъмната ламперия беше украсена с ловни сцени. Имаше дълбоки кожени кресла с цвят на портвайн, бюро с бронзов обков и тухлена газова камина. Големият екран на телевизора изглеждаше едновременно не на място и съвсем типичен.

— Малко — отвърна Филип. Бяха постигнали споразумение, че той ще води преговорите. — Все още само оглеждаме.

— Славно място — настани се зад бюрото си Клеърмонт и им посочи креслата, — с богата история.

— Сигурен съм, но в случая не се интересуваме от история. Изглежда доста занемарено.

— Малко — домакинът замахна неопределено с късите си пръсти. — Нали живеете тук, какво очаквате? Бизнес ли смятате да започнете, момчета, или нещо друго?

— Все още обмисляме идеята.

— Аха. — Клеърмонт не смяташе така, иначе нямаше и тримата да седят срещу бюрото му. Докато преценяваше какъв наем ще може да измъкне от тях за нещо, което му тежеше като камък на шията, погледът му попадна на Сет. — Ами да го обсъдим тогава. Може би момчето ще иска да излезе навън.

— Не, няма — съвсем сериозно заяви Кам. — Всички ще го обсъдим.

— Щом така искате. — „Значи — помисли си Клеърмонт, — ето каква била работата.“ Нямаше търпение да каже на Нанси. Сега имаше възможност да огледа момчето. Само слепец не би познал очите на Рей Куин. „Свети Рей — каза си кисело. — Изглежда, всемогъщият все пак е съгрешил, представете си!“ Щеше да му бъде много приятно да разясни на хората как стоят нещата.

— Искам петгодишен договор за наем — обърна се към Филип, правилно преценявайки кой движи деловите въпроси.

— Ние на този етап искаме за една година с възможност да се удължи на седем. Естествено, ще очакваме предварително да се направят някои поправки.

— Поправки! — облегна се на стола си собственикът. — Ха! Това място е като крепост.

— Ще искаме също проверка за термити и тяхното унищожаване. Обичайната поддръжка, естествено, ще бъде наша

грижа.

— Няма нито една гадинка вътре.

— Ами добре — усмихна се Филип. — В такъв случай само трябва да уредиш проверката. Колко ще искаш за наем?

Понеже го дразнеха и понеже винаги беше презирал Рей Куин, Клеърмонт наду цифрата.

— Две хиляди месечно.

— Две... — преди Кам да успее да изрази съжалението си, Филип стана.

— Тогава няма смисъл да ти губим времето. Благодарим ти, че ни прие.

— Чакай, чакай — позасмя се Клеърмонт и потисна лекия пристъп на паника, че сделката толкова бързо ще се изплъзне между алчните му пръсти. — Не съм казал, че не подлежи на обсъждане. В края на краищата познавах баща ви... — отпрати многозначителната си усмивка към Сет. — Познавах го повече от двайсет и пет години. Няма да съм спокоен, ако не направя малка отстъпка на неговите... момчета.

— Добре — настани се обратно Филип и се сдържа да не потърка ръце. Пред насладата от изкуството за преговаряне забрави всичките си възражения по техния план. — Нека да се договорим!

— Каква я свърших, по дяволите? — Трийсет минути по-късно Филип седна в джипа си и започна методично да удря глава във волана.

— Дяволски добра работа, бих казал — потупа го по рамото Етан. Този път беше стигнал до колата преди Кам и заемаше мястото на победителя на предната седалка. — Смъкна наполовина първоначалната му цена, накара го да се съгласи да плати за повечето поправки, ако ги направим сами, и така го омая, че се съгласи на — какво беше? — клауза за преразглеждане на наема, ако решим да сключим седемгодишен договор.

— Това място е истинска дупка. Ще платим дванайсет хиляди долара за година — без да се включват поддръжката и материалите — за една яма!

— Да, но сега тази яма е наша. — Доволен, Кам изпъна краката си или поне опита. — Издърпай малко седалката, Етан, смачкал съм се

тук.

— Няма. Може би трябва да ме оставите у дома. Мога да започна да организирам нещата, а по-късно ще дойда в къщата.

— Отиваме на пазар — напомни му Кам.

— Не ми трябва никакви обувки — отново повтори Сет, но повече по навик.

— Ще ти вземем проклетите обувки и ще ти подстрижем проклетата коса, като сме тръгнали, а после всички отиваме в супермаркета.

— Предпочитам да ме ударят с тухла по главата, отколкото да ходя в супермаркета в събота — отпусна се на седалката Етан и издърпа ниско козирката на шапката си. Не можеше да понесе дори мисълта за това.

— Като почнеш да работиш по оная изгнила барака — обади се Филип, — има голяма вероятност да те удари цял тон тухли.

— Щом аз трябва да се подстригвам, тогава всички ще се подстрижат.

Кам стрелна с поглед войнствената физиономия на Сет.

— Мислиш, че това ти е демокрация? Глупости! Погледни действителността, хлапе. Ти си само на десет.

— На теб ще ти дойде добре — срещна очите му в огледалото Филип, докато караше на север извън града. — Косата ти е поизраснала.

— Млъквай, Филип! По дяволите, Етан, издърпай си седалката!

— Мразя супера. — Той предизвикателно изпъна крака и съвсем мъничко наклони седалката още по-назад. — Пълно е с народ. Пит, бръснарят, още си работи на онова място на „Маркет стрийт“.

— Да бе, и всички, които излязат от там, приличат на оскубани пилци. — Отчаян, Кам силно блъсна седалката.

— Махни си крака от тапицерията ми — предупреди го Филип, — иначе ще вървиш пеша.

— Каж ми да ми направи малко място.

— Щом трябва да си купувам обувки, аз ще ги избира.

— Щом аз плащам за обувките, ще носиш каквото ти кажа и дори ще ти харесва.

— Ще си купя сам шибаните обувки. Имам дващест долара.

Кам изсумтя, за да не се разсмее.

— Пак ти казвам да се върнеш към действителността, приятел. В днешно време не можеш да си купиш дори прилични чорапи за двайсетачка.

— Можеш, ако не държиш да са непременно с етикет на някой префърцунен дизайнер — подхвърли Етан. — Тук не ти е Париж.

— Ти от десет години не си си купувал прилични обувки — не му остана дължен брат му. — И ако не издърпаш тази идиотска седалка, ще взема да...

— Престанете! — избухна Филип. — Престанете веднага или се кълна, че ще спра колата и ще ви укротя. О, господи! — Вдигна ръка от волана и я прокара по лицето си. — Говоря също като мама. Забравете! Просто го забравете! Избийте се един друг. Ще хвърля телата на паркинга пред магазина и продължавам за Мексико. Ще се науча да плета рогозки и ще ги продавам на плажа в Козумел. Ще съм на спокойствие, на тишина. Ще си сменя името на Раул и никой няма да знае, че някога съм имал връзка с банда идиоти.

Сет се почеса по корема и се обърна към Кам:

— Винаги ли приказва така?

— Да, най-често. Понякога щял да се казва Пиер и щял да живее в мансарда в Париж, но е все същото.

— Откачалка — беше коментарът на момчето. Измъкна дъвка от джоба си и я пъкна в устата. Купуването на нови обувки се превръщаше в приключение.

Щяха да останат само с обувките, ако Кам не беше забелязал, че дъното на джинсите на Сет се е протрило. Не че го смяташе за много важно, уверяваше сам себе си. Но вероятно е най-добре, след като така и така са тук, да му вземат един-два чифта джинси.

Изобщо не се съмняваше, че ако Сет не се беше инатил толкова в пробването на джинсите, самият той изобщо нямаше да се види принуден да настоява за ризи, къси панталони и дори един анорак. А накрая някак си приключиха с три бейзболни шапки, фланелка на „Ориолс“ и светлоотражателно фризби.

Кучетата ги приветстваха с бурно и неудържимо въодушевление от мига, в който свиха по алеята. Щеше да е много мило, ако не беше фактът, че и двете воняха на умряла риба.

С много ругатни, блъскане и заплахи хората се вмъкнаха в къщата, като затвориха кучетата заедно с наранените им чувства отвън. Телефонът звънеше.

— Някой да го вдигне — проплака Кам. — Сет, занеси покупките горе, после иди да изкъпеш онези вонящи кучета.

— И двете? — Това го очароваше, но реши, че е по-добре да не го показва. — От къде на къде аз трябва да го правя?

— Защото аз ти казвам. — О, как мразеше да се налага да използва такива неубедителни и типични за възрастните доводи. — Маркучът е отзад. Господи, искам бира!

Но понеже нямаше сили дори за това, той се отпусна на най-близкия стол и впери очи в пространството. Ако още веднъж през този живот му се наложи да посети супермаркета, обеща си мислено, просто ще си пусне един куршум в главата и с това ще приключи.

— Беше Анна — осведоми го Филип, след като се върна във всекидневната.

— Анна? Събота вечер! — Простена: — Имам нужда от кръвопреливане.

— Помоли да ти кажа, че тя ще се погрижи за вечерята.

— Добре, чудесно. Трябва да се съвзема. Хлапето е твое и на Етан за тази вечер.

— На Етан — поправи го Филип. — Аз също имам среща. — Но се отпусна на един стол и затвори очи. — Още няма и пет часът, а единственото, което ми се иска, е да се пъкна в леглото и да потъна в забрава. Как го правят хората?

— Сега има достатъчно дрехи да изкара една година. Какво толкова лошо, ако го правим веднъж годишно?

Филип отвори едното си око.

— Има дрехи за пролетта и лятото. Ами какво ще правим, като дойде есента? Пуловери, палта, ботуши. И най-вероятно всичките неща, които му купихме днес, бързо ще му омалаят.

— Не можем да го допуснем. Трябва да има някакви хапчета или нещо друго, което да му даваме. А може пък и вече да си има палто.

— Пристигна почти само с дрехите на гърба си. На татко и този път не му се е наложило да стяга багаж.

— Добре, ще мислим за това по-късно. Много по-късно — притисна с пръсти очите си Кам. — Видя ли как го гледаше

Клеърмонт? А онова отвратително святкане на кръглите му очички?

— Видях го. Ще разправа каквото си иска. Нищо не можем да направим.

— Мислиш ли, че хлапето знае нещо?

— Не знам какво знае Сет. Не мога да го разпитвам. Но ще отида да се видя с детективите в понеделник. Ще опитаме да открием майката.

— Търсиш си неприятности.

— Вече си имаме. Единственият начин да се оправим, е да съберем информация. Ако се окаже, че Сет е кръвен син на татко, ще се оправяме и с това.

— Татко не би засегнал мама по този начин. Бракът не беше формалност за тях. Беше най-важното нещо. И бяха непоклатими.

— Ако е кръшнал, сигурно ѝ е признал. — Филип твърдо вярваше в това. — И сигурно са се разбрали по този въпрос. Тази част от живота им не беше наша работа и сега нямаше да е наша работа, ако не беше Сет.

— Той не би кръшнал — решително промърмори Кам. — Едно нещо ще ти кажа, което съм разбрал от тях. Ожениш ли се, изречеш ли онази клетва, точка. Предполагам, че затова и тримата още сме сами в живота.

— Може би. Но не можем да пренебрегнем приказките, догадките. А ако застрахователната компания откаже да изплати полицата на татко, и четиримата ще бъдем поставени на тясно. Особено след като току-що подписахме договор за наем на онази преизподня.

— Ще се оправим. Късметът започва да е на наша страна.

— О? — възкликна Филип, докато Кам се изправяше. — И как го разбра?

— Защото ми предстои да прекарам вечерта с една от най-сексапилните жени на планетата. И възнамерявам да извадя голям късмет. — Тръгна към стълбите и подхвърли през рамо: — Недей да чакаш, братко!

Когато влезе в стаята си, Кам чу шум откъм задния двор. Приблужи се до прозореца и погледна надолу към Сет и кучетата. Саймън седеше стоически, докато момчето го сапунисваше. Фулиш обикаляше в кръг като обезумял и лаеше едновременно възбуден и

ужасен при вида на захвърления в тревата маркуч, от който се лееше вода.

Естествено, детето беше с чисто новите си обувки, които вече бяха мокри и изкаляни. То се смееше щастливо.

Не знаеше, че момчето може да се смее така. Не знаеше, че може да изглежда така — щастливо, младо и глупаво.

Саймън се изправи, разтърси се яростно и разпръсна навсякъде вода и сапун. Сет отстъпи назад, но се подхлъзна на влажната трева и падна по гръб. Продължи да се превива от смях, а в това време двете кучета се нахвърлиха отгоре му. Сборичкаха се сред водата, калта и сапуна.

Кам стоеше и ги наблюдаваше с усмивка.

Сети се за видяното в двора, когато пое по коридора към апартамента на Анна. Искаше да ѝ разкаже по време на вечерята и смяташе, че то ще я трогне не по-малко от интимна вечеря на свещи в някой ресторант.

Надяваше се за това да спомогнат и розите, които беше купил от магазина. Готов бе да се обзаложи, че Анна Спинели има слабост към жълтите рози.

Преди да успее да почука на вратата ѝ, тази от другата страна на коридора се отвори.

— Здравейте, вие трябва да сте новият приятел.

— Здравейте, госпожо Харделман. Видяхме се преди няколко дни.

— Не, не сме. Видели сте сестричката.

— О! — Усмихна се предпазливо. Изглеждаше точно като жената, която се беше показала на вратата предния път, дори беше със същия розов халат. — Ами... как сте?

— Донесли сте ѝ цветя? Това ще ѝ хареса. Обожателите ми винаги ми носеха цветя, а моят Хенри — Бог да благослови душата му! — винаги през май ми купуваше люляк. Помислете си за люляк следващия месец, млади човече, ако Анна ви разреши да идвате и тогава. Повечето ги разкарва, но вас може би ще задържи.

— Да. — Успя да се усмихне, макар че сърцето му спря при думичката „задържи“. — Може би. — Импулсивно измъкна една от

розите и ѝ я подаде с лек, изискан жест.

— О! — На сбръчканите ѝ страни изби лека моминска руменина. — О, боже мой! — Очите ѝ заблестяха от удоволствие. — Колко мило! Колко прелестно! Ех, ако бях четирийсетина години по-млада, щях да се боря с Анна за вас. — Намигна му закачливо. — И щях да спечеля.

— Без съмнение — отвърна ѝ също с бързо намигване и с усмивка. — А, и поздравете... сестричката.

— Приятно прекарване тази вечер. Вървете да танцувате — добави, докато затваряше вратата.

— Добра идея — промърмори на себе си Кам и почука.

Когато тя отвори, изглеждаше толкова секси и той реши, че танцът трябва да започне незабавно. Грабна я в ръце и я завъртя в ритъм на една от класическите мелодии на Брус Спрингстийн. После я пусна, а тя се разсмя и залитна.

— Здравсти значи. — Усмихна се, доволна от мимолетното замайване. — Чакай да се съвзема. Загубих равновесие.

— Точно така те искам, загубила равновесие. — Сведе устни към нейните.

Главата ѝ се завъртя и тя се вкопчи в раменете му.

— Вратата още е отворена — едва продума и замахна с ръка, за да я захлопне.

— Добра идея. — Изправи я бавно, без устните му нито за миг да престават да хапят нейните. — Съседката ти каза, че трябва да те заведе на танци.

— О! Това ли беше то?

— Това беше само опит. — Улови долната ѝ устна между зъбите си, подръпна я, пусна я. — Искаш ли едно танго, Анна?

— Мисля, че е по-добре да го пропуснем. — Но притисна ръка към сърцето си, докато се освобождаваше от ръцете му. — Донесъл си ми цветя. — Зарови лице в тях. — Реши, че си падам по розите, а?

— Аха.

— Прав си — засмя се тя. — Ще ги сложа във вода. Ти можеш да налееш виното. Оставила съм го на плота. И чашите са там.

— Добре, ще... — Погледна нататък и видя лъскава тенджерка върху печката и голяма чиния на масата. — Какво е това?

— Вечеря. — Клекна пред един от шкафовете в кухнята, за да потърси ваза. — Филип не ти ли предаде съобщението ми?

— Помислих, че имаш предвид някое място, където искаш да отидем, и че ще направиш резервация. — Взе една фарширована гъба от подноса, опита я и въздъхна от удоволствие. — Не ми хрумна, че ще готвиш за мен.

— Обичам да готвя — отвърна тя, докато пълнеше с вода бледорозова ваза. — А и исках да бъдем сами.

Той преглътна с усилие.

— Това трудно може да се оспори. Какво ще ядем?

— Лангини с прочутия червен сос на фамилията Спинели.

Обърна се, за да поеме чашата мерло. Лицето ѝ беше леко зачервено от топлината в кухнята. Роклята, която беше избрала, имаше цвят на узряла праскова и подчертаваше тялото ѝ като ръка на любовник. Косата ѝ беше пусната и накъдрена, а червилото на устните ѝ беше със същия цвят като виното, от което отпиваше.

Кам реши, че ако иска да разговарят, по-добре да стои от другата страна на плота.

— Ухае невероятно.

— На вкус е още по-добре. — Кръвта ѝ кипеше. Начинът, по който я беше погледнал, само този единствен дълъг, напрегнат и преценяващ поглед, преди да се усмихне, пробуди желанието ѝ. Импулсивно посегна зад себе си и изключи пламъка под тенджерата. И без да изпуска Кам от очи, заобиколи плота. — Аз също. — Остави чашата си, после взе неговата и я постави на плота. Отметна коса назад, вдигна лице към него и бавно се усмихна. — Опитай ме.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кръвта му вече бушуваше, докато пристъпваше към нея. Вгледа се в очите ѝ.

— Няма да се задоволя само с опитване. Бъди сигурна!

Понякога, реши тя, трябва да следваш инстинктите си, желанията си. В този момент нейните бяха съсредоточени към този мъж.

— Нямаше да си тук, ако не бях.

Постави ръце на ханша ѝ. Това не беше някоя тънка като молив манекенка с тяло на момче, а истинска жена. И той я желаше.

— Обичаш ли да залагаш, Анна?

— От време на време.

— Да хвърлим заровете!

Властно я привлече към себе си, от което дъхът ѝ секна. Устните му се впиха в нейните. Целувката им бързо стана неудържима и ненаситна. Тихото, хищно ръмжене, надигнало се в гърлото ѝ, се качи право в главата му подобно на силно уиски.

Измъкна ризата му от панталона, после ръцете ѝ се спуснаха отдолу. Стенейки от удоволствие, започна да го гали, докато тялото му сякаш пламна под пръстите ѝ, а мускулите му се втвърдиха като стомана.

Желаше тези мускули да премерят сила с нейните.

Кам потърси ципа на роклята ѝ и тя се разсмя беззвучно, притиснала устни към гърлото му.

— Няма цип — Захапа брадичката му. — Трябва да я... смъкнеш.

— Господи! — Издърпа прилепналата ластична материя от раменете ѝ. Леко я захапа, увлечен от неудържимото желание да усети вкуса на плът, на нейната плът.

Извиваха се като танцьори, макар че ритъмът им не съвпаднаше с мечтателната прелюдия на Шопен. Той свали обувките си. Тя трескаво разкопча ризата му. Главата му се завъртя, когато се блъснаха във вратата на спалнята. Тя отново се засмя, но смехът ѝ премина в стон,

когато издърпа роклята ѝ до кръста, наведе глава и започна да я хапе точно над черната дантела на сутиена.

Езикът му се плъзна под нея, за да си играе и вкухва, докато коленете ѝ се подкосиха, а главата ѝ се изпълни с ослепителни светлини и цветове. Знаеше си, че той може да го направи — да я доведе до ръба между разума и лудостта. Искаше го. Нещо повече, искаше да вземе там и него със себе си.

Желанието им беше огромно, безмилостно неудържимо, безразсъдно примитивно. А засега и за двамата това бе всичко, което имаше значение.

Шепнейки нещо несвързано, издърпа ризата му и заби нокти в стегнатите му рамене. Гърдите му бяха широки и твърди, тялото — горещо и гладко под неспокойните ѝ ръце. Имаше белези — под рамото, на гърдите. Тяло на човек на риска, помисли си тя, на мъж, който играе за победа.

Той бързо разкопча сутиена и остави едрите ѝ гърди да изпълнят алчните му ръце. Беше великолепна: със златиста кожа и щедри форми. Намираше тялото ѝ за съвършено. Същевременно то беше възбуждащо истинско, нежно и стегнато, гладко и уханно. Искаше да се зарови в нея, но когато тя подръпна копчето на панталона му, само поклати глава.

— Ъ-ъ. Искам те в леглото. — Насочи ръцете ѝ нагоре, докато обхванаха врата му, после допря устни до нейните, докато целувката им стана дива и шеметна. — Искам те под мен, върху мен, до мен.

Тя изрита едната си обувка, като се опитваше да пази равновесие, докато се отправяха към леглото.

— Искам те в мен. — Изрита и другата, докато се стоварваха върху матрака.

Най-напред се прехвърли отгоре му и го възседна. Вътре почти не проникваше светлина. Само бледо сияние от залязващото слънце се прокрадваше през прозорците. Сенките потрепваха. Устните ѝ бяха жадни, ненаситни, обсипваха с целувки лицето и шията му. Макар че и преди беше пожелавала мъже, сега бе обзета от някакъв жесток и първичен глад, какъвто никога досега не беше изпитвала. Ще го вземе, бе всичко, което можеше да си помисли, ще вземе, каквото иска, и ще облекчи тази почти непоносима нужда.

Когато се изви назад и горната част на тялото ѝ се очерта в сумрака, той затаи дъх. Пожела я със сила, каквато не помнеше да е изпитвал към нещо или към някого. Желанието да вземе, да притежава, да има, изригна мощно в тялото му.

Надигна се, сграбчи косата ѝ, изви главата ѝ назад, за да открие шията ѝ за устните си. Може да има всичко с нея. Ще има всичко.

Беше по-груб, отколкото възнамеряваше, когато я обърна по гръб. Дишането ѝ бе учестено, очите ѝ бяха тъмни и бляскави — такива очи, помисли си той, в които мъжът би могъл да се удави. Косата ѝ беше черна коприна върху бронзовата покривка. Уханието ѝ беше като предизвикателна покана, като безмълвна молба.

„Вземи ме — сякаш казваше. — Ако смееш.“

— Мога да те изям — прошепна той и още веднъж притисна устни върху нейните.

Задържа я под себе си, защото знаеше, че ако успее да се освободи, всичко ще приключи твърде скоро. Бързо, господи, да, искаше го бързо, но не искаше да свършва. Помисли си, че би могъл да преживее живота си точно тук, в това легло, с тръпнещото тяло на Анна под своето.

Тя се изви под него, когато пое зърното ѝ в устата си. Усещаше неравномерните удари на сърцето ѝ, докато със зъби, език и устни доставяше наслада и на двамата.

Когато се изпълни с нея, когато се засити с нея, освободи ръцете ѝ да докосват и да бъде докосван.

Претърколиха се по леглото, задъхани, яростно отстранявайки дрехите, които бяха преграда между телата им. Дишането им бе учестено и накъсано, примесено с полувъздишки и тихи стонове, с които изразяваха вихрена възбуда и безумна наслада.

Потрепери под ръцете му, почти изплака, докато всяка нова вълна на удоволствие пронизваше тялото ѝ. Искеше да причини и на него същата пронизваща и раздираща болка.

Ръката му я обхвана: тя беше гореща, влажна и готова. Тялото ѝ се изви, ноктите ѝ се впиха в гърба му, докато цялото ѝ същество изригна в кулминацията.

След това двамата полудяха.

Щеше да си спомня само битката за още и още. Див животински секс, безумен копнеж за съвкупление. Търсеци ръце се плъзгат по

влажното тяло, жадни уста търсят жадни уста. Отново достигна оргазъм и викът ѝ на освобождение беше почти ридание — израз на тържество и безпомощност.

Въпреки мрака той я виждаше. Блясъкът на тъмните ѝ очи, пищната извивка на красивите устни. Кръвта бучеше в главата му, в сърцето му, в слабините му. Можа да си помисли само „сега“ и навлезе дълбоко в нея.

Пред очите му причерня, зави му се свят. В един разтърсващ миг останаха така съединени. Дори не осъзна как ръцете му търсят нейните и как пръстите им се преплитат.

После се задвижиха — препускане, сега вече изпълнено с бързина и настойчивост. Погледите им се срещнаха и не се отделиха. Видя как от възбуда очите ѝ стават замъглени и непроницаеми. Чу стенанието да се откъсва от устните ѝ миг преди да впие своите в тях, за да погълне звука.

Хълбоците ѝ се движеха неуморно и така го тласкаха и довеждаха все по-близо до забравата. Гледаше я, гледаше я, докато желанието за облекчение се впи жестоко в слабините му. Тогава тялото ѝ се стегна — изпъната струна от изумление и наслада.

Викът ѝ бе това, което поглъщаше, когато се отпусна и полетя надолу в бездната.

Невъзможно бе да помръдне. Кам беше сигурен, че ако в този момент някой опре пистолет в тила му, просто ще си лежи и ще поеме куршума. Поне ще умре доволен.

Не можеше да си представи по-добро място, където да се намира, от сегашното си положение — отпуснат върху изваяното тяло на Анна, с лице, заровено в косите ѝ. А ако останеше достатъчно дълго така, може би щеше да успее да събере сили да повторят всичко отначало.

Музиката отново се беше сменила. Разпозна изкуското преплитане на думи и мелодия в песента на Пол Саймън. Почти се унесе в дрямка, докато го подканяха да нарича певеца Ал.

— Ако заспиш върху мен, ще се наложи да те убия.

— Няма да заспя. Искам да те любя отново.

— О! — Прокара ръце надолу по гърба му. — Нима?

— Да. Дай ми само две-три минутки.

— С удоволствие. Ако можех да дишам.

— О! — Подпря се на лакти и сведе поглед към нея. — Съжалявам.

Тя само се усмихна.

— Не, не съжаляваш. Доволен си от себе си. Но аз също, така че всичко е наред.

— Беше страхотно.

— Страхотно — съгласи се тя. — Сега ще довърша вечерята. Ще ни трябва гориво, ако ще опитваме същото още веднъж.

Едновременно очарован и смутен, той поклати глава.

— Ти си невероятна жена, Анна. Никакви играчки, никакви преструвки. С този поглед би могла да накараш мъжете да се проврат и през иглени уши.

Побутна го лекичко, за да се освободи.

— Какво те кара да мислиш, че не съм го правила? Озова се точно там, където аз исках, нали така? — Усмихната, стана от леглото и тръгна гола към гардероба.

— Страхотно тяло имате, госпожице Спинели.

Хвърли поглед през рамо, докато се загръщаше в къс, червен халат.

— Ти също, Куин.

Отправи се към кухнята, като си тананикаше тихичко, докато отново включваше котлона и пълнеше тенджерата с вода за лангините. „Господи, колко е прекрасно — каза си — да се чувстваш така отпусната, раздвижена и освободена.“ Колкото и неразумно да беше от нейна страна да направи Камерън Куин свой любовник, резултатите оправдаваха всеки риск.

Беше я накарал да почувства всеки сантиметър от тялото си, както и всеки сантиметър от неговото. Накара я да усети, че е жива. А най-хубавото от всичко бе, помисли си, докато изваждаше хляба, че той явно я разбираше.

Прекрасно бе да е желана от мъж, да бъде задоволена от този мъж. Но душата ѝ се стопляше от мисълта, че е харесвана от мъжа, който я желаше.

Извърна се и взе чашата си с вино точно когато Кам се появи откъм спалнята. Беше си обул панталона, но не си беше дал труд да го закопчае. Анна бавно отпи, като продължаваше да го наблюдава.

Широки рамене, стегнат гръден кош, тесен ханш и дълги крака. О, да, той имаше страхотно тяло!

И засега то беше изцяло нейно.

Взе една чушка от подноса и я поднесе към устните му.

— Люта е — каза Кам.

— Ъхъ. Обичам... люто. — Вдигна чашата му и му я подаде. — Гладен ли си?

— Всъщност, да.

— Няма да се забави много. — И понеже долови желанието в очите му, заобиколи плота, за да разбърка соса. — Водата почти завира.

— Нали знаеш какво казват за това как тече времето, когато чакаш да заври водата — подхвърли той и я последва. Онова, което го отклони от намерението му да я повали на кухненския под, беше закачената на хладилника рисунка. — Ей, това изглежда точно като Фулиш.

— Фулиш е. Сет го е рисувал.

— Стига бе! — Пъхна палец в джоба и я огледа по-отблизо. — Сериозно? Дяволски е добра, нали? Не знаех, че хлапето може да рисува.

— Щеше да знаеш, ако прекарваше повече време с него.

— Всеки ден съм с него — недоволно промърмори Кам. — Изобщо не ми е казал. — Не знаеше защо изпита раздразнение. — Как успя да го изкопчиш от него?

— Попитях — простичко отвърна тя и пусна лангините във врящата вода.

Той пристъпи от крак на крак.

— Виж, правя най-доброто, което мога за детето.

— Не съм казала, че не правиш. Само смятам, че ще се справиш още по-добре с малко повече практика и усилия. — Отметна косата си назад. Нямахше намерение да се впуска в това. Служебните и личните й отношения с Кам не трябваше да се смесват. — Добре се справяш. Казвам го съвсем сериозно. Но трябва да изминеш дълъг път, за да спечелиш доверието и обичта му, Кам. Да му дадеш своята. Той е задължение, което изпълняваш и това е чудесно. Но той е и едно малко момче. Нуждае се от любов. Ти изпитваш чувства към него. Забелязах. — Усмихна му се. — Просто засега не знаеш какво да правиш с тях.

Кам се взираше навъсено в рисунката.

— Значи сега трябва да говоря с него за рисуване на кучета?

Анна въздъхна, после се обърна и обгърна лицето му с ръце.

— Просто говори с него. Ти си добър мъж с добро сърце. Останалото само ще дойде.

Отново подражен, той я обхвана през кръста. Не би могъл да каже защо кроткото разбиране в гласа ѝ, развеселеното съчувствие в очите ѝ го караха да се чувства нервен.

— Не съм добър. — Притисна я по-силно, само колкото да я накара да присвие очи. — Аз съм себичен, нетърпелив. Търся силните изживявания, защото те най-много ме привличат. Изпълняването на дълга няма нищо общо с това да имаш добро сърце. Аз съм един мръсник и така ми харесва.

Тя изви вежда.

— Винаги е добре да познаваш себе си.

Кам усети леко паническо присвиване в гърлото.

— Вероятно ще те наскърбя още преди да приключим.

Анна отметна глава.

— Може би аз първа ще те наскърбя. Готов ли си да рискуваш?

Не знаеше дали да се засмее, или да изругае и накрая я притегли в прегръдките си за дълга целувка.

— Хайде да вечеряме в леглото.

— Такъв беше замисълът — отвърна тя.

Храната беше изстинала, докато стигнат до нея, но това не им попречи лакомо да ѝ се нахвърлят.

Седяха с кръстосани крака върху леглото. Коленете им се докосваха и ядяха на светлината на половин дузината свещи, които беше запалила. Кам натъпка устата си с лангини и притвори очи.

— Дявол да го вземе, вкусно е!

Анна умело нави спагетите около вилицата си.

— Трябва да опиташ лазанята ми.

— С удоволствие. — Той отчупи парче от препечения хляб, който беше поставила в плетено панерче, и ѝ подаде половината.

Спалнята ѝ, отбеляза, бе по-различна от останалата част на апартамента. Тук не беше заложила на практичността и на изчистените

линии. Леглото беше широко, с кръгла форма, покрито с бледорозови чаршафи и гладка сатенена покривка. Таблата представляваше дъга от ковано желязо, ажурна и фриволна, отрупана с десетина дебели, разноцветни възглавнички.

Махагоновият скрин определи като антиквариат, масивен и излъскан до розов отблясък. Беше покрит с красиви малки шишенца и кутийки, и посребрена четка за коса. Огледалото над него беше с издължена, овална форма.

Имаше още махагонова тоалетна масичка с богато драпирана табуретка и лъскави месингови дръжки. Поради някаква причина винаги беше намирал точно този тип мебели за невероятно секси.

Голяма медна урна беше пълна с високи, ярки цветя, на стените бяха окачени картини, а на прозорците имаше пердета в същия бронзов цвят като покривката на леглото.

Това тук беше стаята на Анна. Останалата част от апартамента беше на госпожица Спинели. Практичната и чувствената. И двете роли ѝ подходяха.

Посегна на пода до леглото, където беше оставил бутилката вино. Напълни чашата ѝ.

— Опитваш се да ме напиеш?

Усмихна се насреща ѝ. Косата ѝ беше разрошена, халатът ѝ — хлабаво завързан. Големите ѝ тъмни очи сякаш се смееха и на двамата.

— Не се налага... но все пак може да е интересно.

Тя отново се усмихна, сви рамене и отпи.

— Защо не ми разкажеш как мина денят ти?

— Днес? — Потръпна иронично. — Кошмарен!

— Сериозно? — Нави спагети на вилицата и му ги подаде в устата. — Подробности.

— Пазаруване. Обувки. Отвратително. — Когато Анна се засмя, той усети как и неговите устни се разтягат в усмивка. Смехът ѝ беше много заразителен. — Накарах Етан и Филип да дойдат с мен. Не мога сам да се разправам с това. Наложих се едва ли не да оковем хлапето с белезници, за да го замъкнем с нас. Ще кажеш, че му глася усмирителна риза, а не нови маратонки.

— Твърде много мъже не оценяват забавленията и предизвикателствата на пазаруването.

— Следващия път върви ти. Както и да е, бях хвърлих един поглед на онази сграда на пристанището. Разгледахме я, преди да се отправим към магазина. Ще свърши работа.

— Каква работа?

— За бизнеса. Строеж на лодки.

Анна остави вилицата.

— Сериозно сте го намислили.

— Абсолютно сериозно. Мястото ще стане. Нуждае се от малко работа, но наемът е добър — особено след като притиснахме собственика да плати повечето основни ремонти.

— Значи искаш да строиш лодки.

— Така ще имам повод да излизам от къщи, но и няма да се шляя из улиците. — Понеже тя не се усмихна в отговор, Кам само сви рамо. — Да, мисля, че мога да се заема с това. Поне засега. Ще направим една за клиента, който Етан вече е намерил, и ще видим как ще тръгнат после нещата.

— Разбирам, че сте подписали договор за наем.

— Точно така. Защо да го отлагаме?

— Някой би го нарекъл предпазливост, преценка, обмисляне на подробностите.

— Оставям предпазливостта и преценката на Етан, а подробностите на Филип. Ако не се получи, ще загубим само някой и друг долар и малко време.

— А ако се получи? — допълни тя. — Помислил ли си за това?

— Какво имаш предвид?

— Ако се получи, ще се окажеш с още един ангажимент. Ще ти стане навик. — Сега вече се разсмя при вида на изписаното на лицето му раздражение и изненада. — Ще бъде интересно да те попитам какво мислиш по въпроса след около шест месеца. — Приведе се напред и лекичко го целуна. — Какво ще кажеш за десерт?

Неприятната тревожност, която бе събудила думичката „ангажимент“ се стопи, докато устните ѝ докосваха неговите.

— Какво има?

— Каноли — отвърна Анна и остави чиниите на пода.

— Добре.

— Или... — загледана в него, развърза халата и го пусна да падне от раменете ѝ — ... аз.

— Така е по-добре — продума той и се остави да го притегли към себе си.

Минаваше три, когато Сет чу колата да спира отвън. Беше заспал, но сънуваше. Неприятни сънища, в които отново се намираще в онези вмирисани стаи, където стените бяха по-тънки от картоната му за рисуване и всеки звук преминаваше през тях.

Шум от правене на секс — сумтене, стонове и скърцащи матраци, гадният смях на майка му, когато беше надрусана. Тези сънища го караха да се поти. Понякога тя влизаше в стаята, където той се опитваше да намери покой върху разнебитения диван. Ако беше в добро настроение, се смееше и го обсипваше със задушавачи прегръдки, изтръгвайки го от неспокойния сън обратно при миризмите и звуците на света, в който го беше въвлякла.

Ако беше в лошо настроение, ругаеше и удряше, а накрая често се озоваваше седнала на пода в безумни ридания.

И в двата случая следваше поредната окаяна нощ.

Но по-лошо беше, когато някой от мъжете, които беше довела в леглото си, се промъкваше в стаята му и го опипваше.

Не се случваше често и когато се събуждаше и започваше да крещи, и да се дърпа, това караше мъжа да се откаже. Но страхът живееше в него подобно на яростен демон. Научи се да спи на пода зад дивана, винаги когато при нея имаше мъж.

Но този път Сет не се събуди от кошмара, за да се озове пред още по-страшна действителност. Изтръгна се от кошмарните си сънища и се озова сред чисти чаршафи, със сгушено до него кученце.

Поплака си малко, защото беше сам и нямаше при кого да отиде. След това се притисна по-близо до Фулиш, успокоен от меката козина и равномерното му дишане. Шумът от пристигащата кола му попречи отново да потъне в сън.

Първата му мисъл бе, че това са „ченгета“! Идват да го вземат, да го отведат. После, макар сърцето му да напираше да изскочи през гърлото, Сет си каза, че се държи като бебе. Измъкна се от леглото и пристъпи тихо до прозореца, за да погледне.

За всеки случай си беше намерил скривалище.

Но това беше корветът. Сет си каза, че щеше да познае шума от двигателя, ако не беше полузаспал. Видя Кам да излиза отвътре, чу тихото му весело свирукане.

„Ходил е да сваля мацки“, помисли си с презрително сумтене Сет. Големите бяха толкова предсказуеми. Когато си спомни, че тази вечер Кам трябваше да е на вечеря със социалната служителка, очите му се разшириха, устата му зяпна от удивление.

„Олеле, майчице мила! Кам сваля госпожица Спинели. Толкова е... шантаво“ — каза си той. Едно нещо бе сигурно, установи, докато младият мъж продължи да си подсвирква — Кам се чувстваше адски доволен и щастлив от тази работа.

Когато чу затварянето на входната врата, той се прокрадна до вратата на стаята си. Искеше да зърне лицето на Кам, но при шума на приближаващите се стъпки, бързо се втурна в леглото.

Кучето изскимтя, размърда се, а Сет бързо затвори очи, в мига, в който вратата се отвори.

Стъпките бавно и тихо се приближиха към леглото и сърцето му започна да блъска диво в гърдите. „Какво ще прави? — помисли си, обзет от мъчителна паника. — Господи, какво може да направи?“ Фулиш започна да тупа с опашка по леглото, докато Сет се сви в очакване на най-лошото.

— Изглежда си мислиш, че много добре си се уредил да се излежаваш почти цял ден, да си тъпчеш тумбака, а нощем да си имаш хубаво, меко легълце — тихо продума Кам.

Произнасяше думите неясно и на Сет му се стори, че е от наркотици или алкохол. Напрягаше се дишането му да остане бавно и равномерно, а в същото време пулсът му блъскаше като ковашки чук.

— Да, живееш си по мед и масло, нали така? И нищичко не трябва да правиш, за да го заслужиш. Ама че глупава физиономия имаш, кутре такава! — Сет едва не се ококори, осъзнавайки, че Кам говори на Фулиш, а не на него. — Проблемът ще си е негов, нали така, когато пораснеш и започнеш да заемаш повече място в леглото му.

Сет предпазливо поотвори очи, само колкото да може да вижда. Видя как ръката на Кам се протегна надолу и помилва Фулиш. След това повдигна и нагласи чаршафите и одеялото върху раменете на момчето. После леко погали Сет по главата.

Когато вратата отново се затвори, момчето не смееше да си отвори очите. Взря се във Фулиш. Кучето сякаш се усмихваше насреца му, като че ли току-що са се измъкнали от нещо. Сет се усмихна и го прегърна.

— Изглежда си се уредил доста добре, а, момче? — прошепна той.

В знак на съгласие Фулиш близна лицето му, после се прозя широко и се намести до него.

Този път сънят на Сет беше спокоен, без кошмари.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Отвратително щастлив изглеждаш напоследък.

Кам потвърди проницателната забележка на Филип с леко свиване на раменете и продължи да си подсвирква, докато работеше. Отбелязваха напредък по, както Кам на шега я наричаше, тяхната корабостроителница. Беше трудна, тежка, мръсна работа.

И всеки път, когато я сравняваше с прането, той благославяше Господа.

Макар че всички прозорци, които не бяха счупени, стояха широко отворени, във въздуха все още се носеше миризма на химикали. По настояване на Филип купиха бомбички против насекоми и обстреляха мястото със смъртоносен дим. Когато димът се разнесе, трупове наистина бяха доста. Отне им почти половин ден само за да ги разчистят.

За днес беше предвидено да се поставят новите прозорци. Клеърмонт се разфуча за разходите — въпреки изгодната сделка, която направи с тях, тъй като зет му ръководеше дърводелската фабрика в Кеймбридж и му ги беше продал на сметка. Поомекна, когато разбра, че братята сами ще подменят прозорците, като му спестят наемането на работници.

Дори да се утешаваше с мисълта, че подобренията по сградата ще вдигнат цената ѝ при евентуална препродажба, запазваше това за себе си.

Бяха разковали и подменили изгнилите дъски и ги трупаха отвън. Металният парапет на стълбището, което водеше до галерията под тавана, беше ръждясал, така че го магнаха. Клеърмонт успя да осигури нужните разрешителни, така че иззидаха няколко стени, за да отделят помещение за баня.

Понеже Кам гледаше на този вид работа като на хоби и като на нещо, което му доставяше удоволствие, и понеже повечето вечери се прибираще в чиста къща и имаше хубава жена, готова да го приеме

винаги, когато времето и обстоятелствата позволяваха, предполагаше, че има право да бъде щастлив.

Дявол да го вземе, хлапето дори си пишеше домашните. Беше предал ненавистното есе и беше преполовил изпитателния си срок без произшествия.

Кам смяташе, че му е провървяло през последните две седмици.

Що се отнася до Филип, това бяха най-лошите две седмици в живота му. Почти не беше стъпвал в апартамента си, Фулиш унищожи любимите му обувки „Магли“, не беше стъпвал в четиризвезден ресторант и дори не беше подушил жена. Ако не се брой госпожа Уилсън в супермаркета, но той в никакъв случай не я броеше. Вместо това организираше, уреждаше и се оправяше с разни неща, за които никой друг изобщо не се и замисляше, ръцете му се израниха от чука, а вечер се чудеше какво беше станало с живота му.

Това, че Кам водеше редовен сексуален живот, направо го влудяваше.

Когато в палеца му се заби треска от дъската, която вдигаше, той грубо изруга.

— Защо, по дяволите, не наемем дърводелци?

— Защото като ковчезник на вълшебните ни сметки ти изтъкна, че така ще е по-евтино. А Клеърмонт ни опрости наема за първия месец, ако направим ремонта сами. — Кам пое дъската, постави я на мястото и започна да забива следващия пирон. — Ти каза, че било добра сделка.

Филип изскърца със зъби, измъкна треската и засмука ранения си палец.

— Сигурно не съм бил на себе си тогава. — Отстъпи, постави ръце на кръста и огледа помещението. Беше мръсно: прах, стърготини, отпадъци, дъски, пластмасови плочи. Това не бе неговият живот, помисли си отново, докато чукът на Кам удряше в такт с дрезгавия глас на Боб Сиджър, който гърмеше от радиото. — Трябва да съм бил невменяем. Това място е истинска дупка.

— Аха.

— Този налудничав бизнес ще изяде капитала ни.

— Без съмнение.

— Ще фалираме най-много до шест месеца.

— Възможно е.

Филип се навъси и посегна да вземе каничката с чай с лед.

— Пет пари не даваш.

— Ако изгърми, ще изгърми. — Кам затъкна чука в колана си и измъкна рулетка. — Няма да стане по-зле. Но ако се получи, ще имаме каквото ни трябва.

— Което е?

Кам вдигна следващата дъска, огледа я по дължината и я постави върху магарето.

— Бизнес, който Етан да може да управлява, когато нещата се уредят. Взима двама-трима надничари и прави по три-четири лодки годишно. — Замълча, маркира дъската и включи резачката. Разлетя се прах, а звукът беше ужасяващ. После остави електрическия трион и постави дъската на мястото ѝ. — От време на време ще му удрям по едно рамо, ти ще следиш за финансовите въпроси. Аз мога да участвам в някое и друго състезание, ти можеш отново да се заемеш с изнудване на потребителите с лъскавите си реклами. — Вдигна чука. — Всички са щастливи.

Филип отметна глава и се почеса по брадичката.

— Значи си го обмислил.

— Точно така.

— Кога си представяш, че ще се осъществи всичко това?

Кам избърса потта от челото си.

— Колкото по-бързо оправим това място и го задействаме, толкова по-бързо ще приключим с първата лодка.

— Което обяснява защо си съдираш задника от работа, а и моя. После какво?

— Разполагам с достатъчно връзки, за да осигуря втора поръчка, дори и трета. — Помисли си за Тод Бардет — копелето, което точно в този момент събира екипаж за Световната купа. „Да-а, ще уредя Бардет с лодка, построена от Куин. А има и други, колкото щещ, които ще платят, и то добре.“ — Мисля, че основният ми принос в това начинание са връзките. Шест месеца — допълни след малко. — Можем да се оправим за шест месеца.

— Връщам се на работа в понеделник — решително заяви Филип. — Налага се. Работното ми време е плаващо, така че ще бъда в Балтимор само от понеделник до четвъртък. Това е най-доброто, което мога да направя.

Кам прецени положението.

— Добре, нямам възражения. Но през почивните дни ще бачкаш яко.

За шест месеца, помисли си Филип. После тежко въздъхна.

— Едно нещо не си включил в плановете си — Сет.

— Какво за него? Той ще остане тук. Има къде да живее. Ще използвам къщата като изходна база.

— А когато заминеш да разбиваш рекорди и женски сърца в Монте Карло?

Кам се навъси и стовари чука по-силно от необходимото върху главата на пирона.

— Едва ли ще иска да се държи за панталона ми през цялото време. Нали вие двамата ще сте тук, когато мен ме няма. Ще има кой да се грижи за хлапето.

— Ами ако се появи майката? Не можах да я открият. Щях да се чувствам по-добре, ако знаехме къде е и какво замисля.

— Няма да седна да мисля за нея. Тя не влиза в сметките ни. — Трябва да е така, помисли си Кам и си припомни ужаса, изписан върху лицето на Сет. — Няма да ни се бърка.

— Бих искал да знам къде е — повтори Филип. — И каква, по дяволите, е била на татко.

Кам го прогони от съзнанието си. Неговият начин за справяне с трудните неща беше да забрави за тях. Непосредствената задача, според неговото виждане, беше да се ремонтира сградата, да се поръчат оборудване, инструменти, материали. Ако бизнесът ще е средство към някаква цел, той трябва да заработи.

Всеки ден работа по сградата беше още ден приближаване към спасението. Всеки долар, който даваше за материали и оборудване, беше инвестиция за бъдещето. Неговото бъдеще.

Спазва обещанието си, уверяваше се той. По свой начин.

С напечен от слънцето гръб и завързана на главата избеляла синя кърпа къртеше изпочупените дъски по покрива. Етан и Филип работеха зад него и ги подменяха с нови. Сет изглежда се забавляваше, като хвърляше ненужните долу на земята.

Според момчето мястото беше много готино. Стоеше високо на покрива, слънцето грееше, от време на време прелитаха чайки. От тук можеше да се види почти всичко: градът, с правите му улици и

квадратните дворове, старите дървета, тревата. И цветята изглеждаха добре. От тази височина приличаха на разноцветни петна и точки. Някой косеше и звукът достигаше до него като далечно жужене.

Виждаше и пристанището със закотвените на кея или кръстосващи по водата лодки. Две деца управляваха малък скиф със сини платна и понеже им завиждаше, отклони поглед към доковете.

Там имаше хора, които пазаруваха, разхождаха се или се хранеха на изнесените навън маси. Туристите наблюдаваха представлението, изнасяно от сортировачите на раци. Обичаше да се присмива на туристите. В такива моменти не изпитваше толкова силна завист към момчетата със спретнатата им, малка лодчица.

Искаше му се да беше у него бинокълът, който Рей му даде, за да може да види и още по-надалече.

Отгоре всичко изглеждаше толкова... чисто. Небето и водата толкова сини, тревата и листата — толкова зелени. Можеш да подушиш различни миризми — а това може би са наденички на скара?

Коремът му се сви от глад. Подсмръкна леко и изгледа Кам с крайчеца на окото си. Майчице, искаше да има такива мускули. Тогава можеше да прави всичко и никой не би могъл да го спре. Ако човек има такива мускули, не може да се страхува.

Когато опипваше своите, оставаше съвсем разочарован. Помисли си, че ако поработи, може и да заякне.

— Каза, че ще мога и аз да изкъртя някоя — напомни му Сет.

— По-късно.

— И преди малко каза същото.

— Пак казвам. — Беше тежка, неприятна и изморителна работа и Кам искаше да я приключи, за да може да си поеме дъх. Тениската му вече беше мокра от пот и той я беше съблякъл. Гърбът му лъщеше, а гърлото му беше пресъхнало като пустиня. Издърпа нова дъска и видя как Сет я запрати надолу. — На едно и също място ли ги хвърляш?

— Нали така ми каза.

Огледа крадешком момчето. Косата му стърчеше изпод бейзболната шапка на „Ориолс“, която в крайна сметка му купи при посещението на един мач миналата седмица. Май не беше виждал хлапето без нея оттогава.

Бейзболът беше внезапно хрумване, каза си наум. Но изпита силно вълнение, когато видя ококорените очи на Сет на стадиона.

Седеше, стиснал и забравил хотдога в ръцете си, докато следеше всяко движение по терена.

И Кам много се смя, когато сериозното и твърдо заключение на Сет беше: „По телевизията изглежда пълен боклук в сравнение с това“.

Изглежда как момчето мята поредната дъска и си помисли дали не би трябвало да го научи да посреща топка. Фактът, че изобщо му е хрумнала такава мисъл, го ядоса.

— Не гледаш къде ги хвърляш.

— Знам къде падат. Ако не ти харесва как го правя, можеш и сам да ги хвърляш. Каза, че мога да изкъртя няколко.

Не си заслужава да спори, реши Кам.

— Добре, значи искаш да къртиш летви от проклетия покрив. Ето, виждаш ли как го правя? Използваш чука и...

— От един час те гледам. Не се иска много ум, за да къртиш дъски.

— Чудесно — процеди през зъби Кам. — Заеми се — подхвърли му чука. — Слизам долу да пия нещо.

Слезе сковано по стълбата, като се опитваше да се убеди, че всички десетгодишни момчета са нахални досадници. А и колкото повече дъски извади момчето, толкова по-малко ще останат за него самия. Ако преживее деня, очаква го поредната съботна нощ с Анна. Това се казваше жена — почти се доближаваше до съвършенството. Макар че понякога усещаше неприятно пробождаване в слабините си, че мисли за нея по този начин, трудно беше да ѝ намери недостатъци.

Тя беше красива, умна, сексапилна. Имаше прекрасен смях, в който толкова често се заливаше. Харесваше нейните топли и разбиращи очи. Необузданият приключенски дух прикриваше със строгите костюми на обществен служител.

А и можеше да готви.

Усмихна се и измъкна кърпа да избърше потта от лицето си.

Ако беше по-улегнал, веднага щеше да я грабне. Ще надене халка на пръста ѝ, ще каже „да“ и ще я доведе в къщата... и в леглото си...

Топла храна, горещ секс. Разговори. Смях. Нежни усмивки, които да те събуждат сутрин. Разменени погледи, които казват повече от десетки думи.

Когато се усети, че се взира нанякъде с глуповата усмивка, той дълбоко въздъхна.

„Слънцето е объркало главата ми“, реши Кам. Постоянството не беше черта от характера му. А и семейният живот — само при мисълта за женитба потрепери — не беше за него.

Слава богу, че и Анна не търсеше нещо повече. Една приятна, лека, без ангажменти и излишни преструвки връзка устройваше и двамата.

За да е сигурен, че главата му няма да се сгорещи отново, изля студена вода върху нея. Шест месеца, обеща си. Шест месеца и ще се върне отново към своя свят: състезания, скорост, забавления и жени, които търсят само краткотрайна връзка.

Когато не изпита предишното въодушевление, когато представата за тази перспектива остави някаква празнота у него, Кам тихо изруга. Точно това иска, дявол да го вземе! Това му е познато. Там му е мястото. Не е създаден да прекара живота си в правене на лодки, за да плават други с тях, да отглежда някакво дете и да се безпокои за разпределянето на чорапите.

Разбира се, може би ще научи хлапето как да посреща ниска топка и воле, но това не е нищо особено. Може би Анна Спинели здраво се е настанила в мислите му, но това също не би трябвало да го безпокои.

Нуждае се от простор, от свобода.

Нуждае се от движение.

Замислен, пристъпи и стълбата едва не се стовари отгоре му. Гневната му ругатня и приглушеният вик високо горе прозвучаха едновременно.

Когато вдигна глава, сърцето му просто престана да бие.

Сет висеше на счупената рамка на един прозорец на около шест метра височина. Кам ясно видя ходилата на новите му маратонки, развързаните връзки, размъкнатите чорапи. Преди да успее да си поеме дъх, съгледа Етан и Филип, които вече се бяха надвесили през ръба на покрива и се опитваха да достигнат момчето.

— Дръж се — извика Етан. — Чуваш ли ме?

— Не мога. — От страх гласът му беше изтънял и звучеше много, много детински. — Плъзгам се.

— Не можем да го стигнем от тук. — Гласът на Филип беше абсолютно спокоен, но очите му, които сезираха надолу към Кам, блестяха от страх. — Сложи стълбата. Бързо!

Взе решението за секунди, макар да му се стори, че му отне цяла вечност. Прецени времето, което щеше да отнеме изправянето на стълбата и придвижването до мястото, където висеше Сет. Твърде много, беше всичко, което можа да си помисли и застана точно под детето.

— Пусни се, Сет. Аз ще те хвана.

— Не! Не мога. — Пръстите го боляха и кървяха и той едва не се изпусна, докато тръскаше упорито глава. Страхът полази по гърба му подобно на изгладняла мишка. — Няма да можеш.

— Напротив, мога. Ще те хвана. Затвори очи и просто се пусни. Тук съм. — Разтвори крака, сърцето му лудо биеше. — Точно под теб съм.

— Страх ме е.

— Мен също. Пусни се! Хайде! — извика толкова рязко, че пръстите на Сет се разтвориха инстинктивно.

Сякаш падаше цяла вечност. Пот се стичаше по лицето на Кам. Макар очите му да пареха от слънцето и потта, нито за миг не изпусна момчето от погледа си. Ръцете му бяха протегнати и готови, когато Сет се стовари в тях.

После двамата тежко паднаха на земята. Кам беше отдолу и посрещна твърдата земя с голия си гръб. Но само след миг се изправи на колене. Завъртя Сет и го притисна силно към себе си.

— Господи! О, господи!

— Всичко наред ли е? — извика отгоре Етан.

— Да-а. Не знам. Добре ли си?

— Изглежда. Да-а... — Трепереше силно, зъбите му тракаха, а когато мъжът охлаби прегръдката си, колкото да го погледне, видя смъртнобледото му лице и огромните, изцъклени очи. Седна на земята, настани Сет в скута си и притисна главата на момчето между коленете си.

— Само е уплашен — извика към братята си.

— Добро хващане. — Филип седна обратно на покрива и потърка с ръце потното си лице. — Господи, Етан, къде ми беше умът, че да изпращам хлапето долу за вода?

— Не си виновен ти. — С надежда да успокои и двамата, той стисна рамото му. — Никой не е виновен. Нищо му няма. И на нас нищо ни няма. — Погледна отново надолу с намерение да извика на Кам да подаде стълбата. Но го видя, здраво прегърнал момчето, притиснал лице в косите му.

Стълбата можеше да почака.

— Просто дишай — нареди Кам. — Просто си поеми бавно въздух. Изплаши се, това е всичко.

— Добре съм. — Обаче продължи да стои със затворени очи, ужасен, че сега може да повърне и съвсем да се изложи.

Пръстите на ръцете му пареха, но се страхуваше да ги погледне. Когато най-после осъзна, че здраво го прегръщат, не усети неприятен страх и по тялото му не пробяга тръпка на отвращение. Усети благодарност и сладко, почти непоносимо облекчение.

Кам също затвори очи. И това се оказа грешка. Отново видя Сет да пада, но този път не се оказа достатъчно бърз, нито достатъчно силен. Изобщо не беше там.

Страхът отстъпи пред гнева. Завъртя рязко Сет, докато се озоваха лице в лице.

— Какво правеше, по дяволите? Къде ти беше умът? Идиот такъв, можеше да си счупиш врата!

— Ами само... — заекна и това направо го смаза. — Само такава... не разбрах. Обувката ми се е развързала. Сигурно съм стъпил накриво. Исках само...

Но думите му бяха заглушени в силните гърди на Кам, който отново го притисна към себе си. Усещаше бързите удари на сърцето му, чуваше туптенето му под ухото си. И още веднъж затвори очи. После бавно, с голямо усилие ръцете му се плъзнаха да го обхванат.

— Няма нищо — продума мъжът и си заповяда да се успокои. — Не си виновен ти. Изплаши ме! — Ръцете му треперят, осъзна Кам. Става за смях. Съзнателно отдръпна Сет от себе си и се усмихна. — Е, как беше скокът?

Той успя да отвърне със слаба усмивка:

— Предполагам, че доста готино.

— Смъртоносен риск. — Понеже и двамата се чувстваха неловко, отдръпнаха се съвсем бавно и предпазливо. — Добре че още си дребен. Малко по-тежък да беше и можеше да ме убиеш на място.

— Глупости! — заяви момчето, защото не можа да измисли нищо друго.

— Ожулил си ръцете си. — Загрижено загледа изранените му и разкъравени пръсти. — Май ще е по-добре да свалим останалата част от бригадата и да се погрижим за теб.

— Нищо ми няма. — Пръстите му пареха като жар.

— Няма да те оставим да умреш от кръвоизлив. — Тъй като ръцете му все още не бяха съвсем уверени, Кам бързо се зае да постави стълбата на място. — Върви вътре и вземи аптекката — нареди към момчето. — Изглежда, Филип ще се окаже прав, като ни накара да купим проклетото нещо. Можем да го изпробваме на теб.

Когато Сет влезе вътре и се скри от погледа му, той просто опря чело на стълбата. Стомахът му продължаваше да се бунтува, а главоболието, което дори не беше усетил до този момент, заблъска в слепоочията му като тежкотоварен влак.

— Добре ли си? — постави ръка на рамото му Етан в мига, в който се озова на земята.

— Не мога да преглътна. Никога не съм се чувствал така дяволски уплашен.

— Ставаме трима — огледа се Филип. И понеже коленете му все още трепереха, седна на стълбата. — Ръцете му как са? Има ли нужда от лекар?

— Пръстите му са поизранени. Не е толкова зле. — Една кола спря на покрития с чакъл участък и той вдигна глава. Стомахът му мъчително се присви. — О, идеално! Сексапилната социална служителка в три следобед.

— Какво прави тук? — смъкна шапката си по-ниско над очите Етан. Мразеше наоколо му да има жени, когато е изпотен.

— Не знам. Имаме среща довечера, но чак в седем. Сега ще изрази проклетото женско мнение относно това, че изобщо сме допуснали хлапето да се качи горе.

— Значи няма да й казваме — прощушна Филип и едновременно с това отправи към Анна чаровна усмивка. — Е, така денят става по-прекрасен. Няма нищо по-хубаво от това да видиш красива жена, след като цяла сутрин си се трудил упорито.

— Господа! — Анна само се усмихна, когато той пое ръката ѝ и я поднесе към устните си. Стана ѝ забавно. Трима мъже, трима братя,

три различни реакции. Любезното посрещане на Филип, леко притесненото кимване на Етан и раздражението на Кам. А нямаше никакво съмнение, че всеки един от тях изглеждаше удивително мъжествен и привлекателен, плувнал в пот и препасан с колан за инструменти. — Надявам се, че нямате нищо против. Искях да видя сградата и не идвам с празни ръце. В колата ми има кошница за пикник... храна за мъже — допълни бързо. — За всеки, който желае да направи обедна почивка.

— Много мило от твоя страна. Много сме ти задължени — пристъпи от крак на крак Етан. — Ще отида да я донеса.

— Благодаря. — Огледа сградата, смъкна кръглите си слънчеви очила с метални рамки и я огледа още веднъж. Единственото, което си помисли, бе, че трябва да е доволна, задето се облече спортно за посещението си. Предполагаше, че не можеш да влезеш тук вътре и да излезеш чист. — Значи това е то.

— Началото на нашата империя — подхвана Филип, току-що осенен от идеята да ѝ покаже сградата и така да осигури на Кам достатъчно време да се погрижи за ръцете на Сет и да го предупреди да мълчи, но в този момент момчето излезе навън.

Лицето му си беше възвърнало цвета и беше цялото в пот, прах и кръвта, която беше размазал с пръсти по бузите си. Бялата му тениска беше в абсолютно същото състояние. Беше понесъл аптеката като знаме пред себе си.

В очите на Анна се появи тревога. Втурна се към Сет и го улови за раменете, преди двамата мъже да успеят да измислят някакво разумно обяснение.

— О, миличък, ти си се ударил. Какво е станало?

— Нищо — обади се Кам. — Само...

— Паднах от покрива — високо оповести Сет. Беше се успокоил, докато беше вътре, и сега се чувстваше безумно горд.

— Паднал си от... — Вцепенена от изумление, тя инстинктивно започна да го опипва за счупени кости. Сет се стегна, отдръпна се неловко, но тя продължи с огледа, докато не се убеди окончателно. — Боже мой! Защо се разхождаш така? — Извърна глава, колкото да хвърли яростен поглед към Кам. — Извикахте ли линейка?

— Няма нужда от проклетата линейка. Съвсем типично за една жена веднага да се развика.

— Да се развика! — Задържа покровителствено ръка на рамото на Сет и ядно се извърна към тях. — Да се развикам! Вие тримата се размотавате тук като стадо бабуни! Детето може да има вътрешни наранявания. Има кръв.

— Само от пръстите — вдигна ги и ги огледа с възхищение Сет. Майчице, ще е център на вниманието в училище, веднъж да дойде понеделник! — Плъзнах се на стълбата, докато слизах, но се хванах за рамката на ей оня прозорец — посочи гордо нагоре, докато главата на Анна се завъртя от височината. — А Кам ми каза да се пусна и че ще ме хване, и аз се пуснах и той ме хвана.

— Проклето хлапе, не можеш да го накараш да изрече и две думи, когато трябва — промърмори Кам на Филип. — Друг път пък не можеш да го спреш. Нищо му няма — изрече по-високо. — Само се изплаши.

Тя изобщо не му отговори, само му отправи дълъг, изгарящ поглед и се извърна с усмивка към Сет:

— Нека да погледна ръцете ти, миличък! Ще ги почистим и ще видим дали има нужда от лекар. — Вдигна брадичка, но тъмните очила не успяха напълно да прикрият гнева в очите ѝ. — А след това бих искала да поговоря с теб, Камерън.

— Разбира се — промърмори той на себе си, докато тя отвеждаше Сет към колата.

Детето установи, че няма нищо против малко да го поглежат. За него беше нещо ново да гледа как жена се суети за няколко капки кръв. Ръцете ѝ бяха нежни, гласът ѝ — ласкав. И нищо че го болеше и щипеше, то беше само малка цена за това, което вече му се струваше славно приключение.

— Доста високо беше — заяви на глас.

— Да, знам. — Мисълта за това караше стомаха ѝ да се свива. — Сигурно си изпитал истински ужас.

— Само малко се уплаших. — Прехапа устни, за да не изхлипа, докато тя внимателно бинтоваше раните му. — Някои щяха да се разпищят като момичета и да подмокрят гащите. — Не беше сигурен дали е пищял или не, но беше проверил джинсите си и в това отношения всичко беше наред. — А Кам направо беше бесен. Ще речеш, че нарочно съм изритал проклетата стълба под краката си.

— Крещя ли ти?

Понечи да поукраси нещата, но имаше нещо в очите ѝ, което не му позволи да излъже.

— Само за момент. Иначе направо изглупя. Човек можеше да си помисли, че съм си откъснал ръката, ако го видеше как ме прегръща, потупва и така нататък. — Сви рамене, но си спомни топлината, която усети от това, че някой го държи в ръцете си — сигурно, здраво. — Нали знаеш какви са някои мъже? Не могат да понесат малко кръв.

Тя му се усмихна и посегна да отметне косата му.

— Да, знам. Е, в доста добро състояние си за момче, което обича да скача от покривите. Няма да го правиш втори път, нали?

— Веднъж ми е достатъчно.

— Радвам се да го чуя. В кошницата има печено пиле — ако не са изяли всичко.

— Да. Майчице, мога да изям цяла дузина порции! — Понечи да хукне, но усети леко пробождане на съвестта. Това също беше рядко усещане и го накара да се обърне назад и да я погледне в очите. — Кам каза, че ще ме хване, и наистина ме хвана. Беше страхотен.

После се затича, като викаше на Етан да му запази малко от пилето.

Анна само въздъхна. Остана да седи на предната седалка, докато връщаше нещата в аптечката. Когато отгоре ѝ падна сянка, продължи с подреждането. Вече толкова добре познаваше миризмата му и начина, по който се сливаше с нейната, че би могла да го разпознае сред другите мъже дори и със завързани ръце и очи.

И макар действително да изпитваше любопитство към сградата, всъщност това си беше само удобно извинение да дойде дотук от Принсес Ан, за да го види.

— Предполагам, че няма никакъв смисъл да ти казвам, че не бива да се допуска момчета на възрастта на Сет да се качват и слизат по висока стълба без надзор.

— Предполагам, че няма.

— Или че момчетата на неговата възраст са невнимателни, често несръчни и непохватни.

— Той не е непохватен — отвърна с известно раздражение Кам. — Пъргав е като маймунка. Естествено — допълни с лека ирония, — нали ние сме бабуни, напълно си подхождаме.

Затвори аптечката, стана и му я подаде.

— Очевидно — съгласи се тя. — Така или иначе, нещастните случаи стават, независимо колко внимателен е човек, независимо колко се стараеш да ги предотвратиш. Точно затова са нещастни случаи. — Вгледа се в лицето му. Там все още беше изписано раздражение — заради нея, заради обстоятелствата. А стаеният гняв, който сякаш никога не изчезваше напълно, сега беше много силен. — Е — продума тихо, — колко години от живота ти отне тази малка случка?

Кам тежко въздъхна.

— Две десетилетия. Но хлапето се справи.

Извърна се леко и се загледа към сградата. Именно тогава Анна видя кръвта по гърба му. Белези, установи тя, които бяха останали от ръцете на Сет. Момчето е било уловено, каза си мислено. Но и момчето се е уловило.

Кам се извърна и забеляза усмивката ѝ.

— Какво?

— Нищо. Е, след като вече съм тук и всички си хапвате от храната ми, мисля, че имам право на една обиколка.

— Доколко цялата тази работа ще бъде отразена в някой от докладите ти?

— Не съм на работа — отвърна му по-остро, отколкото възнамеряваше. — Дойдох да посетя приятели.

— Не исках да кажа това, Анна.

— Нима? — Заобиколи вратата на колата и я затръшна. По дяволите, дойде да види него, да бъде с него, а не за да прави неочаквано домашно посещение. — Това, което ще напиша в следващия си доклад, освен ако не видя нещо друго, ще бъде, че по мое мнение Сет се привързва към настойниците си и те към него. Ще се погрижа да получиш копие. Ще си запазя правото на обиколка за друг път. Можеш да ми върнеш кошницата, когато ти е удобно.

Реши, че това е добър изход от положението, и решително заобиколи колата, докато му обясняваше. Гневът ѝ се надигаше, но го овладя. Обаче той я улови точно когато посягаше към вратата на колата и провали всичко.

Завъртя се рязко и замахна, но юмрукът ѝ се плъзна по влажните му гърди.

— Махни си ръцете!

— Къде отиваш? Почакай за момент!

— Не съм длъжна и не искам и ти да ме спиращ. — Блъсна го с две ръце. — Господи, колко си мръсен!

— Само ме изслушай...

— Какво? Смяташ, че не съм разбрала? Смяташ, че не ми е ясно какво виждаш, какво си мислиш, когато ме видя да спирам. „О, по дяволите, ето че пристига служителката от социалните? Затегнете редиците, момчета!“ — Дръпна се назад. — Е, майната ти!

Би могъл да го отрече. Би могъл да се престори, че не разбира за какво му говори. Но очите ѝ оказваха същото въздействие и върху него, както и върху Сет. Те не му позволяваха да изрече лъжата.

— Добре, права си. Беше инстинктивна реакция.

— Поне имаш смелостта да си признаеш. — Това, че се чувстваше толкова засегната, я вбесяваше и изненадваше.

— Не знам защо се дразниш.

— Не знаеш? — Отметна косата си назад. — Тогава ще ти кажа. Когато аз те погледна, виждам в теб мъж, който по една случайност е и мой любовник. Когато ти ме погледнеш, виждаш символ на системата, в която нямаш доверие и която не уважаваш. Сега, след като изяснихме нещата, махни се от пътя ми!

— Съжалявам. — Смыкна кърпата от главата си. — Отново си права и много съжалявам.

— Аз също. — Понечи да отвори вратата.

— Ще ми дадеш ли поне една минутка? — Вместо отново да посегне към нея, той само прокара ръце през косата си.

Не раздразнението в тона му я спря, а умората в жеста му.

— Добре. Имаш една минута.

На нито една жена досега не се бе обяснявал толкова много.

— Всички бяхме малко разстроени точно в този момент. Времето едва ли можеше да е по-неподходящо. Дявол да го вземе, ръцете ми още трепереха! — Неприятно му беше да го признае — самият факт му беше неприятен. За да се овладее малко, той се обърна, направи няколко крачки, върна се обратно. — Веднъж катастрофирах. Беше преди около три години. На Гран При. Засилих се по наклона, не прецених добре и рязко се завъртях. Колата се разпадна. Най-страшен е внезапният огън. Парите, които се сгорещяват. За част от секундата се видях обгорял като въглен. Само за миг, но беше ужасно. — Смачка кърпата в ръка, после отново я приглади. — Казвам ти, Анна, кълна ти

се, докато стоях под детето и гледах как връзките на обувките му висят надолу, беше много по-страшно. Дяволски по-страшно!

Как би могла да продължи да му се сърди? И защо не може той да види, че носи у себе си толкова много любов, която да даде, стига само да си позволи? Беше ѝ казал, че вероятно ще я нарани, но не знаеше, че ще се случи толкова скоро.

Не е преценила правилно нещата. Не е разбрала, че се влюбва в него.

— Не мога да го направя — изрече на себе си и обви ръце около раменете си, за да ги стопли. Стана ѝ студено, макар че стоеше под яркото слънце. Колко ли крачки е направила към любовта, помисли си Анна, и колко ли ще може да отстъпи назад, за да се спаси? — Не знам какво ме прихвана. Обвързването ми с теб само усложнява взаимния ни интерес към детето.

— Не се отдръпвай от мен, Анна. — Този път усети друг вид страх, такъв, какъвто никога преди не беше изпитвал. — Направихме няколко погрешни стъпки — отново установихме равновесието. Чувстваме се добре заедно.

— Добре сме в леглото — отвърна тя и примигна, след като ѝ се стори, че забеляза в очите му да блясва нещо, което би могло да е обида.

— Само?

— Не — изрече бавно, докато пристъпваше към нея, — не само. Но...

— Изпитвам нещо към теб, Анна. — Забрави, че ръцете му са мръсни, и ги постави на раменете ѝ. — То още не се е изчерпало. За пръв път не ми се иска да бързам към финалната линия.

Но все пак ще стигнат дотам, каза си тя. Ще трябва да е подготвена, когато той стигне до финала преди нея.

— Не обърквай коя съм и каква съм — каза му тихо. — Трябва да бъдеш откровен с мен, иначе другото не означава нищо.

— С теб винаги съм бил откровен. И знам коя си.

— Добре. — Постави ръка на лицето му, докато се навеждаше да я целуне. — Ще видим какво ще стане по-нататък.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше хубав пролетен следобед. Когато Етан насочи рибарската си лодка към доковете, пристанището беше пълно с туристи, дошли да наблюдават рибарите и сортировачите на раци.

Беше изпълнил нормата си рано, което чудесно го устройваше. Резервоарите с вода под избелелите раирани тенти на лодката му гъмжаха от сърдити раци, които с падането на нощта щяха да се озоват в коша. Ще предаде улова и ще остави партньора си да се позанимае с двигателя. Работеше малко по-силно от нормалното. Смяташе да отиде до работилницата и да види как върви работата с водопроводната инсталация.

Нямаше търпение да я види завършена, а Етан Куин не беше човек, който често губи търпение — поне не си позволяваше да мисли, че е така. Но да строи лодки беше негова стара мечта.

Саймън излая веднъж високо й радостно, докато лодката се удряше в платформата. Етан тъкмо се готвеше да закрепил въжето, когато други ръце се протегнаха към него. Ръце, които позна, преди да вдигне поглед към лицето. Дълги, красиви ръце, на които нямаше пръстени, нито лак.

— Хванах го, Етан.

Погледна нагоре и се усмихна на Грейс.

— Благодаря ти. Какво правиш на пристана?

— Сортирам раци. Бетси се почувства зле сутринта, така че не им стигаше един човек. Майка ми и без това искаше да вземе Обри за час-два.

— Трябва да отделяш малко време и за себе си, Грейс.

— О... — Умело закачи въжето, после се изправи и прокара ръка през късите си коси. — Някой ден. Довършихте ли храната, която ви сготвих онзи ден?

— Сбихме се за последната хапка. Беше страхотно. Благодаря. — Сега, след като изглежда бяха приключили с незначителните разговори, той вече стоеше до нея на кея и не знаеше какво да прави с

ръцете си. За да го прикрие, започна да почесва главата на Саймън. — Днес извадихме добър улов.

— Сама виждам. — Но усмивката не стигна до очите ѝ и в същото време започна да хапе устни.

Сигурен знак, помисли си Етан, че нещо я измъчва.

— Някакъв проблем ли има?

— Неприятно ми е да ти отнемам от времето, когато си толкова зает, Етан. — Очите ѝ огледаха кея. — Може ли да дойдеш с мен за минутка?

— Разбира се. Мога да пийна нещо студено. Джим, ти поемаш нещата, нали?

— Дадено, капитане!

Кучето подтичваше помежду им, а младият мъж пъхна ръце в джобовете. Кимна, когато някакъв познат го поздрави, и почти не забеляза бързите пръсти на сортировачите на раци, които представляваха доста интересна гледка, докато работеха. Долови миризмите, които толкова обичаше — на вода, риба, сол. И едва доловимото ухание на сапуна и шампоана на Грейс.

— Етан, не искам да причинявам мъка на теб или семейството ти.

— Не би и могла, Грейс.

— Може и да знаете вече. Но толкова ми е неприятно. Толкова ми е противно. — В гласа ѝ долови стаен гняв, който беше нещо много рядко за нея. Видя, че лицето ѝ е напрегнато, устните ѝ сурово стиснати, и реши да забрави за студеното питие и да я отведе още малко по-далеч от пристана.

— По-добре ми кажи, разтовари се.

— И да натоваря теб — с въздишка отвърна тя. Мразеше да прави такова нещо. Етан винаги беше на разположение, ако имаше проблеми или се нуждаеше от нечие рамо. Някога искаше да ѝ предложи нещо повече от рамо... но се беше научила да приема нещата такива, каквито са. — По-добре е да знаеш — изрече, донякъде на себе си. — Не можеш да се справиш с нещата, ако не знаеш. Има един агент от застрахователната компания, който говори с хората, задава въпроси за баща ти, а също и за Сет.

Етан постави ръка на рамото ѝ. Бяха достатъчно далече от доковете, от складовете и от оживеното движение. Беше решил, че с

това е приключено.

— Какви въпроси?

— За настроението на баща ти през последните седмици преди катастрофата. За това как е довел Сет у дома. Рано тази сутрин дойде при мен. Реших, че ще е по-добре да разговарям с него. — Погледна към Етан и почувства облекчение, когато той кимна. — Казах му, че Рей Куин беше един от най-прекрасните мъже, които съм познавала, и му дадох да разбере какво е мнението ми за това, че се разхожда наоколо и надава ухо за долните клюки. — Понеже при тези думи Етан се усмихна, нейните устни също трепнаха. — Ами, така ме вбеси! Прави се, че само си върши работата, и е благ като прясна сметана. Но ми стана неприятно, особено когато ме попита дали знам нещо за майката на Сет и откъде се е появил. Казах му, че не знам и че това няма никакво значение. Детето е там, където му е мястото, и толкова. Надявам се, че съм постъпила правилно.

— Съвсем правилно.

От силните чувства, които я бяха обзели, очите ѝ бяха с цвета на бурно море.

— Етан, знам, че ще ти бъде болно, ако някои хора се разприказват, ако някои от тях разправят неща, които не им влизат в работата. Това нищо не означава — допълни и хвана ръцете му. — За всеки, който познава семейството ти.

— Ще го преживеем. — Стисна бързо ръцете ѝ, а след това не знаеше дали да ги задържи, или да ги пусне. — Радвам се, че ми каза. — Пусна я, но продължи да се взира в лицето ѝ. Взираше се толкова дълго, че по страните ѝ изби руменина. — Не спиш достатъчно — продума отново. — Имаш сенки под очите.

— О! — Думите му я смутиха и ядосаха. Защо този мъж, като че ли винаги забелязваше само ако нещо не е наред с нея? — Обри беше малко неспокойна нощес. Трябва да се връщам — изрече бързо и леко погали търпеливия Саймън. — Утре ще дойда у вас да почистя.

Вървеше, като си мислеше отчаяно, че мъж, който забелязва само кога е уморена или разтревожена, никога няма да ѝ обърне внимание като на жена.

Но Етан я наблюдаваше как се отдалечава и си помисли, че е прекалено хубава, за да се товари с толкова работа.

Името на инспектора беше Макензи и той продължаваше с обиколката си. До момента в бележките му се съдържаше описание на мъж, който бе истински светец с ореол, голям и ярък колкото слънцето. Безкористен самарянин, който не само обичал съседите си, но с радост поемал грижите им, който заедно с благоверната си съпруга бе спасил голяма част от човечеството и опазил света за демократичното общество.

Другите му сведения описваха Реймънд Куин като надут, досаден, самодоволен деспот, който колекционирал лоши момчета, така както други хора колекционират пощенски марки, и ги използвал, за да си осигури роби за работа, храна за себелюбието си и може би за скверни сексуални услуги.

Макар Макензи да бе длъжен да признае, че единствено последното представляваше някакъв интерес, такова твърдение бе изказано само от отделни хора.

Тъй като беше педант и скептик, той стигна до извода, че истината вероятно е някъде по средата между светеца и грешника.

Задачата му беше не да канонизира или да осъжда някой си Реймънд Куин, полица номер 005-678-БС2. Задачата му беше просто да събере факти, които да определят дали сумата по полицата ще бъде изплатена, или оспорвана.

И в двата случая на Макензи ще му бъде платено за времето и за положените усилия.

Спря и си купи сандвич в малко, занемарено заведение, наречено „Бей Сайд Ийтс“. Имаше слабост към тежки храни, лошото кафе и сервитьорки с имена като Лулубел.

Именно поради това на петдесет и осем години беше с осем килограма над нормата — всъщност единайсет, ако не побутваше стрелката малко под нулата, преди да се качи на кантара — страдеше от хронично стомашно заболяване и два пъти се беше развеждал.

Освен това оплешивяваше, имаше мазоли и един кучешки зъб, който надаваше вой като разгонена кучка.

Макензи знаеше физическите си недостатъци, но познаваше работата си, имаше трийсет и две години зад гърба си в застрахователната компания и досието му беше чисто като сърце на монахиня.

Сви със своя форд таунус по застлания с чакъл участък до сградата. Последният му събеседник, дребен мазник на име Клеърмонт, го беше упътил. Ще открие там Камерън Куин, каза му той с хитра усмивчица.

След първите пет минути Макензи се беше отвратил от човечето. Инспекторът бе работил достатъчно дълго с хора, за да разпознава алчността, завистта и злобата дори и когато са прикрити зад външната любезност. Макензи не забеляза никакво лустро у Клеърмонт. Беше целият мазен.

Оригването му напомни за обилната порция туршия с копър, която си беше позволил на обяд, и той поклати глава и измъкна ежечасната си доза зантак. На паркинга имаше спрян пикап, старичка лека кола и лъскав, класически корвет.

Макензи хареса корвета, макар че не би седнал зад волана на някой от тези смъртоносни капани нито от любов, нито за пари. Не, в никакъв случай. Но въпреки това му се възхити, докато се измъкваше от своята кола.

Възхити се и от вида на мъжа, когато двама души излязоха от сградата. Не от по-стария с червената карирана риза и защитана вратовръзка. Канцеларски тип, определи го той — биваше го да разпознава типажите.

По-младият беше стегнат, енергичен, с твърде зорък поглед, за да се задържи в канцелария. Ако не работи с ръцете си, каза си Макензи, със сигурност би могъл. А и изглеждаше като човек, който знае какво иска и намира начина да го постигне.

Ако това беше Камерън Куин, реши, че Рей Куин си е имал доста работа приживе.

Кам забеляза Макензи, докато изпровождаше инспектора за водопроводната инсталация. Беше доста доволен от напредъка на работата. Предполагаше, че ще е нужна още една седмица за довършване на банята, но двамата с Етан могат да изкарат и без това малко удобство за толкова време.

Искаше да започват и след като електроинсталацията беше завършена и също беше минала през инспекция, нямаше смисъл да се чака.

Определи Макензи като някакъв канцеларски хитрец. Опита се да си спомни дали има друга уговорена среща. „Сигурно продава

нещо“ — каза си наум, докато Макензи и инспекторът се разминаваха.

Мъжът носеше куфарче, отегчено отбеляза Кам. А когато хората носят куфарчета, това означава, че вътре има нещо, което искат да извадят.

— Вие сигурно сте господин Куин — каза новодошлият с любезен глас и преценяващ поглед.

— Аз съм.

— Макензи, застраховки „Живот“.

— Имаме си застраховка. — Предполагаше, че е така. — Брат ми Филип се занимава с тези неща. — После, внезапно осъзнал кой е човекът, Кам се напрегна. — Застраховки „Живот“?

— Точно така. Правя анкета за компанията. Трябва да уточним някои въпроси, преди да изплатим полицата на баща ви.

— Той е мъртъв — рязко отвърна младият мъж. — Не е ли в това въпросът, Макензи?

— Съжалявам за загубата ви.

— Предполагам, че съжалението на застрахователната компания е поради факта, че трябва да се изръси. Според мен баща ми си е плащал добросъвестно вноските. Номерът е, че трябва да умреш, за да спечелиш. Той умря.

Макензи тежко въздъхна.

— Има някои въпроси относно катастрофата.

— Кола среща телефонен стълб. Телефонният стълб печели. Повярвайте ми, имам доста опит с колите.

Макензи кимна. При други обстоятелства би могъл да оцени откровения тон на Кам.

— Сигурно знаете, че застраховката съдържа клауза за самоубийство.

— Баща ми не се е самоубил, Макензи. И тъй като не сте били с него в колата в онзи момент, ще ви бъде много трудно да докажете обратното.

— Баща ви е бил подложен на огромен стрес, намирал се е в състояние на емоционална криза.

— Баща ми отгледа трима нехранимайковци и учеше цял куп нагли сополанковци в колежа. През целия си живот беше подложен на огромен стрес и се намираше в състояние на емоционална криза.

— И е взел четвърти.

— Точно така. — Пъхна палци в предните си джобове и така стойката му изразяваше предизвикателство. — Това няма нищо общо с вас или с вашата компания.

— Но има отношение към обстоятелствата около катастрофата на баща ви. Възможно е да е бил изнудван и да е била заплашена репутацията му. Разполагам с копие от писмото, намерено в колата му на местопроизшествието.

Когато Макензи отвори куфарчето, Кам пристъпи крачка напред.

— Видях писмото. То означава единствено, че някъде има някаква жена с майчински инстинкт на разгонена улична котка. Само се опитайте да кажете, че Рей Куин се е блъснал в онзи телефонен стълб, защото се е уплашил от някаква долнопробна кучка, и ще заровя застрахователната ви компания. — Яростта, която смяташе, че е надживял, отново се надигна — бурна и жестока. — Не ме интересуват парите. Можем и сами да си печелим. Компанията ви иска да се отметне от сделката. С това ще се заемат брат ми и адвокатите. Но ако вие или който и да е опетни името на баща ми, ще си имате работа с мен.

Мъжът е с двацет и пет години по-млад от него, прецени Макензи, як като скала и озлобен като гладен вълк. Реши, че ще е най-добре да смени тактиката.

— Господин Куин, нямам никакъв интерес, нито желание да накърнявам репутацията на баща ви. Компанията ни е много добра. Работя за нея през по-голямата част от живота си. — Опита с подкупваща усмивка. — Това е рутинна процедура.

— Не ми харесва рутинната ви процедура.

— Мога да ви разбера. Неясният момент в цялата работа е самата катастрофа. Медицинските резултати потвърждават, че баща ви е бил в добро физическо състояние. Няма доказателства за сърдечен пристъп, мозъчен удар или каквато и да е друга здравословна причина, която да го накара да загуби контрол над автомобила. Катастрофирал е на равен и прав участък, при сухо, слънчево време. Мненията на експертите не бяха категорични.

— Това си е ваш проблем. — Кам забеляза Сет, който се зададе по пътя откъм училището. А ето това, каза си, е неговият. — Не мога да ви помогна. Но мога да ви кажа, че баща ми се справяше с

проблемите си, разрешаваше ги. Никога не е избирал лекия път. А сега си имам работа. — Той се обърна и тръгна към момчето.

Макензи потърка очите си, които сълзяха от слънцето. Куин може и да си мисли, че с нищо не е допълнил доклада му, но се лъже. Сега можеше да е сигурен, че братята Куин няма да отстъпят. Ако не заради парите, заради паметта на баща си.

— Кой е тоя тип? — попита Сет, загледан след Макензи, който вървеше към колата си.

— Някакъв застрахователен шарлатанин. — Кам посочи с глава към улицата, където стояха две момчета. — Кой са тези момчета.

Детето хвърли нехаен поглед през рамо и сви рамене.

— Не знам. Едни деца от училище. Няма значение.

— Преследват ли те?

— Не-е. Ще се качваме ли на покрива?

— Покривът е готов — отвърна му и продължи да наблюдава как двете момчета се приближават още малко, опитвайки се да прикриват любопитството си. — Ей, момчета!

— Какво правиш? — изсъска ужасен Сет.

— Успокой се. Елате насам — подкани ги Кам, когато те замръзнаха като статуи.

— За какво ги викаш, по дяволите? Тези са просто някакви тъпанари от училище.

— Бих могъл да се възползвам от малко тъпанарски труд — тихо отвърна младият мъж.

Хрумна му също, че за Сет е полезно да бъде в компанията на деца. Изчака, докато той мълчеше притеснено, а двете момчета проведоха шепнешком кратка консултация. Тя завърши с това, че високото изправи рамене и важно пристъпи с протритите си маратонки.

— Нищо не правехме — заяви то предизвикателно, леко фъфлейки заради един липсващ зъб.

— Виждам. А искате ли да правите нещо?

Момчето погледна към по-малкото, след това към Сет и после отново предпазливо насочи поглед към лицето на Кам.

— Може би.

— Имаш ли си име?

— Разбира се. Аз съм Дани. Това е брат ми Уил. Миналата седмица навърших единайсет. Той е само на девет.

— Ще стана на десет след десет месеца — заяви Уил.

— Още е в началното — презрително вметна Дани и размени самодоволен поглед със Сет. — В бебешкото училище.

— Не съм бебе.

Свитият юмрук на Уил вече се вдигна. Кам улови ръката му и леко опипа мускула.

— На мен ми изглежда доста силен.

— Много съм силен — увери го той, после се усмихна с ангелско очарование.

— Ще проверим тази работа. Виждате ли онези отпадъци, които са струпани ето там? Стари летви, асфалтова хартия, боклуци? Виждате ли онзи варел? Вкарвате боклука във варела, получавате пет долара.

— На всеки? — възкликна Дани и лешниковите му очи блеснаха на луничавото лице.

— Не ме размивай, хлапе. Но ще получите два долара премия, ако не се налага да излизам и да ви разтървавам — посочи към Сет. — Той е отговорник.

В мига, в който Кам ги остави сами, Дани се извърна към Сет. Двамата се измериха мълчаливо с присвити очи.

— Видях те как фрасна Робърт.

Сет внимателно зае позиция. Ще бъдат двама срещу един, прецени той, но беше готов за бой.

— И какво?

— Страхотно — беше единственият коментар на другото момче, след което започна да събира летвите.

Уил се ухили.

— Робърт е голям, дебел негодник и Дани каза, че когато си го халосал, изтекло сума ти кръв.

Сет усети как се усмихва насреща му.

— Като на заклана свиня.

— Грух-грух — подвикна Уил. — С парите можем да си купим сладолед при Крофорд.

— Аха... може би. — Сет се зае да събира боклуци, а Уил го следваше по петите.

За Анна денят започна зле. Сутринта скъса последния си чорапогашник още преди да е излязла от къщи. Хладилникът ѝ беше почти празен, защото прекарваше прекалено много време с Кам или в мисли за него и забравяше да пазарува. Когато спря да пусне писмото до баба си и дядо си, счупи нокът в пощенската кутия. А когато в осем и половина влезе в кабинета си, телефонът ѝ вече звънеше. Някаква истеричка искаше да знае защо все още не си е получила медицинския картон.

Успокой жената, увери я, че лично ще се погрижи за това. А после поради простата причина, че само тя се намираще там, от централата ѝ прехвърлиха писклив, възрастен мъж, който настояваше, че съседите му злоупотребяват с малолетни, понеже позволявали на децата си да гледат телевизия всяка вечер през седмицата.

— Телевизията — заяви ѝ той — е инструмент на левите комунисти. Само секс и убийства, секс и убийства и подсъзнателни послания. Чел съм всичко за тях.

— Ще проверя тази работа, господин Бигбай — обеща тя и отвори най-горното чекмедже, където държеше аспирина.

— По-добре го направете. Свързах се с ченгетата, но те нищо не правят. Тези деца са обречени. Ще се наложи да се разпрограмират.

— Благодаря ви, че ни обърнахте внимание.

— Това е мой дълг като американец.

— Точно така — промърмори Анна.

Знаеше, че следобед трябва да се яви в съда, така че включи компютъра с намерение да прегледа докладите и бележките си. Когато на екрана светна съобщение, че в програмата ѝ е проникнано незаконно, просто се облегна назад, затвори очи и се примири, че денят ѝ ще бъде отвратителен.

И стана още по-зле.

Знаеше, че свидетелските ѝ показания в съда са ключови. Делото „Хигинс“ се беше появило на бюрото ѝ преди около година. И трите деца, съответно на осем, шест и четири години, бяха подложени на физически и емоционален тормоз. Жената, едва двайсет и пет годишна, представляваше типичен случай на малтретирана съпруга. Беше напускала мъжа си безброй пъти, но винаги се връщаше.

Преди шест месеца Анна дълго и упорито се труди, за да настани нея и децата в специален дом за малтретирани. Жената издържа там по-малко от трийсет и шест часа. Макар че Анна ѝ съчувстваше, най-важно за нея беше доброто на децата.

Синините по лицата им, раните, страхът — и най-лошото, примирението в очите им — я измъчваха. Бяха поверени временно на една семейна двойка, достатъчно заможна и достатъчно силна, за да ги вземе всичките. И като гледаше как временните настойници се грижат за трите момчета, Анна се беше зарекла, че ще направи всичко, което е по силите ѝ, за да останат там.

— Когато през януари миналата година поех този случай, препоръчах консултации с психиатър — заяви от свидетелското място тя. — Както за цялото семейство, така и индивидуални. Препоръката не беше спазена. Нито през май същата година, когато госпожа Хигинс беше хоспитализирана след побой, нито през септември, когато Майкъл Хигинс, най-голямото момче, се оказа със счупена ръка. През ноември госпожа Хигинс и двете ѝ по-големи момчета бяха приети в спешно отделение с различни наранявания. Бях уведомена и помогнах на госпожа Хигинс и децата ѝ при осигуряване на място в дом за малтретирани жени. Тя не остана там и два дни.

— Занимавате се с това дело повече от година — изправи се пред нея адвокатът, знаейки от опит, че няма нужда да насочва показанията ѝ.

— Да, повече от година. — И съвсем ясно чувстваше провала си.

— Какво е положението в момента?

— На шести февруари тази година полицейски патрул, пристигнал след обаждане на съсед, намира господин Хигинс под влияние на алкохола. Госпожа Хигинс е описана в състояние на истерия и нуждаеща се от медицинска помощ за лицеви наранявания. Къртис, най-малкото от децата, било със счупена ръка. Господин Хигинс е прибран в ареста. В този момент, като отговорник по случая, бях уведомена.

— Видяхте ли госпожа Хигинс и децата същия ден? — попита адвокатът.

— Да. Отидох в болницата. Говорих с жената. Твърдеше, че Къртис е паднал по стълбите. Вследствие естеството на нараняванията му и предисторията на случая, аз не ѝ повярвах. Дежурният лекар в

спешното отделение споделяше мнението ми. Децата бяха предадени на временни настойници, където се намират и сега.

Продължи да отговаря на въпроси относно състоянието на случая и самите деца. Веднъж дори се усмихна при споменаването на средното момче, което имаше възможност да се включи в отбора по баскетбол.

След това Анна се подготви за досадния и неприятен кръстосан разпит.

— Известно ли ви е, че господин Хигинс доброволно се е включил в програма за лечение на алкохолизъм?

Тя погледна право в очите на бащата.

— Известно ми е, че през последната година господин Хигинс най-малко три пъти е заявявал, че се включва в програма за лечение. — Видя как лицето му потъмнява от омраза и ярост. „Нека ме мрази“ — каза си наум, няма да му позволи отново да се докосне до децата. — Известно ми е, че не е изкарал нито една програма.

— Алкохолизмът е заболяване, госпожице Спинели. Сега господин Хигинс търси лечение за заболяването си. Ще се съгласите ли, че госпожа Хигинс е била жертва на заболяването на съпруга си?

— Ще се съглася, че е била подложена както на физическо, така и на емоционално страдание от него.

— А не си ли помисляте, че тя ще страда още повече, ако загуби децата си и те нея? Не си ли помисляте, че съдът ще отнеме тези три малки момченца от собствената им майка?

Изборът, помисли си Анна, е неин — мъжа, който я бие и тероризира децата им, или здравето и безопасността на тези деца.

— Смятам, че ще страда още повече, докато не вземе решение да промени положението си. А професионалното ми мнение е, че в този момент госпожа Хигинс е неспособна да се грижи за себе си, а още по-малко за децата.

— Понастоящем и двамата родители имат постоянна работа — продължи адвокатът. — Госпожа Хигинс заяви под клетва, че тя и съпругът ѝ са се помирили и продължават да изглаждат семейните си проблеми. Разделянето на семейството, както самата тя заяви, само ще причини допълнителна емоционална болка на всички засегнати.

— Знам, че го вярва. — Погледът ѝ към госпожа Хигинс беше изпълнен със съчувствие, но заяви решително: — Смятам, че става

дума за три деца, чието благополучие и безопасност са изложени на риск. Запозната съм с медицинските резултати, психиатричните резултати и полицейските доклади. През изминалите петнадесет месеца същите три деца са били подложени на лечение в спешното отделение общо единадесет пъти. — Сега вече насочи поглед към адвокатата, като се питаше как може да застане в съда и да пледира за нещо, което ще съсипе живота на три деца. — Известно ми е, че ръката на едно четиригодишно момче беше пречупена като клонче. Настоятелно препоръчвам трите деца да останат под настойничеството на упълномощени и опитни родители, за да се осигури тяхната физическа и емоционална безопасност.

— Няма повдигнато обвинение срещу господин Хигинс.

— Не, няма повдигнато обвинение. — Анна премести поглед към майката и го задържа върху умореното ѝ лице. — И това е още едно престъпление — продума по-тихо.

Когато приключи, тя мина покрай семейство Хигинс, без да ги погледне. Но малкият Къртис се протегна иззад перилата към ръката ѝ.

— Имаш ли близалка? — прошушна той и я накара да се усмихне.

Беше си създавала навик винаги да носи у себе си заради него. Той имаше слабост към черешовите с дъвка.

— Може и да имам. Чакай да видим.

Тъкмо бъркаше в чантата си, когато зад гърба ѝ се чу:

— Махни си ръцете от това, което е мое, кучко!

Понечи да се обърне и в този момент Хигинс я удари с всичка сила, събаряйки я на пода, като запрати и Къртис след нея. Главата ѝ издрънча като църковна камбана, а пред очите ѝ затанцуваха звезди. Чуваше виковете и проклятията, докато се мъчеше да се изправи на ръце и колене.

Страната я болеше ужасно след удара в седалката на един от дървените столове. Дланите ѝ кървяха. И, по дяволите, новият чорапогащник беше скъсан на коленете!

— Стой мирна! — нареди Марилу. Беше клекнала в кабинета на Анна и почистваше раните ѝ.

— Нищо ми няма. А и си заслужаваше. Тази малка демонстрация пред целия съд известно време ще му попречи да се доближава до децата.

— Тревожиш ме, Анна — погледна я с тъмните си, блестящи очи Марилу. — Имам чувството, че изпитваш удоволствие от това, че този стокилограмов мръсник те е ударил.

— Изпитвам удоволствие от резултата. Ох, Марилу — изрече с въздишка, докато шефката ѝ се изправяше да огледа ударената ѝ буза. — Изпитвам удоволствие да повдигна обвинение за нападение, а още по-голямо — да видя как децата се прибират у дома заедно с временните си настойници.

— Добра работа за деня? — Другата жена поклати глава и отстъпи назад. — Това също ме тревожи — че прекалено се ангажираш.

— Не можеш да помогнеш от разстояние. Толкова голяма част от работата ни е свързана с документи, Марилу. Формуляри и процедури. Но от време на време трябва да направиш нещо — дори и това да води до удар от стокилограмов мръсник. И си заслужава.

— Ако прекалено много се вживяваш, накрая ще свършиш с нещо повече от няколко драскотини и ожулено коляно.

— Ако не се вживяваш достатъчно, би трябвало да си намериш друга работа.

Марилу въздъхна тежко. Трудно беше да спори, когато чувстваше нещата по абсолютно същия начин.

— Върви си у дома, Анна.

— Имам още един час.

— Върви си. Приеми го като компенсация за вредни.

— Щом така поставяш въпроса, мога да се възползвам от един час. Вкъщи нямам нищо за ядене. Ако чуеш нещо ново за... — млъкна и вдигна поглед при почукването на рамката на вратата. Очите ѝ се разшириха. — Камерън!

— Госпожице Спинели, чудех се дали разполагате с минутка за... — Любезната му усмивка се изкриви в яростна гримаса. Очите му заблестяха като нажежена стомана. — Какво е станало с теб, по дяволите?! — Озова се в стаята като стрела. — Кой, по дяволите, те е ударил?

— Никой, всъщност бях...

Вместо да ѝ даде възможност да довърши, той се извъртя към Марилу. Едва сдържайки смеха си, тя отстъпи назад и вдигна ръце.

— Не съм аз, шампионе. Аз само викам на хората си, и с пръст не ги докосвам дори.

— Само малко спречкване в съда, това е всичко. — Анна стана от мястото. — Марилу, това е Камерън Куин. Камерън, Марилу Джонстън, моята шефка.

— Удоволствие е да се запозная с вас дори и при тези обстоятелства — протегна ръка тя. — Бях студентка на баща ви преди милион години. Направо го обожавах.

— Да, благодаря. Кой те удари? — отново се обърна към Анна.

— Един, който в момента се намира зад решетките — побърза да се обуюе. — Марилу, ще се възползвам от единия час. — Сега единствената ѝ мисъл беше да изведе Кам, да го отведе далече от любопитните и твърде проникателни очи на колежката си. — Камерън, ако желаш да разговаряме за Сет, можеш да ме закараш до дома. — Облече сакото си и го приглади. — Не е далече. Ще ти купя чаша кафе.

— Добре. Разбира се. — Когато хвана брадичката ѝ, в нея яростно се преплетоха удоволствие и тревога. — Ще поговорим.

— Ще се видим утре, Марилу.

— О, да — весело се усмихна тя, докато Анна припряно вдигаше куфарчето си. — И ще си поговорим.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анна мълчеше, докато излязат от сградата и се озоват на безопасно разстояние, сами на паркинга.

— За бога, Кам!

— Какво, за бога?

— Аз работя тук. — Спря при колата му и се обърна към него. — Тук работя, помниш ли? Не можеш да връхлиташ в кабинета ми като някой засегнат любовник.

Отново улови брадичката ѝ и се наведе по-близо.

— Аз съм засегнат любовник и искам името на мръсника, който те е ударил.

Няма да си позволи да изпитва възхищение от желанието за мъст, което се излъчваше от него. Това би било, напомни си Анна, абсолютно непрофесионално.

— С въпросната личност се занимават съответните власти. А на теб не ти е позволено да се държиш като любовник, засегнат или какъвто и да е, през работното ми време.

— Така ли? Опитай се да ме спреш — подразни я той и воден от гнева си, впи устни в нейните.

Тя се опита да се освободи от ръцете му. Някой би могъл да погледне през прозорците и да ги види. Целувката им беше прекалено страстна, прекалено разгорещена. Обаче не бе в състояние да устои. Предаде се и го прегърна.

— Ще престанеш ли? — попита.

— Не.

— Добре тогава, да го направим на закрито.

— Добра идея. — Без да откъсва устни от нейните, посегна да отвори вратата на колата.

— Не мога да вляза, ако не ме пуснеш.

— Правилно забелязваш. — Пусна я, после я изненада, като съвсем лекичко и нежно докосна с устни охлузеното място на бузата ѝ. — Боли ли?

Сърцето ѝ продължаваше да бие силно.

— Малко. — Влезе вътре и посегна към колана, като се стараяше движенията ѝ да са уверени и естествени.

— Какво стана? — попита той и се настани до нея.

— Един мъж, който малтретира трите си деца и жена си, не хареса особено свидетелските ми показания днес в съда. Блъсна ме. Бях с гръб, иначе щеше да получи хубав ритник в чатала, но при това положение загубих равновесие. Прострях се по лице — което щеше да е много неприятно, ако не беше фактът, че в момента е зад решетките, а децата се намират при временните си настойници.

— А жената?

— Не мога да ѝ помогна. — Облегна глава назад. — Всеки сам решава съдбата си.

И Кам смяташе така. Точно затова остави трите хлапета при Етан и дойде да я види. Беше решил да ѝ каже за разследването на застрахователната компания, за слуховете относно връзката на Сет с баща му, издирването, което Филип бе предприел на майката на Сет.

Беше решил да ѝ каже всичко, да поиска съвета ѝ, да чуе мнението ѝ. Сега започна да се чуди дали това е най-разумното решение — за нея, за него, за Сет.

Ще почака, реши, и намери оправдание за отлагането: имала е тежък ден, нуждае се от малко внимание.

— И често ли се случва да получаваш удари по време на работата си?

— Хм? Не — засмя се леко, докато той спираше пред нейния блок. — От време на време някой замахва с ръка или те замеря с нещо, но в повечето случаи става дума само за словесни атаки.

— Прекрасна работа!

— Има си и добри страни. — Хвана го за ръка и тръгна до него. — Ти знаеш ли, че телевизията е инструмент на левите комунисти?

— Не съм го чувал.

— Аз ти го казвам. — Отвори пощенската си кутия и взе писмата, сметките и модните списания. — Улица „Сезам“ е само прикритие.

— Винаги съм подозирал Голямото жълто пиле.

— Не-е, то е само подставено лице. Главният организатор е Жабока. — Когато приближиха до вратата, Анна постави пръст на

устните си. Двамата се вмъкнаха вътре като избягали от училище деца.
— Просто не искам сестрите да започнат да се суетят край мен.

— Имаш ли нещо против аз да се посуея?

— Зависи какво разбираш под думата.

— Ще започнем с това — обви ръце около кръста ѝ и леко допря устни до нейните.

— Мисля, че бих могла да го понеса. Защо дойде, Кам?

— По много причини. — Устните му отново се плъзнаха по ожуленото, после по-надолу. — Исках да те видя, да бъда с теб, да говоря с теб. Да се любя с теб.

— Всичко наведнъж.

— Защо не? Имах намерение да те изведа и на вечеря... но сега си мисля, че бихме могли да си поръчаме пица.

— Идеално — изрече го с въздишка. — Защо не налееш вино в чашите, а аз ще се преоблека?

— Има и още нещо. — Приблужи устни до ухото ѝ. — Нещо, което все ми се е искало да направя. Винаги съм се чудил какво ли би било да освободя госпожица Спинели от един от нейните костюми на предан обществен служител.

— Наистина ли?

— Още от първия път, когато те видях.

Тя се усмихна дяволито.

— Сега имаш възможност.

— Надявах се да го кажеш. — Устните му отново се върнаха върху нейните, вече по-жадни, по-уверени. Този път въздишката ѝ пресекна в задавен стон, след като Кам издърпа сакото от раменете ѝ и здраво ги улови. — Искан ми се да те побъркам. Ден и нощ.

Сега гласът ѝ стана пресипнал, натежал от страст:

— Струва ми се, че ще е лесно, защото и на мен ми се иска същото.

— Това не те ли плаши?

— Нищо, което се отнася за нас, не ме плаши.

— Ами ако ти заявя, че ще правя каквото си искам с теб?
Всичко?

Сърцето ѝ подскочи, но погледът ѝ беше решителен.

— Ще кажа, че няма да те спра.

Той се взря в лицето ѝ с натежал от опасно желание поглед.

— Чудя се какво ли носи госпожица Спинели под тези строги блузки.

— Не мисля, че мъж като теб ще остави няколко копчета да му попречат да разбере.

— Права си. — Пръстите му се преместиха от самото върху идеално изгладената памучна материя на ризата ѝ. И я разкъсаха. Видя как очите ѝ се разширяват от изненада... и възбуда. — Ако искаш да спра, ще спра. Няма да направя нищо, което не желаш.

Беше разкъсал блузата ѝ. И това я изпълни с наслада. Продължи да я гледа и да чака тя да изрече нещо. И това я изпълни с още по-голяма възбуда. Разбра, че не е била съвсем искрена, като му каза, че нищо относно тях двамата не я плаши. Плашеше се какво би могло да се случи със сърцето ѝ.

Но в секса знаеше, че може да му бъде идеална партньорка.

— Искам всичко. Абсолютно.

Кръвта му кипна. Въпреки това продължи да я докосва леко, възбуждащо, като прокараваше ръка по гладката бяла материя на ниско изрязания ѝ сутиен.

— Госпожице Спинели — изрече го бавно, докато пръстите му се промъкваха под лъскавия сатен, за да потъркат втвърдените зърна. — Колко можеш да поемеш?

Леките му движения предизвикаха горещи вълни през тялото ѝ.

— Мисля, че сме на път да разберем.

Съвсем бавно, без да откъсва очи от лицето ѝ, той я опря в стената.

— Да започнем с това. Дръж се — продума тихо и ръката му се стрелна под полата ѝ и разкъса дантеленото ѝ бельо.

Дишането ѝ се учести и тя едва не се изсмя. После пъкна пръсти в нея и разтърси с мощна и първична изненада на удоволствие неподготвеното ѝ тяло. Оргазмът отне дъха ѝ. Когато коленете ѝ се разтрепериха, той я притисна към стената.

— Ето ти още! — Не можеше да се насити да я наблюдава как получава още, да вижда удоволствието, изписано на лицето ѝ, да вижда как тези великолепни очи се разширяват и ослепяват.

Улови раменете му. Както беше отметнала глава назад, той виждаше бясно пулсиращата на шията ѝ вена и се изкуши да я вкуси точно на това място. Тя простена, притисната в него, раздвижи се и

леко изхлипа, когато смъкна сакото ѝ и каквото беше останало от блузата ѝ.

Беше безпомощна, замаяна, с разтреперани крайници и туптящо сърце. Изрече името му, опита се, но то остана удавено във въздишката, докато я завърташе обратно. Влажните ѝ длани се притиснаха в стената.

Рязко издърпа копчето на полата ѝ. Усети я как се освобождава, потръпна, докато материята се плъзгаше по хълбоците ѝ, за да се свлече на купчинка в краката ѝ. Ръцете му бяха на гърдите ѝ и ги мачкаха. После издърпа и сутиена и Анна изпита върховна наслада при звука от разкъсването на фината материя.

Зъбите му захапаха рамото ѝ. А ръцете му — о, ръцете му бяха навсякъде, довеждайки я до лудост. Загрубели длани върху кадифена кожа, умели пръсти, които притискат, плъзгат се.

Задъхваше се. Усещаше удоволствието плътно и тъмно като полунощ. Потапяше се в някакъв чувствен свят, където имаше само усещания — прекрасни, зашеметяващи и порочни.

Стената беше гладка и хладна; ръцете му — груби и горещи. Контрастът ѝ действаше непоносимо възбуждащо.

Когато отново я обърна към себе си, ярката светлина я заслепи. Той все още беше напълно облечен, а тя — гола. Това ѝ се стори невероятно еротично и не успя да продума нищо, докато бавно вдигаше ръцете ѝ над главата.

Без да отделя поглед от нея, грубо прокара ръка през косата ѝ, за да махне фибите.

— Искам още... — едва успяваше да изрече. — Кажи ми, че и ти искаш още.

— Да, искам още.

Притисна тяло към нейното — мек памук и груб дънков плат върху влажната ѝ кожа. И целувката, която изтръгна от нея, я остави без дъх.

След това устата му се зае с тръпнещото ѝ тяло.

Искаше да вкуси всичко по нея — гъстия мед на устните, влажната коприна на гърдите. И още — сметаната на корема, гладкия сатен на бедрата. Навсякъде. Всичко. Мислеше само за това. И после още.

Ръцете ѝ сграбчиха косите му, притиснаха главата му по-близо, докато се приближаваше към кулминацията. Викът ѝ, почти писък, бе онова, което разкъса последната брънка на самообладанието му. Трябваше да стане сега.

Освободи се, после се притисна в нея.

— Искам да те изпълня — изрече задъхано. — Искам да ме гледаш, когато го правя.

Облада я и стоновете им се сляха.

По-късно я вдигна на ръце и я положи на леглото. Сгуши се в него като дете — жест, който той намери за изненадващо мил. Гледаше я, докато спи. Не можеше да престане да я докосва — прокарваше ръка през косите, с пръсти галеше ударената ѝ страна, очертаваше извивката на рамото ѝ.

Беше ли казал, че изпитва нещо към нея? Започваше да се тревожи какво точно би могло да е това нещо. Никога не беше изпитвал желание да остане с жена, след като са се любили. Никога не беше изпитвал нужда просто да я гледа как спи или да я докосва само заради самото докосване, без да се възбужда.

Чудеше се до какви непознати и несигурни отношения бяха достигнали.

Тогава тя се размърда, въздъхна и очите ѝ се отвориха и се взряха в него. Когато се усмихна, сърцето му се преобърна.

— Здравсти. Изглежда съм заспала?

— Така ми се струва. — Искаше да изрече някаква шега, но единственото, което бе в състояние да изрече, бе името ѝ. — Анна. — И сведе устни към нейните с нежност, кротост и любов.

Когато се отдръпна, сънливостта бе изчезнала от очите ѝ, но те останаха неразгадаеми. Тя бавно пое дъх.

— Какво беше това?

— Проклет да съм, ако знам. — И двамата се отдръпнаха предпазливо. — Мисля, че е по-добре да поръчаме пицата.

От думите му изпита едновременно облекчение и разочарование.

— Добра идея. Номерът е точно до телефона в кухнята. Ако нямаш нищо против да се обадиш ти, а аз искам да си взема набързо един душ и да облека нещо.

— Добре. — С непринудена интимност плъзна ръка по хълбока ѝ. — С какво ще я искаш?

— С всичко възможно. — Беше доволна, че той пръв стана от леглото. Нуждаеше се от още една минутка.

— Ще наля вино.

— Страхотно. — В мига, в който остана сама, зарови лице във възглавницата и заглуши вика на разочарование. Да се отдръпне крачка назад, помисли си, вбесена от себе си. Откъде ѝ беше хрумнала идиотската мисъл, че ще може да се отдръпне? До уши е влюбена в него!

„Вината си е моя — напомни си тя. — И проблемът си е мой. — Седна и притисна ръка към предателското си сърце. — И моя малка тайна“ — реши накрая.

Почувства се по-добре, когато се облече и нанесе лек грим на лицето си. Беше си изчала една хубава лекция под душа. Може и да е влюбена в него. Това не трябва непременно да е нещо лошо. Хората непрекъснато се влюбват и разлюбват, а умните и уверените в себе си дори извличат удоволствие от това.

И тя може да бъде умна и уверена.

Със сигурност не търси онова „и заживели щастливи“ от приказките, рицаря на бял кон или вълшебния принц. Анна отдавна бе надживяла приказките и всичките ѝ илюзии бяха погребани под реалността край онова пусто шосе още на дванайсетгодишна възраст.

Беше се научила да бъде щастлива, защото много време след изнасилването сякаш бе напълно безпомощна да върши друго, освен да прави себе си и всички около нея безкрайно нещастни.

Беше преживяла най-лошото. Не се съмняваше, че ще успее да преживее и нараняването на сърцето.

Досега не се бе влюбвала — беше се доближавала, почти се беше докосвала, беше му се изплъзвала, но никога преди не се беше хвърляла с главата напред. Може да се окаже вълшебно преживяване, със сигурност — опит, от който да извлече поуки.

А и всяка жена, която попадне на мъж като Камерън Куин, може да се смята за благословена в много отношения.

Така че се усмихваше, когато влезе във всекидневната и завари Кам да отпива от виното и да се взира в корицата на най-новото ѝ модно списание. Беше пуснал музика. Ерик Клептън се молеше на Лейла.

Когато се приближи и леко го целуна по тила, не очакваше да подскочи от изненада.

Беше чувство за вина, съвсем просто и ясно, и затова му стана неприятно. Едва не се задави с виното и трябваше да положи усилия, за да запази спокойно изражението си.

Нацупеното лице на корицата на списанието в ръцете му принадлежеше на някаква дългокрака френска манекенка на име Мартин.

— Не исках да те стресна. — Изви вежди, докато се взираше в списанието в ръцете му. — Погълнат си от модните пастелни тонове за лятото, така ли?

— Просто убивам времето. Пицата трябва да пристигне всеки момент. — Понечи да остави списанието. Имаше желание да го напъха под възглавниците на дивана, но тя го измъкна от ръцете му.

— Някога я ненавиждах.

Усещаше гърлото си неприятно пресъхнало.

— Хм?

— Е, не точно Великолепната Мартин. Разните манекенки като нея. Слаби, руси и съвършени. Винаги съм била прекалено закръглена и прекалено мургава. Ето това — допълни и подръпна влажните си, къдриви коси — като тийнейджърка ме побъркваше. Опитах всичко възможно да я изправа.

— Харесвам косата ти. — Искаше му се да обърне проклетото списание с корицата надолу. — Два пъти по-хубава си от нея. Не може да става сравнение.

Усмивката ѝ беше искрена.

— Много мило.

— Говоря сериозно — изрече го с отчаяна настойчивост, но сметна, че е най-добре да не допълва, че е виждал и двете голи и знае точно какво има предвид.

— Много мило, но все пак исках да бъда слаба, руса и плоска.

— Ти си истинска — не можа да се въздържи. Хвана списанието и го запрати през рамо. — Тя не е.

— Може и така да се каже — отметна глава развеселена. — Струва ми се, че твоят тип хора, които кръстосват света, обикновено си падат по супермоделите — изглеждат толкова добре, вкопчени в мъжката ръка.

— Почти не я познавам.

— Коя?

Господи, забравя се!

— Никоя. Ето я пицата — обяви с огромно облекчение.

— Чашата ти е на плота. Аз ще я взема.

— Добре. — Без да има и най-малка представа какво го беше притеснило толкова, тръгна към кухнята да вземе чашата си.

Кам видя, че списанието е паднало с корицата нагоре и така изглеждаше, сякаш Мартин бе вперила убийствените си сини очи право в него. Спомни си за одраната буза и разярената жена. Хвърли предпазлив поглед към Анна. Не му се искаше подобна случка да се повтори.

Докато се разплащаше с момчето за поръчката, Анна излезе с виното на балкончето.

— Много приятна вечер. Хайде да ядем навън. — Извади два стола и малка, сгъваема масичка. Розови мушката и бели теменужки надигаха кичести стебла от глинени саксии. — Ако някога успея да спестя достатъчно за къща, искам да е с веранда. Голяма веранда. Като вашата. — Върна се за чинии и салфетки. — И градина. Трябва да науча повече за цветята.

— Къща, градина, веранда. — Кам се настани, чувствайки се малко по-добре на въздух. — Мислех те за градско момиче.

— Винаги съм била. Не съм сигурна дали ще се чувствам добре в някой тих, градски квартал. Огради и съседи зад тях. Струва ми се, че твърде много прилича на живот в апартамент, само че без уединението и удобствата. — Прехвърли добре гарнирано парче пица в чинията си. — Но бих искала да имам къща — някъде извън града. Проблемът е, че не мога да се справя с бюджета.

— Ти? Госпожица Спинели изглежда толкова практична.

— Опитвам се. Баба ми и дядо ми са много пестеливи. Налагаше се. Възпитана съм да си правя сметка на парите. — Отхапа от пицата и изпусна дълбока, доволна въздишка, преди да продължи: — Обикновено правя сметка как да ги похарча.

— Какви са слабостите ти?

— Основната? — въздъхна тя. — Дрехи.

Кам погледна към стаята, където дрехите ѝ бяха разхвърлени в безпорядък на пода.

— Мисля, че ти дължа една блуза... и пола, да не говорим за бельото.

— И на мене така ми се струва — разсмя се високо тя. — Беше такъв ужасен ден. Радвам се, че дойде и промени нещата.

— Защо не дойдеш с мен у дома?

— Какво?

Откъде, по дяволите, му хрумна това, запита се той. Дори не си го беше помислил, а думите вече бяха изскочили от устата му.

— За уикенда — допълни на глас. — Да прекараш този уикенд вкъщи.

Анна отново поднесе пицата към устата си, отхапа внимателно.

— Не мисля, че ще е разумно. В къщата ти има любопитно момче.

— То много добре знае какво става — започна Кам, но забеляза погледа — погледа на госпожица Спинели. — Добре! Аз ще спя долу на дивана. Можеш да заключиш вратата на стаята.

Устните ѝ леко потрепнаха.

— А къде държиш ключа?

— Този уикенд ще го държа в джоба си. Но мисълта ми беше — продължи, след като тя се засмя, — че можеш да разполагаш със стаята. Освен това ще имаш възможност да прекараш известно време с детето. То свиква с нас, Анна. А и искам да те изведа с лодката.

— Ще дойда в събота и можем да излезем с лодката.

— Ела в петък вечерта. — Хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Остани до неделя.

— Ще си помисля — отвърна тихо и издърпа ръката си. Романтичните жестове ще я погубят. — А и мисля, че ако ще имаш гост с преспиване, би трябвало да го обсъдиш с братята си. Едва ли ще искат някаква жена да им се мотае из краката през целия уикенд.

— Те обичат жените. Особено жени, които готвят.

— А, значи се очаква и да готвя!

— Може би само малко лангини. Или една тавичка лазаня.

Анна се усмихна и отново изрече:

— Ще си помисля. Разкажи ми сега за Сет.

— Днес си намери две приятелчета.

— Наистина? Страхотно!

Очите ѝ светнаха с такъв интерес и задоволство, че не можа да се въздържи.

— Да-а, качих ги всичките на покрива и се упражнявах да ги хващам, докато скачат.

Тя зяпна от изненада, после се навъси:

— Много смешно, Куин!

— Пошегувах се. Едно дете от класа на Сет и малкото му братче. Купих робския им труд за пет долара. После си изпросиха покана за вечеря у дома, така че оставих Етан да се оправя с тях.

Тя вдигна очи.

— Оставил си Етан сам с три малки момчета?

— Може да се справи. Аз успях цели два часа днес следобед. — И не беше толкова зле, припомни си. — Трябва само да ги нахрани и да внимава да не се избият помежду си. Майка им ще ги прибере в седем и половина. Санди Маклийн — е, сега Санди Милър. Бяхме съученици. — Поклати глава едновременно удивен и объркан. — Две деца и микробусче. Никога не съм си представял такова нещо за нея.

— Хората се променят — продума тя, изненадана колко е силна завистта ѝ към Санди и нейното микробусче. — Или поначало не са били такива, за каквито сме ги смятали.

— Предполагам. Децата ѝ са истинска напаст.

Понеже го каза с толкова добронамерена насмешка, тя отново се усмихна.

— Е, сега разбирам защо цъфна в службата ми. Искал си да се спасиш от полудяване.

— Да, но най-вече ми се искаше да разкъсам дрехите ти. Свърших и двете.

И сега, помисли си, докато отпиваше от виното и наблюдаваше залеза на слънцето заедно с Анна, се чувстваше дяволски добре.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Етан не умееше да рисува. При другите лодки, които беше строил, той бе работил по съвсем груби скици и много подробни измервания. За първата лодка на този клиент беше направил умален макет и беше установил, че по него се работи по-лесно и по-точно.

Скифът, който беше построил и продал, представляваше основен модел, но беше направил известни подобрения. Лесно можеше да си представи готовия проект.

Но разбираше, че започването на сериозен бизнес изисква попълването на всички документи, както бе казал Филип, и има нужда от нещо по-сериозно, по-професионално. Ще трябва бързо да си създадат репутацията, че работят качествено, ако искат да успеят.

Така че беше прекарал часове наред на бюрото си, борейки се с чертежите и скиците за първата им поръчка.

Когато разгъна завършените проекти на кухненската маса, беше едновременно доволен и горд от работата си.

— Ето това е — заяви, като придържаше краищата, — което съм замислил.

Кам надникна над рамото му, отпи от бирата си и изсумтя:

— Предполагам, че би трябвало да е лодка.

Засегнат, но не особено изненадан от коментара, брат му се навъси.

— Ще ми се да те видя ти как ще го направиш по-хубаво, Рембранд.

Кам сви рамене и седна. Трябваше да признае, че не би могъл. Но от това скицата на едномачтовия кораб не ставаше по-достоверна.

— Предполагам, че няма значение, стига да не показваме твоето художествено произведение на клиента. — Отмести скицата и се зае с чертежа. Тук вече старанието и търпението на Етан си проличаваха. — Добре, сега вече можем да говорим. Искаш да я направим с нагъната конструкция.

— Скъпо е — подхвана Етан, — но има предимства. Когато я завършим, ще разполага със здрава и бърза лодка.

— Качвал съм се в няколко такива — промърмори Кам. — Трябва да си много добър за подобно нещо.

— Ще се справим.

— Да-а — усмихна се Кам.

— Въпросът е, че... — Етан отново издърпа скицата на завършената лодка отгоре. — Да се направи лодка с такава конструкция са необходими майсторлък и точност. Всеки, който разбира от лодки, ще го забележи. Нашият човек е неделен моряк и знае само най-основните неща — той просто има пари. Но се движи в средите на хора, които разбират от лодки.

— Така че чрез него ще се опитаме да си създадем име — довърши Кам. — Правилно. — Разгледа скиците, чертежите, разрезите. Ще стане страхотна, каза си наум. Трябваше само да я построят. — Можем да си направим макет.

— Можем.

Изработването на макет беше стар и уважаван похват в лодкостроенето. Закрепваха се дъски с еднаква дебелина и върху тях се очертаваше желаната форма на корпуса. После макетът можеше да се разглоби, за да се определят контурите. След това строителите уточняваха формата на облицовъчните и хоризонталните дъски в истинските им пропорции една спрямо друга.

— Можем да започнем с макета — замислено изрече Кам.

— Струва ми се, че можем да започнем тази вечер и да продължим утре.

Това означаваше да начертаят модела на корпуса в пълен размер върху платформа в работилницата. Той ще бъде детайлизиран, за да покаже формиращите участъци. Тези участъци ще бъдат изпробвани, като се очертаят върху тях надлъжните контури и ватерлиниите.

— Да, защо да чакаме? — Кам вдигна поглед при появата на Сет, тръгнал към хладилника. — Макар че ще е по-добре, ако някой можеше да рисува прилично — подхвърли нехайно и се престори, че не забелязва внезапния интерес на момчето.

— Като разполагаме с размерите и свършим качествена работа, това не е важно. — Етан приглади направената от него рисунка на лодката.

— Просто ще е по-хубаво, ако можем да покажем на клиента нещо по-ефектно — вдигна рамо Кам. — Филип би го нарекъл маркетинг.

— Не ме интересува как ще го нарече Филип. — Упоритата бръчица вече се връзваше между веждите на Етан — сигурен знак, че ще се заинати. — Клиентът остана доволен от предишната ми работа и няма да седне да критикува някаква рисунка. Човекът иска лодка, а не картина за стената.

— Просто си мислех... — Кам не се доизказа, а ядосаният Етан стана да си вземе бирата. — В работилниците, които знам, през повечето време идват да се мотаят разни хора. Обичат да гледат как се правят лодките — особено пък хората, които нищичко не разбират от строителство на лодки, но си въобразяват точно обратното. Така можеш да си намериш клиенти.

— Е, и? Все ми е едно, че хората искали да ни гледат как рендосваме дъските. — Всъщност не му беше все едно, но предполагаше, че няма да се стигне дотам.

— Мислех си, че не би било зле да имаме хубави, поставени в рамка скици по стените. На лодки, които сме построили.

— Още не сме построили нито една.

— А твоят скипджак? — възрази Кам. — Тази, с която работиш. Другата, която вече си направил за първия ни клиент. А и аз поработих доста време по една двумачтова шхуна в Мейн преди две години и един луксозен скиф в Бристол.

Етан отново отпи замислено.

— Може и да изглежда добре, но не съм съгласен да наемаме художник да ни рисува картинки. Необходимо е да се оправим със списъка на оборудването, а Филип трябва да приключи с договора за тази лодка.

— Просто си мислех. — Кам се обърна. Сет все още стоеше пред широко отворения хладилник. — Менюто ли чакаш, малкия?

Той трепна, после грабна първото, което му попадна под ръка. Кофичката кисело мляко с боровинки не беше точно това, за което бе тръгнал, но беше твърде смутен, за да го върне обратно. Принуден да се примири с един от здравословните боклуци на Филип, той взе лъжица.

— Имам да свърша една работа — промърмори и изскочи навън.

— Залагам десет долара, че ще го даде на кучето — весело подхвърли Кам и се запита колко ли време ще е нужно Сет да започне да рисува лодки.

Разполагаше с подробна и донякъде романтична рисунка на скипджака на Етан още на другата сутрин. Беше петък — денят преди свободата. Етан вече беше излязъл с лодката, за да прегледа кошовите за раци и да презареди стръвта. Макар Сет да се беше опитал да състави план, така че да ги хване и тримата заедно, просто не беше в състояние да измисли как да забави ранното заминаване на Етан. Но двамата от трима, помисли си, докато минаваше край Кам, който мрачно се взираше в сутрешното си кафе, пак не беше зле.

Нужни бяха поне две чаши кафе, преди който и да е от мъжете в семейство Куин да може да общува с нещо повече от ръмжене. Сет вече беше свикнал с това, така че нищо не каза, докато оставяше раницата си. Държеше скицника с отбелязано с пръст място между страниците. Пусна го на масата, все едно нямаше абсолютно никакво значение за него, а след това с разтуптяно сърце започна да рови из шкафовете за овесени ядки.

Кам веднага забеляза рисунката. Усмихна се и нищо не каза. Взираше се във филийката, която бе успял да прегори, когато Сет се върна на масата с кутия и купичка в ръка.

— Проклетият тостер е развален.

— Пак си го включил на силно — заяви Филип и довърши разбиването на омлета си с яйца и лук.

— Не мисля. Колко яйца забъркваш?

— Николко не забърквам. — Филип изсипа яйцата в специалния тиган за омлет, който беше донесъл от собствената си кухня. — Направи си сам.

„Боже, сляп ли е този човек или какво?“ — чудеше се Сет. Наля мляко върху овесените ядки и побутна скицника към Кам.

— Няма да умреш, ако сложиш още две, след като и без това го правиш. — Кам отчупи от овъглената филийка. Започваше да ги харесва и такива. — Аз сварих кафето.

— Мътилката — поправи го Филип. — Хайде да не си правим излишни илюзии.

Кам въздъхна дълбоко и стана да си вземе купичка. Взе кутията с ядки, която стоеше точно до скицника на Сет. Почти чу как момчето изскърца със зъби, докато седнаше обратно на мястото си и си сипваше.

— Може би ще си имаме компания този уикенд.

Филип беше съсредоточен в омлета.

— Кой?

— Анна. — Кам наля мляко в купичката си. — Ще я изведа да плаваме с лодката и мисля, че ще я придумам да сготви нещо за вечеря.

„Единственото, за което може да мисли тоя човек, са жени и как да си натъпче тумбака!“ — каза си отвратен Сет и побутна с лакът скицника. Кам изобщо не вдигна поглед.

Когато видя Филип да слага омлета в чинията си, прецени, че е дошъл моментът за действие. Сет едва се сдържаше от нетърпение.

— Какво е това? — попита Кам, поглеждайки рисунката.

Крайно време беше!

— Нищо — измърмори Сет и продължи да се храни.

— Прилича на лодката на Етан — вдигна чашата си Кам и хвърли поглед към Филип. — Не мислиш ли?

Той застана до него, опита от закуската си, хареса я.

— Да, добра рисунка. — Погледна с любопитство момчето. — Ти ли я направи?

— Просто си играех. — Червенина пропълзя по врата му и стомахът му се сви.

— Работя с момчета, които и толкова не могат да нарисуват — разсеяно го потупа по рамото Филип. — Хубава работа!

— Нищо особено — отвърна Сет и сви рамене, докато в същото време изпита силно задоволство.

— Странно, с Етан тъкмо си говорехме да сложим рисунки на лодки в работилницата. Нали знаеш, Филип, нещо като реклама на работата ни.

Той беше зает с омлета, но вдигна вежди, едновременно с изненада и одобрение.

— Мислили сте за това? Направо ме изумявате. Добра идея. — Вгледа се по-внимателно в рисунката, докато я обмисляше. — Направи контурите груби, остави краищата недовършени. Трябва да изглежда като правена от работник, не много изпипана.

Кам издаде лек гърлен звук, сякаш го обмисляше.

— Една рисунка няма да свърши много работа — погледна с присвити очи към Сет. — Предполагам, че можеш да направиш още няколко, като например работната лодка на Етан? Или ако ти дам снимки на две-три лодки, по които аз съм работил?

— Не знам. — Сет се стараеше да прикрие вълнението в гласа си. Почти успя да изрази отегчение, когато срещна погледа на Кам. — Може би.

На Филип не му беше нужно много, за да схване замисъла. Включи се в играта, посегна към чашата си с кафето и кимна.

— Може да свърши добра работа. Клиентите ще видят различни лодки, които сме правили. Ще бъде добре, ако разполагаме с рисунка на тази, по която започвате.

Кам изсумтя.

— Етан е направил някаква жалка скица. Прилича на рисунка от детската градина. Не знам каква работа би могла да ни свърши. — После погледна към Сет и леко примижа. — Може да й хвърлиш едно око.

Момчето усети как в гърлото му се надига смях и храбро го преглътна.

— Предполагам.

— Чудесно. Разполагаш с около девет-десет секунди да хванеш автобуса, малкия, или ще вървиш пеша до училище.

— Мамка му! — скочи от стола той, грабна раницата си и хукна навън.

След като входната врата се затръшна, Филип се облегна назад.

— Добра работа, Кам.

— Имам си моите моменти.

— От време на време. Откъде разбра, че детето може да рисува?

— Дал на Анна една рисунка на кучето.

— Хм. Та каква е тази работа с нея?

— Работа? — Отново се зае с нещастните си препечени филийки и се опита да не поглежда със завист към омлета.

— За прекарване на уикенда, плаване, готвене на вечеря. Не си погледнал друга жена, откакто тя се появи на сцената. — Филип се ухили. — Изглежда сериозно. Почти като... семейно.

— Задръж! — Стомахът на Кам леко се присви. — Просто ни е приятно заедно.

— Не знам. На мен ми се вижда доста улегнала жена.

Кам изсумтя.

— Работеща жена. Умна е, амбициозна е и не желае да се обвързва. — Иска къща в провинцията, припомни си Кам, близо до вода, с двор, където да може да отглежда цветя.

— Жените винаги се стремят към обвързване — убедено заяви Филип. — По-добре внимавай какво правиш.

— Знам какво правя и как да го постигна.

— Всички така казват.

Анна полагаше огромни усилия да не се обвързва прекалено много. Това беше една от причините да вземе решение да отложи срещата с Камерън. Използва работата си за извинение и обеща да пристигне в дома му много рано в събота сутринта, за да излязат с лодката. След изкусните му ласкателства тя обеща да приготви лазаня.

Удоволствието, което изпитваше да готви, беше наследила от баба си. Анна смяташе, че то е нещо, с което може да се гордее.

Макар че не обеща да остане и през нощта, и двамата решиха, че това се подразбира.

Посвети вечерта на себе си. Реши да послуша любимите си изпълнители. Наля си чаша хубаво червено вино и се загледа в залеза.

Време беше трезво и обективно да обмисли нещата. Познаваше Камерън Куин едва от няколко седмици и въпреки това си беше позволила да се обвърже с него повече, отколкото си беше позволявала с който и да е друг мъж.

Толкова силно обвързване не влизаше в плановете ѝ. Обикновено добре си правеше плановете. Стъпките, които предприемаше както в професионален, така и в личен план, винаги бяха внимателно обмислени. Знаеше, че това е защитна реакция — реакция, която бе избрала съвсем хладнокръвно още в най-ранна възраст. Ако обмисля къде води или би могла да отведе всяка стъпка, ако контролира чувствата си и разчита на ума си, много по-трудно би допуснала грешка.

Чувстваше, че е направила прекалено много грешки преди години. Ако беше продължила по пътя, по който се бе впуснала сляпо след загубата на невинността и на майка си, щеше да е обречена.

Постепенно се научи да не се обвинява за нещата, които беше направила през онзи мрачен период от живота си, да не се разкъсва от угризения заради мъката, която бе причинила на хора, които я обичаха. Угризенията са негативно чувство. Анна заложи на действието, резултатите, посоката.

Изборът ѝ и постигнатото бяха заради баба ѝ и дядо ѝ, заради майка ѝ и заради онова ужасено дете, свито край тъмното шосе.

Нужно беше време, дълъг оздравителен период, преди да успее да проумее, че ако тя е загубила майка си, баба ѝ и дядо ѝ бяха загубили единственото си дете. Дъщеря, която обичаха. Въпреки мъката те отвориха дома си за Анна; въпреки ужасните ѝ постъпки сърцата им никога не се поколебаха.

В крайна сметка се научи да приема загубата и ужаса, който бе преживяла. Нещо повече, научи се да приема, че всичко, което бе правила през двете години, последвали онази нощ, е било следствие от една наранена душа. Беше щастлива, че има хора, които я обичаха достатъчно, за да ѝ помогнат да се излекува.

Когато отново намери своя път, Анна си обеща, че никога повече няма да постъпва безразсъдно.

Импулсивните действия бяха запазени за незначителни неща — пилеене на пари, безцелно шофиране с колата. За нея бе от голямо значение да бъде практична, мотивирана и рационална в основните неща и че беше преодоляла безразсъдството си. Сега обаче сърцето ѝ я беше направило безразсъдна.

Да обикне Камерън Куин беше глупаво. И знаеше, че ще ѝ струва много.

Но нейните чувства са си нейна грижа. Това бе нещо, което беше научила по трудния си път. Ще се справи с тях и ще ги преживее.

И все пак беше толкова необичайно, призна си и се облегна на отворената врата към вътрешния двор, за да почувства лекия вечерен ветрец. Винаги беше смятала, че ако някога се влюби, ще е наясно с всеки етап. Беше се надявала да бъде щастлива — от постепенното засилване на чувствата, което си беше представляла, от взаимното усещане за задълбочаване на чувствата.

Но с Кам нямаше постепенно засилване на чувствата, нито нежно влюбване. Беше като едно бързо, главоломно пропадане. В един

момент изпитваше само привличане, интерес, удоволствие. А след това вече беше безумно влюбена.

Представяше си, че това ще го изплаши до смърт — той, който жадуваше за свобода. Мисълта я накара да се засмее тихичко. В това отношение напълно си подхождаха. И на нея самата ѝ се иска да хукне в обратна посока. Беше подготвена за връзка, но не и за влюбване.

„Така че, анализирай! — нареди си тя. — Какво е това у него, което е причина за тази разлика? Видът му?“ Анна притвори очи. Без съмнение отначало именно това привлече вниманието ѝ към него. Коя жена не би погледнала отново това опасно, загадъчно лице? Дръзките стоманеносиви очи, твърдите устни — еднакво привлекателни, когато се усмихват и когато се свиват заплашително. Тялото му олицетворяваше женската мечта за здрави мускули, силни ръце и стегната плът.

Съвсем естествено беше да ѝ хареса. А живият му ум бе събудил интереса ѝ. Също и арогантността му, признаваше си — макар че се срамуваше от тази мисъл. Но сърцето му бе това, което промени всичко. О, не беше очаквала толкова великодушно сърце — безразсъдно великодушно. Той имаше толкова много да даде, а дори не го съзнаваше.

Смяташе се за егоист, коравосърдечен, дори студен. И Анна предполагаше, че наистина би могъл да бъде. Но в най-важните моменти беше сърдечен и готов на саможертва. Не смяташе, че Кам напълно осъзнава колко много дава на Сет или до каква степен се променят отношенията им.

Искрено се съмняваше, че той напълно разбира, че обича момчето. И Анна проумя, че именно тази негова слепота за собствената му доброта я беше спечелила.

И стигайки до този извод, предположи, че да се влюби в него всъщност е било съвсем логично.

Да остане влюбена в него ще бъде катастрофално. Ще трябва да поработи по това.

Телефонът иззвъня. Тя влезе вътре и вдигна слушалката.

— Ало?

— Госпожица Спинели. Работите ли?

Не можа да сдържи усмивката си.

— Да, работя по нещо. — От стереоуредбата ѝ се разнесе някаква ария, докато сядаше и изпъваше крака върху масичката. — А ти?

— Дватамата с Етан сме се заели с нещо, което смятаме да завършим тази вечер. След това дори няма да си помисля за работа чак до понеделник. — Той беше излязъл навън, за да си осигури малко уединение. Беше ред на Сет да мие чиниите след вечеря и Кам чу поредната да се разбива с трясък на пода. — Прогнозата за утре е за хубаво време.

— Така ли? Много добре.

— И все пак можеш да пристигнеш още тази вечер.

Изкушаваше се, но вече беше действала твърде импулсивно спрямо него.

— Ще пристигна достатъчно рано сутринта.

— Предполагам, че нямаш бански. Някой червен.

Анна прехапа устни да не се разсмее.

— Не, нямам... моят е син.

Той изчака само миг.

— Не забравяй да си вземеш багажа.

— Ако си взема багажа и остана да преспя, ключът от стаята ще бъде у мен.

— Колко си стриктна! — Загледа се как една чапла прелита над водата и каца в гнездото върху един от коловете. „Поела е към дома — каза си, — прибира се.“

— Просто съм предпазлива, Куин. И много разумна. Как върви строителството?

— Върви — отвърна той. Приятно му беше да чува гласа ѝ, да усеща влажния вятър, да наблюдава как нощта се спуска леко като целувка над водата и дърветата. — Като дойдеш, ще ти покажа. — Искаше да ѝ покаже рисунката на Сет. Беше я поставил в рамка днес следобед и искаше да го сподели с... някого, който не е безразличен. — Може би ще започнем първата лодка следващата седмица.

— Наистина? Толкова бързо?

— Защо да чакаме? Време е да сложим парите на масата и да видим какво ще покажат заровете. Напоследък се чувствам късметлия. — Чу как в къщата кутрето се разлая, последвано от по-плътния лай на Саймън. След това гласът на Филип, извисен в нещо като вик, нещо

като смях, на който като ехо отвърна рядко чуваният безгрижен кикот на Сет.

Това го накара да се обърне. Задната врата се отвори и двете кучета излетяха навън, претърколиха се едно върху друго, докато се спускаха по стъпалата. А на вратата стоеше момчето и се усмихваше.

Когато Кам се вълнуваше от нещо, той винаги се вълнуваше силно. За миг му се стори, че чува скърцането на люлката на верандата и тихия смях на баща си.

— Господи, това е лудост! — продума тихо.

Връзката започна да се губи, когато закрачи.

— Какво?

— Всичко. — Усети, че стиска телефона по-здраво, изпълнен с безумен, почти непоносим копнеж по нея. — Трябваше да си тук. Липсваш ми!

— Не мога да те чуя.

Осъзна, че се отдалечава от къщата, някакво инстинктивно отричане на усещането, че тя го привлича.

Да си дойдеш у дома. Да се прибереш.

Тръсна глава, върна се обратно и мислено отправи благодарност към Бога за странните капризи на техниката.

— Попитах... с какво си облечена?

Тя тихо се засмя и погледна удобния си, размъкнат анцуг.

— Ами, няма кой знае какво — измърка в слушалката и двамата с облекчение се впуснаха в безгрижен телефонен флирт.

Малко по-късно Кам остави телефона на стъпалата на верандата и тръгна към пристана. Водата леко се плискаше в корпуса на лодката. Нощните птици вече се раздвижваха и дълбоките двугласни тонове на кукумявка сред дърветата оттагък повеждаха хора им. Морето беше мастилено тъмно под бледата светлина на луната.

Трябва да се заеме с работата. Знаеше, че Етан ще го чака. Но изпитваше нужда да поседи малко тук, край водата. Да поседи в тишината, докато отгоре примигват звезди, а кукумявката продължава да зове неспирно и търпеливо другаря си.

Не се стресна, когато усети присъствието му. Започваше да свиква. Не можеше да преброи колко пъти беше седял тук, на същия пристан, под същото небе заедно с баща си. Помисли си, че има

известна разлика да седи с призрака на баща си, но какво пък, по дяволите! Нищо в живота му не беше като преди.

— Разбрах, че си тук — тихо продума Кам.

— Обичам да наглеждам как вървят нещата. — Рей, облечен в рибарски панталон и спортна риза с къси ръкави, която младият мъж си спомняше, че някога беше яркосиня, заметна въдица във водата. — Мина доста време, откакто ловях риба всяка вечер.

Камерън реши, че ако сега Рей измъкне някой гърчещ се на края на въдицата костур, това със сигурност ще го запрати отвъд тънката граница на разума.

— Колко отблизо наглеждаш? — попита и си помисли за Анна и онова, което двамата бяха правили в тъмното.

Баща му се подсмихна.

— Винаги съм уважавал личната неприкосновеност на моите момчета, Кам. Не се тревожи за това. Тя определено е красавица — подхвърли развеселен. — Опитва се да го прикрие, когато е на работа, но мъж като тебе винаги ще го забележи. Ти винаги си имал вярна преценка за жените.

— Ами ти? — Кам се презираше за този въпрос. Нощта бе толкова спокойна, толкова съвършена. Но никога не знаеше колко ще траят тези посещения — халюцинации или каквото там бяха. Трябваше да попита. — Каква беше твоята оценка за жените, татко?

— Достатъчно проникателна, след като съм се спрял на майка ти, не е ли така? — и Рей въздъхна. — Никога не съм докосвал друга жена, откакто се врекох на Стела, Кам. Гледах, оценявах, възхищавах се, но никога не съм докосвал.

— Трябва да ми кажеш за Сет.

— Не мога. Не е писано да стане така. Добра работа свърши с момчето, като го включи в бизнеса ви. То има нужда да се чувства част от нещата. Ще ми се да бях прекарал повече време с него, с всички вас. Но и това не било писано.

— Татко...

— Знаеш ли какво ми липсва, Кам? Най-глупави неща. Да ви гледам как тримата се карате за нещо. Имаше моменти, когато двамата с майка ви си мислехме, че ще ни подлудите, но сега това ми липсва. А също и риболовът рано сутрин, когато слънцето тъкмо започва да пробива през мъглата над водата. Липсва ми преподаването. Липсва ми

да видя онзи поглед в очите на някой студент, когато нещо, което си казал, дава полет на ума му. Липсват ми хубавите момичета в летни рокли и да лежа буден в леглото в три сутринта, заслушан в дъжда по покрива. — После извърна глава и се усмихна. Очите му бяха ясни и яркосини, също като цвета на ризата му някога. — Трябва да цениш тези неща, докато ги имаш, но човек никога не го прави. Никога. Все бързаеме да живеем. От време на време трябва да се опитваш да спреш и да се порадваш на дребните неща. Ако го правиш, те ще придобият по-голямо значение.

— В момента ме вълнуват по-сериозни неща от дъжд по покрива.

— Знам. Много е сложно, но се справяш. Обаче трябва да решиш какво искаш, от какво имаш нужда и какво става с теб. У теб има повече, отколкото си мислиш.

— Искам отговори. Имам нужда от отговори.

— Ще ги намериш — уверено отвърна Рей, — когато позабавиш темпото.

— Кажи ми само това. Етан и Филип знаят ли, че си... тук?

— Ще разберат — отново се усмихна той. — Когато му дойде времето. Утре сигурно ще е много хубав ден за плаване. Радвай се на дребните неща — изрече и изчезна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оглеждаше се за нея. Кам реши, че това е още нещо, което прави за пръв път в живота си. Никога не беше чакал жена. Винаги те бяха идвали при него. Обаждаха се по телефона, минаваха край къщата, очакваха го край шкафчето му в училище. Явно беше свикнал и се беше разглезил.

Никога не беше изпитвал онзи чисто мъжки страх да кани някого на първа среща. Беше поканен на петнайсет години от пицната шестнайсетгодишна Алисън Брент. Дори го беше взела от входната им врата със стария шевролет на баща си. Не беше съвсем сигурен какво точно изпитва да го вози момиче, докато тя не спря на „Блу Краб Драйв“ и не предложи да се прехвърлят на задната седалка.

Нямаше абсолютно нищо против.

Загубата на девствеността с хубавата и опитна Алисън беше сладко и приятно преживяване. И Кам никога не погледна назад.

Харесваше жените, харесваше всичко у тях — дори и досадните им страни. Точно това ги правеше жени, а той смяташе, че мъжете получават по-добрата част от сделката. На тях се пада да гледат, да докосват и да вдишват уханията. И освен ако не са пълни глупаци, обикновено винаги могат да се измъкнат от нежните прегръдки и да минат към следващите, без особени неприятности.

Той никога не е бил глупак.

Но сега с нетърпение очакваше Анна. И се питаше какво е това у нея, което не предизвиква желанието му да се измъкне.

Може би, защото тя не говореше за брак, продължи размишленията си, докато се отдалечаваше от кея покрай къщата, за да се ослуша за колата ѝ. Може би това, че нищо не очакваше. Тя беше много чувствена и сякаш не очакваше кой знае колко романтични жестове от негова страна. Детството ѝ е било кошмарно и въпреки това бе успяла да го превъзмогне и да се превърне в силна и завършена личност. Възхищаваше ѝ се.

Начинът, по който можеше — и го правеше — да подчертава или омаловажава външния си вид, силно го впечатляваше. Двойствеността го караше да се пита каква ще бъде. И въпреки това двете противоположности в нея така добре се съчетаваха, че един мъж трудно би могъл да ги забележи.

Колкото повече мислеше за нея, толкова повече я желаше.

— Какво правиш?

Едва не подскочи, когато Сет изникна зад него. Взираше се в пътя, обзет от безумно желание Анна да се появи по алеята. Пъхна ръце в джобовете.

— Нищо, просто се разхождам.

— Не се разхождаше — възрази момчето.

— Защото бях спрял. Ето пак тръгвам, виждаш ли?

Сет завъртя очи зад гърба му, после го догони.

— Ами аз какво трябва да правя?

Кам се престори, че се любува на яркочервените лалета покрай къщата.

— Защо?

— Ами Етан излезе с лодката, а Филип се е затворил горе в кабинета си и се занимава с компютъра.

— Е, и? — Наведе се да изскубне някакъв плевел — поне смяташе, че е плевел. Къде ли е, по дяволите, тя? — Къде са децата, с които си играеш?

— Трябва да ходят в магазина и да обядват с баба си. — Сет се подсмихна подигравателно. — Нямам какво да правя. Скучно ми е.

— Ами... върви да чистиш стаята си или нещо друго.

— Стига!

— Господи, какъв съм ти аз, социален наставник? Да не би телевизорът да е развален?

— В събота сутрин има само разни простотии за деца.

— Ти си дете — отбеляза Кам и с облекчение чу шума от приближаваща се кола. — Научи онова твое тъпоумно куче на някой и друг номер.

— Не е тъпоумно. — Засегнат, Сет се извърна и подсвирна на кутрето. — Гледай! — Фулиш дотича, понесъл нещо, което приличаше на кутийка бира в уста.

— Да бе, дъвче тенекия. Много умно! Виж, не ме... — но млъкна, след като момчето замахна, посочи надолу и Фулиш се отпусна на земята.

— Прави го и по устна команда — сериозно обяви Сет и почеса кучето по главата. — Но съм го научил да действа по знаци с ръка. — Задържа дланта си нагоре и Фулиш бойко вдигна лапа.

— Това е доста добре. — В гласа му се смесиха гордост и изненада. — Колко време ти трябваше да го научиш?

— Само по час-два от време на време.

И тримата вдигнаха погледи, когато Анна сви по алеята. Фулиш пръв се втурна да я приветства.

— Още не се справя достатъчно добре с команда „Стой“ — довери Сет. — Но не сме го отработвали много.

Още не се справяше добре и с „Долу“. В мига, в който Анна излезе от колата, Фулиш заподскача и залая, а езикът му се стрелкаше навън.

Кам реши, че кучето се ориентира правилно. Той също би искал да скочи отгоре ѝ и да започне да я облизва. Носеше избелели светлосини дънки и яркочервена блузка. Съвсем обикновено облекло, но в него изглеждаше едновременно като практична жена и морска сирена.

Устата на Кам се напълни със слюнка.

— Изглежда различно със спуснатата коса — отбеляза Сет.

— Да. — Искаше да зарови ръце в тях, да я докосва. И толкова!

Тя беше клекнала и говореше ласкаво на кучето, което се беше излегнало с обожание по гръб, за да го почеше. Вдигна глава и дори скрити зад тъмните стъкла на очилата, Кам видя как очите ѝ се разширяват разбиращо, после се преместват предупредително към детето, което крачеше след него.

Пренебрегвайки предупреждението ѝ, той рязко я изправи на крака, при което тя се спъна в кучето и политна. Кам възпря с целувка протеста ѝ.

Все едно да те погълне слънцето, успя единствено да си помисли тя. Горещината беше огромна и достигна точката на топене още преди да успее да си поеме дъх. Страст, нетърпение и жажда изригнаха от него и се стоварваха отгоре ѝ с обезпокоителна скорост. Яростното почукване на кълавач, тръгнал на лов за закуската си, отекна в

тишината и се присъедини към трескавите удари на сърцето ѝ. Единственото, което можеше да направи, бе да издържи, докато той успее да изтръгне достатъчно от онова, което желаше от нея, за да се утоли.

Когато я отдръпна назад, вълшебните му устни леко се извиха — самодоволна усмивка, която никак не ѝ беше приятна.

— Добро утро, Анна.

— Добро утро — прокашля се, отстъпи назад и с неудобство погледна към Сет. Изглеждаше по-скоро отегчен, отколкото потресен, така че му отправи лъчезарна усмивка. — Добро утро, Сет!

— Аха, здрасти!

— Кучето ти расте с всеки изминал ден. — Тъй като имаше нужда да се разсее с нещо, сведе поглед към Фулиш и вдигна ръка. Той седна и вдигна лапа, с което я очарова. — О, колко си ми умничък! — Отново клекна, здрависа се с него, подръпна го за ухото. — Какво друго можеш да правиш?

— Работим по някои неща. — Фулиш току-що беше демонстрирал целия си репертоар, но Сет не искаше да го признае.

— Добър отбор сте двамата. Нося някои неща за ядене в колата — подхвърли небрежно. — Продукти за вечеря. Ще ми помогнете ли?

— Да, добре — сърдито изгледа Кам. — И без това няма какво друго да правя.

— Нали ще излизаме с лодката? — каза го бодро, развеселена, когато видя как Кам зяпна, а Сет я погледна внимателно.

— Аз ще идвам ли?

— Разбира се — обърна се, отвори вратата на колата и му подаде една торба. — Веднага щом приберем тези неща. Надявам се, че ще бъда добра ученичка. Не знам почти нищичко за лодките.

Оживен, Сет взе две торби.

— Нищо особено. Но трябва да имаш шапка — заяви и понесе товара си към къщата.

— Възнамерявах да бъдем само ти и аз — каза ѝ Кам. И си беше мечтал как ще доплават до някое тихо местенце по реката и как ще я люби на дъното на поклащащата се лодка.

— Така ли? — Извади малка чанта с багаж и я пхна в ръцете му. — Сигурна съм, че ще ни бъде страшно забавно тримата.

Затвори вратата на колата, потупа го по бузата и последва Сет към къщата.

Оказа се, че ще бъдат четирима. Сет настоя да вземат Фулиш и след като Анна го подкрепи, Кам беше принуден да се съгласи.

Трудно беше да останеш сърдит, когато екипажът ти е в толкова добро настроение. Фулиш се настани на една пейка, облечен със стара спасителна жилетка, останала от някое от многобройните кучета на Рей и Стела, и лаеше щастливо вълните и птиците.

Сет, вече захапал един от сандвичите от хладилната чанта, обясняваше на Анна тайните на такелажа.

Изглежда така дяволски сладка, помисли си Кам, с една от старите му, овехтели шапки на главата, докато внимателно слушаше Сет да ѝ обяснява.

Лодката се провираше през каналите, маневрирайки между означителните колове с умерена скорост, за да премине през това, което местните жители наричаха Литъл Нек Ривър, после в Танджър Саунд и към залива.

Тук се усещаше леко вълнение и Кам погледна назад да види как ще го понесе Анна. Беше коленичила в задната част и се беше навела над перилата, но с усмивка видя, че не е заради морска болест. Усмивката ѝ беше щастлива и нетърпеливо посочи напред, когато забеляза дърветата и обраслите мочурища на остров Смит.

Кам извика на Сет да вдигне платната.

Това бе момент, който Анна никога нямаше да забрави. Градският живот не я беше подготвил за звуците, движението, гледката на белите платна, които се издигат, заплющяват на вятъра и после се издуват от него.

За миг лодката като че ли полетя с вятъра, който брулеше страните ѝ и издуваше до пръсване платната. Водата под тях се разплиска и тя усети солен вкус.

Искаше да наблюдава всичко едновременно — надигащите се от синьо-зелената вода вълни, морето от бели платна отгоре, възвишенията и равните участъци на брега. Мъжът и момчето работеха уверено, едва разменяйки по някоя дума.

Минаха покрай нещо, което Сет нарече заслон за раци. Представляваше само паянтова барака от изпочупени и избелели дъски, издигната над водата и закрепена към разнебитен пристан. Повърхността наоколо беше осеяна с оранжевите плувки, които маркираха кошове за раци. Анна се загледа как една рибарска лодка се поклаща, докато човекът вътре — като от картина с избелелите си панталони, смачкана шапка и бели ботуши — измъкваше теления кош.

Прекъсна работа само колкото да докосне козирката на шапката си за поздрав и след това хвърли два съпротивляващи се рака във водния си резервоар.

Живот в океана, помисли си Анна и изгледа как лодката се отправя към следващата плувка.

— Това е Малкия Дони — уведоми я Сет. — Етан казва, че му викат така, въпреки че вече е пораснал, защото баща му е Големия Дони. Майтап!

Анна се засмя. На нея ѝ се беше сторило, че Малкия Дони е поне сто килограма.

— Предполагам, че така става, когато живееш в малко градче. Сигурно е прекрасно да си живееш и работиш така във водата.

Сет вдигна рамо.

— Добре е, но аз предпочитам само да плавам.

Когато Анна вдигна лице към вятъра, реши, че той има основание. Просто да се носиш — бързо и свободно с лодката, която се издига и спуска, и чайките, които крещят над главата ти. „Кам изглежда толкова естествен — помисли си, — леко разкراчил дългите си крака, за да балансира при поклащането на лодката, хванал кормилото със силните си ръце и с развети от вятъра тъмни коси.“ Когато той извърна глава, сърцето ѝ подскочи.

Когато вдигна ръка, тя стана и предпазливо пое по палубата към него.

— Искаш ли да подържиш кормилото?

— По-добре не — отвърна, като се опитваше да постъпва разумно. — Не знам какво да правя.

— Аз знам. — Издърпа я пред себе си, постави ръце върху нейните. — Това е Покомоук — кимна с глава към един тесен канал. — Ако искаш да намалим темпото, можем да тръгнем нататък и да заобиколим кошове.

Вятърът галеше лицето ѝ. Видя една чайка да се спуска рязко към водната повърхност, плъзна се леко по нея и се издигна с онзи остър вик, който приличаше на плач през смях. По дяволите разумното поведение.

— Не искам да намаляваме.

Той се засмя до ухото ѝ.

— Смело момиче.

— Накъде сме поели? Какво ще правим?

— Поели сме на юг, югозапад. Плаваме срещу вятъра. По периферията.

— По периферията? На мен ми се струва, че сме в самия му център. Не знаех, че можем да се движим толкова бързо. Чудесно е!

— Добре. Задръж за момент.

За нейно изумление той отстъпи назад и извика на Сет да му помогне. Докато ръцете ѝ стискаха кормилото до побеляване, Анна ги чу да се смеят. Чу и изскърцването на мачтите, плющенето на платното, докато се обръщаше. Лодката набра допълнително скорост. Опита се да се отпусне. В края на краищата пред тях нямаше нищо друго, освен вода.

Виждаше вдясно от себе си — дясно на борд, поправи се сама — малка моторна лодка, изскочила от една от многобройните рекички и канали. Твърде далече е, прецени тя, няма да се сблъскат.

Точно когато се убеждаваше, че може да се справи без инциденти, лодката подскочи. Сдържа вика си и почти изви кормилото в обратна посока, но ръцете на Кам уловиха нейните и го задържаха стабилно.

— Ще се обърнем!

— Не-е. Не се страхувай.

Сърцето ѝ замря.

— Ти ме остави сама!?

— Трябваше да се оправят платната. Детето знае как да се справя. Етан го е учил, а и то бързо схваща. Дяволски добър моряк е.

— Но ти ме остави сама — повтори тя.

— Справи се добре. — Целуна я по главата. — Това отпред е остров Танджър. Ще го заобиколим, после ще тръгнем на север. По Литъл Чоптенк има спокойни местенца. За обяд ще спрем на някое от тях.

Няма опасност да се преобърнат, каза си тя и спокойно се облегна на Кам. Разтвори крака, както бе направил и той, и остави тялото си да балансира едновременно с движението на лодката. Реши, че трябва да се сдобие с някаква малка лодка, скиф или каквото там се нарича, когато успее да си купи къща на брега.

Ще поръча на братята Куин да ѝ я построят, реши.

— Ако имах лодка, щях да го правя при всяка възможност.

— Ще трябва да те научим на основните неща. Съвсем скоро ще можеш да работиш на трапеца.

— Какво? Да подскачам по мачтите с лъскаво трико?

Идеята си имаше своята привлекателност.

— Не точно. Използва се едно платно — трапец — и се надвесваш над водата.

— Заради удоволствието?

— Виж това ми хареса — отвърна през смях. — Заради скоростта, за да се балансира силата.

— Да се надвесиш над водата — замислено повтори тя и погледна към сушата. — Това също може да ми хареса.

Остави я да нагласи кливера под зоркото око на Сет. Хареса ѝ усещането на платното в ръцете и съзнанието, че отговаря — повече или по-малко — за издуващото се бяло парче плат. Заобиколиха малката пясъчна ивица на остров Танджър и с удоволствие наблюдаваше бързите маневри с платната, работата в екип, за да се поддържа скоростта, докато се променя курсът.

Кам беше свалил фланелката си и гърбът му блестеше от слънце, пот и вода. Макар ръцете леко да я наболяваха от непривичната работа, тя не се оплакваше. Вместо това изпита глуповато задоволство, когато Кам ѝ каза, че е добър юнга.

Обядваха някъде край Литъл Чоптенк, близо до един полуразрушен кей, в компанията на птиците. Слънцето грееше ярко на яносиньото небе, а температурата се беше повишила над двайсет градуса — до лятото оставаха още няколко седмици.

Решиха да се разхладят. Фулиш пляскаше жизнерадостно, докато Сет се гмуркаше под огледалната повърхност и плуваше като делфин.

— Страхотно се забавлява — тихо продума Анна. В момента нямаше и следа от предизвикателното и сърдито момче, което първия път бе интервюирала. Чудеше се дали и то го осъзнава.

— Тогава предполагам, че не мога да ти се сърдя много за това, че настоя да дойде с нас.

Тя се усмихна.

— Всъщност нямаш нищо против. Пък и никога не би могъл да се справиш така добре с лодката, ако той не беше с тебе.

— В това има доста истина, но може да се каже нещо и по въпроса за справянето с лодката. — Обгърна я с ръце.

Анна инстинктивно се улови за раменете му.

— Без потапяне!

— Нима бих направил нещо толкова предсказуемо? — В очите му напираше смях. — Особено когато това е по-приятно. — Отметна глава и я целуна.

Устните им бяха мокри и хлъзгави и пулсът на Анна запрепуска под усещането на неговите, които се плъзгат върху нейните, улавят ги, после ги поемат. Хладната вода сякаш се сгорещи, когато краката им се преплетоха. Чувстваше се безтегловна и въздъхна, докато се отдаваше на целувката.

А после се озова под водата.

Изскочи, като кашляше, и отметна мократа коса от очите си. Първото нещо, което чу, беше смехът на Сет. Първото, което видя, беше усмивката на Кам.

— Не можах да устоя — заяви той, после сам се задави с вода, тъй като Анна загреба пред себе си и я плисна в лицето му.

— Ти си следващият — предупреди тя детето, което бе така смаяно от мисълта някой възрастен да си играе с него, че Анна лесно го хвана и го потопа под водата.

То се издърпа, изплю вода, но погълна още повече, когато се разсмя.

— Ей, аз нищо не съм направил.

— Смееше се. Освен това ви забелязах, че действате в екип. Вероятно идеята е била твоя.

— Не е вярно. — Успя да се освободи, а след това го осени блестящата идея да се гмурне и да я издърпа надолу за глезените.

Битката беше жестока и, когато бяха напълно изтощени, решиха да сключат примирие. Едва тогава забелязаха, че Кам вече не е във водата, а се е разположил на лодката със сандвич в ръка.

— Какво правиш там горе? — извика Анна и отметна натежалата си от водата коса.

— Наблюдавам шоуто. — Отпи от пепсито. — На двама глупчовци.

— Глупчовци? — Извърна очи към Сет и в мълчаливо съгласие враговете се превърнаха в съюзници. — Аз виждам само един глупчо наоколо, а ти?

— Само един — съгласи се той, докато бавно плуваха към лодката.

Всеки глупак би разбрал какво са намислили. Кам едва не отдръпна краката си, но после реши да се остави да го издърпат обратно във водата.

Щяха да изминат часове преди Сет да осъзнае, че и Анна, и Кам се бяха докосвали до него. И че той изобщо не се беше страхувал.

След като лодката беше закрепена на пристана, платната — спуснати, а палубата — почистена, Анна се залови да приготвя вечеря. Искаше да устрои незабравимо угощение. Като моряк може и да беше новак, но пък тук беше експерт.

— Ухае божествено — каза ѝ Филип, когато намина оттам.

— Ще е още по-божествено на вкус. — Нарездаше пластове на лазанята с артистичен усет. — Стара семейна рецепта.

— Те са най-добрите — съгласи се той. — И ние си имаме тайната рецепта на баща ми за палачинки. Трябва да ти забъркам някоя сутринта.

— Много бих искала. — Вдигна поглед да му се усмихне и забеляза някаква тревога в очите му. — Наред ли е всичко?

— Разбира се. Просто още не мога да се отърся от работата. — Нямах нищо общо с работата му, а с последния доклад на частния детектив, който беше наел. Майката на Сет беше забелязана в Норфолк — а това се намираще дяволски наблизко. — Имаш ли нужда от някаква помощ тук?

— Всичко е под контрол. — Завърши с тънък пласт моцарела и сложи тавата във фурната. — Може би ще искаш да опиташ виното.

Филип разсеяно вдигна останената на плота отворена бутилка. И интересът му незабавно бе пробуден.

— Небиоло, най-доброто от италианските червени вина.

— Така мисля и мога да обещавам, че лазанята ми ще е достойна за него.

Той се усмихна, докато наливаше две чаши. Очите му имаха златистокафяв оттенък, което кой знае защо ѝ навяваше мисли за архангели.

— Анна, любов моя, защо не зарежеш Кам и не избягаш с мен?

— Защото ще ви намеря и ще ви убия и двамата — заяви той, влизайки в кухнята. — Стой далече от моята жена, братко, преди да съм те убил. — Макар да беше изречено на шега, Кам не беше съвсем сигурен дали се шегува. И не беше особено доволен да усети ревността.

Не беше ревнивец.

— Той не може да различи бароло от кианти — увери я Филип, докато вземаше още една чаша. — По-добре ела с мен.

— Мили боже! — възкликна тя, като се опитваше да имитира южняшкия им акцент. — Как обичам моите смелчаци да се бият за мен! Ето задава се и още един — добави, тъй като Етан се появи откъм задната врата. — Искаш ли и ти да се дуелираш за мен, Етан?

Той примигна и се почеса по главата. Жените го смуцаваха, но добре схвана, че тук има някаква закачка.

— Ти ли сготви вечерята?

— Със собствените си малки ръчички — увери го тя.

— Отивам да си взема оръжието.

Когато тя се засмя, той се усмихна и излезе, за да отмие под душа натрупаната през деня умора.

— Господи, Етан почти успя да флиртува с жена — удиви се Филип. — Ще трябва да те задържим при нас, Анна.

— Ако някой подреди масата, докато аз приготвя салатата, може и да се задържа достатъчно, за да ви позволя да опитате и моите каноли.

Мъжете се спогледаха.

— Кой е наред? — попита Кам.

— Не съм аз. Трябва да си ти.

— Аз бях вчера. — Изгледаха се още малко, после и двамата се насочиха към вратата и извикаха на Сет.

Анна само поклати глава. Предполагаше, че по-малките братя винаги си патят по този начин.

Разбра, че ястието ѝ е пожънало успех, когато Сет си сипа за трети път. Забеляза, че е позагубил онзи вид на измършавяло улично коте. А също и бледността. Може би погледът му от време на време отново ставаше напрегнат, като трепваше изпод миглите, сякаш в очакване на удара, който твърде рано се бе научил да подозира. Но често в очите му искреше смях. Беше умно момче, което сега откриваше как да се забавлява с хората.

Езикът му беше груб, но това беше естествено, тъй като живееше сред мъже. Забеляза, че Кам го сритва от време на време лекичко под масата, когато прекаляваше с псувните.

Справят се. В началото имаше съмнения, че трима големи мъже ще намерят начин как да се пригодят, да го приемат. И особено да разтворят сърцата си за едно момче, което неочаквано им е било поверено.

Но те се справяха. Когато пише доклада си по случая Куин, ще отрази в него, че Сет Делаутер е у дома си, точно там, където му е мястото.

Ще бъде нужно време, за да се издейства временното настойничество да премине в постоянно, но тя щеше да се постарее да го получат. Сърцето ѝ се стопляше, когато Сет поглеждаше към Кам след поредното сритване под масата и се усмихваше точно като десетгодишно дете, хванато в грешка.

Ще бъде страхотен баща, помисли си тя. Малко строг, за да бъде животът интересен. Ще бъде от онези, които разнасят децата на раменете си и се боричкат с тях в двора. Почти си го представяше — някое красиво, тъмнокосо момченце, някое хубаво, румено момиченце.

— Сбъркала си професията си — заяви ѝ Филип, след като се отдръпна от масата и се замисли дали да не отпусне колана на панталона си.

Анна примигна, стресната сред мечтите си, и едва не се изчерви.

— Така ли?

— Би трябвало да имаш ресторант. Ако решиш да се заемеш с това, аз пръв ще се кандидатирам за инвестиции. — Стана с намерение да приготви капучино, но телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката. Щом чу леко дрезгавия женски глас със сексапилен италиански акцент,

той повдигна вежди. — Да, тук е. — Прокара език по зъбите си и подаде телефона към Кам. — За теб е, приятел.

Той пое слушалката и след първото измъркано изречение я позна.

— Здравсти, сладурче — подхвърли, тъй като не можеше да си спомни името ѝ. — София?

Понеже действително обичаше брат си, Филип положи най-голямо старание да отклони вниманието на Анна.

— Купих тази машина само преди шест месеца — информира я той и задържа стола ѝ, за да стане и да се отдалечи на известно разстояние. — Истинска прелест!

— Така ли? — Не проявяваше никакъв интерес към лъскавата кафемашина. Не и след като току-що бе чула сърдечния поздрав на Кам. Когато той се засмя, тя здраво стисна зъби.

На Кам изобщо не му хрумна да понижи гласа си или да внимава какво говори. Накрая все пак успя да свърже гласа с името — София, с пицното тяло и огромните очи — и сега си бърбеха весело за общи познати. Тя обичаше препускането — всякакъв род препускане — и беше фурия в леглото.

— Не, налага се да пропусна останалата част от сезона тази година — заяви ѝ той. — Не знам кога ще се върна в Рим. Ти ще си първа, bella — отвърна, когато тя попита дали би могъл да ѝ се обади при завръщането си. — Разбира се, спомням си — малката тратория близо до фонтана Треви.

Облегна се с гръб на плота. Гласът ѝ му навяваше спомени. Не точно за нея, тъй като дори не можеше да си я представи съвсем ясно. Но за Рим, за пълните с хора тесни улици, за уханията, звуците, оживлението. Състезанията.

— Какво? — Въпросът ѝ за поршето го приземи. — Да, дал съм го на гараж в Ница, докато... — не довърши, тъй като тя го попита дали смята да го продава. Има един приятел, каза му. Карло. Спомня си Карло, нали? Той се интересувал дали Кам не смята да продаде колата, щом ще се задържи толкова дълго в Щатите. — Не съм мислил за това. — *Да продаде колата?* Паниката го прободеше като тънко острие. Все едно да признае, че повече няма да се връща. Не само в Европа, но и към своя живот.

Тя говореше бързо, убедително, италианският и английският ѝ се смесваха и го объркваха. Има номера ѝ. И може да ѝ се обади по всяко време. Ще каже на Карло, че в момента размисля. Кам им липсва на всички. В Рим е толкова ску-у-чно без него. Чула, че бил отказал участие в голямо състезание в Австралия и се изплашила, че може би някоя жена го задържа. Влюбил ли се е най-после?

— Да, не... — Главата му беше замаяна. — Малко е сложничко, скъпа. Но ще държим връзка. — След това тя го накара отново да се засмее, като прошепна едно предложение как биха могли да прекарат първата му нощ при завръщането в Рим. — Ще се постарая да го имам предвид. Как бих могъл да забравя, скъпа? Да. Чао!

Филип старателно разпенваше мляко и с вид на обречен се опитваше да въвлече Анна в разговор за видовете кафеени зърна. Етан, с инстинкта си да оцелява, вече беше напуснал кухнята. А Сет просто си седеше и ронеше парче чесново хлебче за Фулиш, който се криеше под масата.

Кам повдигна многозначително вежди към машината за капучино.

— Аз предпочитам обикновено кафе — подхвърли и се усмихна, когато Анна се насочи към него. — Спомням си твоите каноли от... — Въздухът изскочи със свистене, когато тя заби юмрук в корема му. Преди да успее да си поеме отново дъх, тя вече бе минала край него и изскочи навън, затръшвайки мрежестата врата. — Какво? — разтърка корема си Кам и погледна учудено Филип. — Господи, какво ѝ каза?

— Ама че си идиот! — промърмори брат му.

— Изглеждаше много ядосана — подхвърли Сет и подуши въздуха. — Мога ли да опитам малко от това?

— Разбира се. — Филип се зае да му направи капучино с повечко мляко, докато Кам излизаше навън.

Настигна Анна на пристана, където тя стоеше скръстила ръце на гърдите си.

— За какво беше това, по дяволите?

— О, не знам, Кам. Ей така, заради дяволите. — Обърна се и го погледна с блеснали очи. — Жените са особени същества. Те се дразнят, когато мъжът, с когото се предполага, че имат връзка, флиртува по телефона с някаква италианска бамбина.

Прозрението го осени, но за негова чест Кам дори не трепна.

— Стига, сладурче...

Млъкна, без да е сигурен дали му е смешно или страшно, когато тя отново вдигна юмрук.

— Не ме наричай сладурче. Имам си име. Да не ме смяташ за глупачка? Сладурче, захарче, бонбонче — така казваш, когато дори не можеш да си спомниш жената, която е под теб в леглото.

— Почакай!

— Не, ти почакай. Имаш ли някаква представа колко е обидно да стоя там и да те слушам как си уреждаш среща с италианската си любовница в Рим, когато моята лазаня още не се е смляла в стомаха ти?

Още по-лошо. Много, много по-лошо, беше го направил секунди, след като беше построила глупавите си въздушни кули за него и за деца. *Техните* деца. О, унижително е! Възмутително!

— Не си уреждах среща — започна, после спря, впечатлен от потока италиански ругатни, излял се от устата ѝ. Когато я видя да оголва зъби и да съска ядно, не успя да сдържи усмивката си. — Ти ревнуваш.

— Не става въпрос за ревност. Става въпрос за възпитание. — Тръсна глава и се опита да се успокои. Само се излага с това избухване, осъзна Анна. Но, дявол да го вземе, още не са свършили! — Ти си свободен, Камерън, също както и аз. Без преструвки, без обещания, добре! Но няма да търпя да се отдаваш на телефонен секс, когато съм отседнала в същата къща.

— Не беше телефонен секс, беше разговор.

— Малката тратория близо до фонтана Треви? — изрече, вече успокоена тя. — Как бих могъл да забравя? Ти ще си първа? Щом искаш да спиш с някакво италианско захарче, Кам, това си е твоя работа. Но никога повече не го уговаряй в мое присъствие. — Пое си дъх, после вдигна ръка, преди отново да успее да проговори: — Съжалявам, че те ударих.

Той прецени, че вече се е поуспокоила.

— Не, не съжаляваш.

— Добре, не съжалявам. Заслужи си го.

— Това нищо не означаваше, Анна.

Напротив, помисли си уморено, означаваше. За нея то означаваше много. И грешката си беше изцяло нейна, нейната малка

трагедия.

— Беше неучтиво.

— Аз не съм особено учтив. Обаче тя не ме интересува. Дори не мога да си спомня как изглежда.

Анна леко наклони глава.

— Сериозно ли смяташ, че такова изявление е в твоя полза?

„Какво, по дяволите, иска да ѝ кажа?“ — запита се Кам и въздъхна. Предполагаше, че понякога истината е най-доброто.

— Твоят образ, Анна, е това, което не мога да изхвърля от ума си.

— Сега се опитваш да ме отклониш — въздъхна тя.

— Получава ли се?

— Може би. — Чувствата са си нейни, напомни си тя, и проблемът си е неин. — Нека просто се съгласим, че дори и при една неангажираща връзка има известни граници, които не бива да се преминават.

Кам не беше сигурен дали думата „неангажираща“ е подходяща за техните отношения. Но за момента беше съгласен с всичко, което можеше да я успокои.

— Добре, от този момент ти си единствената италианска бамбина, с която ще флиртувам. — Безстрастният ѝ, сериозен поглед го накара да се усмихне. — Беше страхотна лазаня. Нито една от другите ми бамбини не може да готви.

Погледът ѝ се плъзна към водата и отново се върна на лицето му. После замислено приведе глава. Кам беше сигурен, че забеляза искрици смях в очите ѝ.

— Накрая и двамата ще се озовем вътре — каза ѝ той. — Но нямам нищо против, ако се откажеш.

— Струва ми се, че в крайна сметка предпочитам да остана суха. — Хвърли поглед към къщата, откъдето се дочуваше музика. — Кой свири на цигулката?

— Това е Етан. — Беше бърза и жизнерадостна жига, една от любимите на родителите им. Пианото се присъедини и го накара да се усмихне. — А това е Филип.

— Ти на какво свириш?

— Малко на китара.

— Искам да те чуя. — В знак на помирение тя протегна ръка.

Кам я пое и я поднесе към устните си.

— Ти си тази, която желая, Анна. Само за теб мисля.

Засега, помисли си тя и го остави да я притегли в обятията си.
Настоящото беше единственото, което трябваше да има значение.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анна не беше сигурна какво точно изпитва, докато наблюдаваше Кам да настройва очуканата китара „Гибсън“. Това беше една страна у него, за която не беше подозирала.

Изненада я и ѝ стана приятно да види как тримата мъже с лекота подемат песента. Силни гласове, отбеляза, бързи и изкусни пръсти. Отново ѝ демонстрираха здрави семейни връзки.

Несъмнено в живота им е имало много вечери като тази. Представяше си как тримата, малко по-млади, сливат гласовете си, а съпрузите, които им бяха дали музиката, и цел в живота, и семейство, седят и ги слушат.

С тази представа се качи да си ляга. В леглото на Кам.

Тъй като не забравяше, че в къщата има дете, Анна заключи вратата — в случай че Кам реши да се промъкне в стаята. И си каза, че няма да отключи, ако той дойде да почука. Независимо колко секси изглеждаше, докато вдъхваше живот на старата китара.

Повечето мелодии бяха стари ирландски балади и песни от кръчмите, които не беше чувала. Намираше ги тъжни и сърцераздирателни дори. Продължиха с някакъв рок и се усмихнаха самодоволно към Сет, когато той им предложи да изсвирят нещо от този век.

Бяха очарователни, помисли си Анна, докато се събличаше. Те самите никога не биха го възприели по този начин и сигурно щяха да останат ужасени, ако им го кажеше. Но тя го намираше за очарователно — четирима мъже — четирима братя — не по кръв, а по сърце. Личеше си какво разбирателство има помежду им и как бяха успели не просто да приемат момчето, а да го приобщат към тях.

Когато Сет подхвърли, че цигулките са за момичета и за лигльовци, Етан само се усмихна и засвири някакъв бърз и сложен мотив. А лаконичният му коментар „дай да видим как някой лигльо ще изсвири това“, предизвика свиване на раменете и усмивка от страна на Сет.

Когато Сет заспа, просто го оставиха изтегнат на килима, с кутрето, сложило глава на хълбока му като на възглавница — още един член на семейството в представите на Анна.

Облече нощницата си и взе четката за коса. В тази къща човек лесно може да се почувства част от семейството. Големи, обикновени стаи, поизносени мебели, шумна водопроводна инсталация. Забеляза няколко отпечатъка от женска ръка, които преди липсваха. Мебелите бяха излъскани и имаше ваза с пролетни цветя. Дарове от жената, която им чисти, предположи Анна, които вероятно остават напълно незабелязани от обитателите.

Ако къщата беше нейна, нямаше да прави големи промени, каза си и отново започна да мечтае, докато прокараваше четката през косите си. Може би ще поосвежи малко някои цветове, ще разхвърли тук-там възглавници. Определено ще се погрижи за градината. Беше прочела няколко книги за многогодишните растения — кои обичат слънце, кои предпочитат сянката. Има едно хубаво местенце, където дърветата са се надвесили над двора. Смяташе, че момини сълзи, перуники и кандилки ще виреят добре там и ще го направят по-интересно.

Няма ли да бъде прекрасно да не усеща как отлита съботната сутрин, докато копае земята и подрежда красиви лехи с цветя, обмисляйки как да съчетае цветовете?

И да ги наблюдава как поникват, растат и цъфтят.

Някакво движение отвън привлече погледа ѝ в огледалото. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато забеляза сянката зад тъмните стъкла. Прозорецът изскърца и тя се обърна бавно, хванала четката като оръжие.

Кам скочи в стаята.

— Привет! — С удоволствие я беше наблюдавал как реши косите си и остана разочарован, че спря. — Донесох ти нещо.

Протегна букетче диви теменужки, които тя направи опит да изгледа подозрително.

— И как стигна дотук?

— Покатерих се. — Пристъпи напред, а тя отстъпи.

— По какво се покатери?

— По стената. Някога можех да се катеря и спускам по улука, но тогава бях по-лек. — Приблужи се още малко, тя се отдръпна.

— Много умно от твоя страна. Ами ако беше паднал?

Беше се катерил по голи скали в Монтана, Мексико и Франция, но се усмихна очарован от загрижеността ѝ.

— Щеше ли да ти е мъчно за мен?

— Не мисля. — Понеже беше успял да се доближи до нея, тя протегна ръка и издърпа поувехналите цветя. — Благодаря за теменужките. Лека нощ!

Интересно, реши той. Тонът и изражението ѝ бяха изпълнени с достойнство, въпреки факта, че стоеше пред него само по дълга бяла тениска. Поради някаква причина намираше обикновената и практична памучна дреха необяснимо секси. Изглежда, в крайна сметка, все пак ще му се удаде възможност да я съблазни.

— Не можах да заспя. — Протегна се и натисна ключа за осветлението, като остави само малката нощна лампа да грее с топъл и златист отблясък.

— Не си опитвал достатъчно — отвърна тя и отново светна лампата.

— Стори ми се, че са минали часове. — Вдигна ръка, за да прокара леко пръст по нейната. Кожата ѝ изглеждаше мургава и златиста на фона на снежнобялата дреха. — Единственото, за което можех да мисля, беше ти. Красивата Анна — допълни той — с италианските очи.

Цялата настръхна от допира на едва-едва докосващия я пръст, който сега очертаваше лицето ѝ. Сърцето ѝ пърхаше мъчително. А може би това беше стомахът ѝ.

— Кам, в къщата има дете.

— Което спи като заклано. — Пръстът му се спусна към гърлото и напипа бесния пулс на вената. — Хърка на килима във всекидневната.

— Трябваше да го занесеш в леглото.

— Защо?

— Защото... — Трябва да има някаква сериозна причина, но как би могла да мисли ясно, когато гранитеносивите му очи се взираха толкова съсредоточено, толкова настойчиво в лицето ѝ? — Предварително си го замислил — изрече тихо.

— Не точно. Мислех, че ще се наложи да те уговарям да отидем на разходка в гората, след като къщата утихне. И тогава щях да те любя

навън. — Взе ръката ѝ, обърна я с дланта нагоре и притисна устни в средата. — Под светлината на звездите. Но ще вали.

— Ще вали? — Погледна към прозореца и видя пердето да се издува от свежия ветрец. В този миг ръцете му вече бяха около нея, тези искусни ръце с широки длани, които милваха гърба ѝ.

— А и те желая в леглото. В моето легло. — Наклони глава, за да обсипе с леки, хапещи целувчици извивката на брадичката, после точно под нея, където кожата бе мека и нежна. — Желая те, Анна. Денем и нощем.

— Утре — изрече тя.

— Тази нощ, утре. — И думичката „винаги“ изскочи в главата му в мига, в който устата му намери нейната.

Тя издаде тих звук, който би могъл да е и от отчаяние, докато той задълбочаваше целувката. Букетчето се изплъзна от пръстите ѝ и красивите, дребни цветчета се посипаха по пода.

Беше я целувал така само веднъж преди това — с такава неописуема нежност, че разголваше напълно душата ѝ. Ако можеше да произнесе думите, щеше да му признае любовта си. Но коленете ѝ се бяха подкосили, а думите бяха нещо непостижимо.

Почти не я докосваше, докато устата му я изпиваше и опустошаваше.

— Този път няма да препускаме — чу се да шепне думите, но не беше сигурен дали говори на себе си или на нея. Единственото, което знаеше, е, че иска да бъде бавно, мъчително бавно, безкрайно бавно, така че да може да вкуси всеки миг, всяко движение, всеки стон — протегна се и угаси светлината. — Искам това местенце — прошепна и остави устните си отново да се плъзнат по нежната кожа точно под брадичката. — И това. — По дългата ѝ шия, където уханието бе топло и потайно.

Когато Кам я пусна и издърпа ризата си през глава, Анна успя да си поеме дъх. Ще трябва да отстъпи и да му предложи в отплата поне малко от това, което той ѝ даваше. Хвана се за него и се надигна на пръсти, докато очите и устните им застанаха на едно ниво.

Но той целуна слепоочията, челото и очите ѝ, когато се притвориха.

— Обичам да те гледам — изрече тихо. Улови края на тениската ѝ и я повдигна сантиметър по сантиметър. — Цялата. Дори когато не

си до мен, в съзнанието си нося твоя образ.

Дрехата се свлече на пода и той продължи да се взира в Анна. После я вдигна на ръце. Усети я как трепери.

И разбра, че никога не е желал друга жена така, както желаше Анна. Този път, след като я положи на леглото, той бе този, който се потопи безпаметно в целувката.

Не се налагаше да заповядва на ръцете си да бъдат нежни, да действат бавно. Не се налагаше да обуздава желанието да завладява грубо. Не и когато тя така тихо въздишаше под допира му, не и когато така леко се движеше под ръцете му, не и когато се отдаваше така пълно още преди да го е поискал.

Изследваше я с някаква своеобразна почуда, сякаш му е за пръв път. Първата жена, първото желание. Беше някак си ново — този копнеж да се съдържи. Да отпива, вместо да поглъща. Да се рее, вместо да препуска. Когато ръцете ѝ се плъзнаха по него, кожата му пламна.

Никой от двамата не чу първите тихи капки на дъжда, нито тихите, жални стонове на вятъра.

Тя се издигна до кулминацията на една-единствена дълга и нажежена до бяло вълна. Отново се спусна обратно, шепнейки името му.

Удоволствието бе чисто, нежно като утринна роса, необятно като тъмно море. Усещаше го как се понася през нея, как се разраства, разпростира се и я извисява до още един величествен, стръмен връх, където съществуваше единствено той.

Притисна устни към шията, към рамото му, би искала да го просмуче в кожата си, ако знаеше как. Никой никога не я беше завладявал така цялостно. И когато улови лицето му в ръце, поднесе устните му към своите и изля цялото си същество в целувката, разбра, че той е за нея. Изцяло за нея.

Когато я изпълни, то бе само още една връзка. Тя се разтвори, прие го и се отдаде. Бавно се задвижиха заедно, стаили дъха си, впили погледи. Движеха се в синхронен ритъм, за да извлекат повече удоволствие.

То нарастваше, зашеметяващо и заслепяващо, така че устните ѝ потрепнаха в мига, в който очите ѝ се замъглиха.

— Целуни ме — помоли с последния си разтреперан дъх.

И устните им се срещнаха, сляха се, докато стремителната вълна ги поглъщаше.

Той не проговори, не посмя, когато ръцете ѝ се отпуснаха безсилни на леглото. Чувстваше се така, сякаш се е строполил от висока скала и се е приземил рязко върху сърцето си. Сега сърцето му бе болезнено и оголено. И беше нейно.

Ако това е любов, тя го караше да умира от страх.

Но не би могъл да помръдне, не би могъл да я пусне. Беше толкова добре, толкова на място под него. Тялото му бе обезсилено, заситено, а съзнанието му почти празно. Съществувахе само сърцето му, което трепереше и пулсираше.

По-късно ще се тревожи за това.

Той мълчаливо я притегли по-близо до себе си и се остави дъждът да го унесе в сън.

Анна се събуди от блесналото в очите ѝ слънце и с изумление установи, че се намира в прегръдките на Кам. Ръцете му я бяха обхванали здраво, а нейните бяха обвити около него. Краката им бяха преплетени, при което десният ѝ крак беше заклещен около бедрото му като котва.

Дори не се замисли, че докато и двамата смятаха връзката си за несериозна, в съня си и двамата бяха на друго мнение.

Плъзна крак надолу с надежда да раздели вплетените им крайници, но той само помръдна и още по-здраво я притисна към себе си.

— Кам! — изрече го шепнешком, чувствайки се смешна и гузна, и след като не получи отговор, се размърда и заговори по-решително: — Камерън, събуди се!

Той изсумтя, сгуши се по-близо и промърмори нещо.

Анна въздъхна и след като реши, че няма избор, повдигна крака си, който беше притиснат между неговите, докато коляното ѝ опря в чатала му. После бързо го побутна.

Това го принуди да отвори очи.

— Оу! Какво?

— Събуди се.

— Буден съм. — Очите му я гледаха неразбиращо. — Имаш ли нещо против да си преместиш... — След като натискът намалая, той изпусна задържания въздух. — Благодаря.

— Трябва да си вървиш — отново започна да шепне: — Не биваше да оставаш цяла нощ.

— Защо не? — отвърна ѝ също шепнешком. — Това е моето легло.

— Знаеш какво имам предвид — изсъска тя. — Някой от братята ти всеки момент може да стане.

Напрегна се да повдигне глава и да види часовника на нощното шкафче отсреща.

— Минава седем. Етан е станал и вероятно вече е изпразнил първия кош с раци. А защо шепнем?

— Защото ти не трябваше да си тук.

— Аз тук си живея. — По устните му пробяга сънлива усмивка. — Дявол да го вземе, много си хубава, когато си притеснена. Струва ми се, че ще трябва да те обладая отново.

— Престани! — Едва не се изкиска, когато ръката му се промъкна, за да обхване едната ѝ гърда. — Не сега.

— Сега сме в леглото голи. И ти си толкова мека и топла. — Зарови лице във врата ѝ.

— Не започвай!

— Твърде късно. Вече съм на първата обиколка.

И действително, когато се размърда, тя разбра, че стартовият изстрел вече е прозвучал. Озова се в нея с едно-единствено леко движение и то бе толкова лесно, толкова естествено, толкова приятно, че можеше само да въздъхне.

— Без охкане — прошепна през смях в ухото ѝ той. — Ще събудиш братята ми.

Анна сдържа смеха си, издърпа се и се претърколи, докато го възседна. Изглеждаше сънен, опасен и вълнуващ. Леко задъхана, опря ръце от двете страни на главата му. Наведе се и засмука долната му устна.

— Добре, умнико, да видим кой пръв ще изохка — и като се изви назад, започна ездата.

Впоследствие решиха, че резултатът е равен.

Накара го да се спусне през прозореца, което според него беше смешно. Но то я накара да се чувства недотам порочна. Къщата беше тиха, когато слезе долу облечена в удобен сивкавозелен памучен клин и спортна риза. Сет още спеше на килима. Фулиш стоеше на пост до него.

Щом я видя, кученцето скочи и жално заскимтя. Последва я в кухнята. Когато отвори задната врата, то се стрелна като куршум навън и се изпишка върху една напъпила азалия.

Птички пееха с пълни гърла. Роса искреше по тревата, а тревата се нуждаеше от косене. Над водата все още се стелеше лека мъгла, но бързо се стопяваше подобно на издухан цигарен дим и през нея можеше да види ситните диамантени отблясъци на слънчевите лъчи върху спокойната вода.

Въздухът беше свеж от нощния дъжд, а листата изглеждаха по-зелени и по-гъсти.

Въображението ѝ нарисува приятна картина, която включваше димящо кафе и разходка до пристана. Тъкмо приготви кафето, Кам влезе през вратата откъм коридора.

Не се беше обръснал, забеляза Анна и установи, че леко наболата брада подхожда на представата ѝ за ленива неделна утрин в провинцията. Кам изви вежда.

Тя извади две чаши от шкафа.

— Добро утро, Камерън.

— Добро утро, Анна. — Реши да се включи в играта и се приближи да я дари с целомъдрена целувка. — Как спа?

— Много добре, а ти?

— Като пън. — Нави кичур от косата ѝ около пръста си. — Не ти ли беше прекалено тихо?

— Тихо?

— Градско момиче, селска тишина.

— О, не, приятно ми беше. Всъщност мисля, че никога не съм спала по-добре.

Двамата се усмихваха един на друг, когато Сет се появи в кухнята, търкайки очи.

— Имаме ли нещо за ядене?

Кам не отделяше поглед от Анна.

— Филип предложи да направи палачинки. Върви го събуди.

— Палачинки? Страхотно. — Хукна навън, шляпайки с боси крака по дъските.

— На Филип няма да му хареса тази работа — подхвърли Анна.

— Той сам предложи.

— Мога и аз да ги направя.

— Ти пригответи вечерята. Тук се редуваме, за да избегнем хаоса и проливането на кръв. — Над главите им се чу силен и сърдит грохот, който накара Кам да се усмихне. — Защо не си налеем кафето и не се отстраним от полесражението?

— И аз си мислех същото.

Той грабна и една въдица.

— Дръж това. — Претърсването в хладилника го възнагради с малко парче от любимото сирене „Бри“ на Филип.

— Смятах, че ще ядем палачинки.

— Ще ядем. Това е стръв. — Пъхна сиренето в джоба на панталона и взе кафето си.

— Използваш „Бри“ за стръв?

— Използваш каквото имаш под ръка. Ако някоя риба ще кълве, тя ще кълве на каквото и да е. — Подаде ѝ чашата. — Да видим какво ще можем да хванем.

— Не знам как се лови риба — заяви тя, докато излизаха.

— Нищо особено. Потапяш някой червей — а в случая, малко деликатесно сирене — и гледаш какво ще стане.

— Тогава защо хората го правят с разните му там скъпи, сложни приспособления и причудливи шапки?

— Само за показ. Тук не става дума за някакъв скучен риболов на муха. Ние просто ще хвърлим по една въдица. Ако не успеем да извадим две-три котки, докато Филип сложи палачинките на масата, значи наистина съм загубил тренинг.

— Котки?! — ужаси се тя. — Нали не използвате котки за стръв?

Примигна насреща ѝ, видя, че е напълно сериозна, после избухна в смях.

— Разбира се, че използваме. Хващаме ги за опашките, одираме ги и ги закачаме. — Съжали се над нея, само защото я видя как пребледня като мъртвец. Но това не го възпря да се разсмее отново. — Морски котки, скъпа. Ще измъкнем няколко морски котки преди закуска.

— Много забавно! — промърмори тя и отново тръгна напред. — Морските котки са ужасно грозни. Виждала съм ги на картинка.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че никога не си яла морска котка?

— И защо пък трябва да съм? — Седна леко намусена в края на пристана, със спуснати над водата крака и взе чашата си.

— Ако ги изпържиш пресни и ги изпържиш както трябва, няма нищо по-вкусно. Пусни вътре някоя и друга царевична питка, едно-две парченца сладък корен и си осигуряваш истинско угощение.

Анна го изгледа крадешком, докато седнаше до нея и слагаше сиренето на кукичката си. Беше небръснат, косата му беше разрошена, а краката му бяха боси.

— Пържена морска котка и царевични питки? И това го чувам от Камерън Куин, мъжът, който препуска по вода и суша през цяла Европа. Струва ми се, че твоето малко сладкишче от Рим няма да те познае.

Той се намръщи и хвърли въдицата във водата.

— Нали няма пак да започваме с това?

— Няма. — Засмя се и се наведе да го целуне по бузата. — Самата аз почти не мога да те позная. Но доста ми харесваш.

Кам ѝ подаде въдицата.

— И ти не изглеждаш точно като сериозната и делова държавна служителка тази сутрин, госпожице Спинели.

— В неделя не съм на работа. Какво да правя, ако хвана риба?

— Изтегли я.

— Как?

— Ще му мислим, като стане. — Приведе се напред да издърпа коша за раци, завързан на съседния кол. Двойката сърдити кривокрачковци вътре го накара да се усмихне. — Поне няма да умрем от глад довечера.

Размаханите щипци принудиха Анна леко да повдигне крака над водата. Но ѝ беше приятно да седи тук, да отпива от кафето и да наблюдава раждането на утрото. Когато край тях доплува патица с шестте си пухкави рожби, реакцията ѝ според Кам беше на типично градско момиче.

— О, виж! Виж, малки патенца! Не са ли сладички?

— Почти всяка година си имаме гнездо, ей там в заливчето до горичката. — И понеже очите ѝ гледаха така замечтано, не можа да се въздържа. — Добър лов пада през зимата.

— Лов на какво? — промърмори очарована, искаше ѝ се да хване някое от тези пухкави патенца в ръка. После очите ѝ се ококориха ужасени. — Стреляте по малките патенца?

— Е, тогава вече са по-големички. — Никога не беше отстрелвал патица или каквото и да е през живота си. — Можеш да си седнеш тук и да свалиш две-три преди закуска.

— Би трябвало да се срамуваш.

— Градското ти възпитание се проявява.

— Бих казала, че става дума за хуманност. Ако бяха мои патици, никога не бих стреляла по тях. — Мимолетната му усмивка я накара да присвие очи. — Само се опитваш да ме ядосаш.

— Успях. Изглеждаш толкова сладка, когато си възмутена от нещо. — Целуна я по бузата, за да я умилюсти. — Майка ми имаше прекалено меко сърце, за да ни разреши да ловуваме. Риболовът не я притесняваше. Казваше, че борбата е напълно равностойна. И мразеше оръжието.

— Каква беше тя?

— Беше... уравновесена и търпелива — реши той. — Бързо кипваше, но и бързо ѝ минаваше. Обичаше работата си, обичаше децата. Имаше си много слаби места. Плачеше на филми и на книги и дори не можеше да гледа, когато чистехме риба. Но когато имаше някакви неприятности, беше като скала. — Несъзнателно беше хванал ръката на Анна. — Когато пристигнах, бях бит доста зле. Тя се погрижи за мен. Мислех си, че ще духна, веднага щом успея да се изправа на крака. Повтарях си, че тия двамата са абсолютни тъпанари. Можех да ги оберат и да изчезнат, когато си поискам. Отивах в Мексико.

— Но не се махна — тихо вметна Анна.

— Влюбих се в нея. Беше в деня, в който се върнах след първото си плаване с лодката на татко. Този свят се беше отворил за мен. Бях малко уплашен, но така си беше. Той се прибра да проверява някакви писмени работи, струва ми се. Аз вдигах врява, задето трябва да нося спасителната жилетка. Тя ме хвана за ръка и ме издърпа във водата. Каза, че е по-добре да се науча да плувам. И ме научи. Влюбих се в нея

на около десетина метра от този пристан. И никой повече не можеше да ме откъсне от нея.

Развълнувана, Анна вдигна преплетените им ръце към бузата си.

— Искан ми се да можех да се запозная с нея. Да се запозная и с двамата.

Кам се размърда, внезапно осъзнал, че ѝ е разказал нещо, което не беше споделял с никого. Спомни си също и как бе седял тук предишната вечер, разговаряйки с баща си.

— Вярваш ли, че хората се завръщат?

— Откъде?

— Нали знаеш, призраци, духове, зоната на здрача?

— Не го отричам — отвърна след малко. — Когато майка ми умря, имаше моменти, в които усещах парфюма ѝ. Просто ей така, от нищото, от въздуха усещах този мирис, който беше толкова... като нея. Може да е бил истински, може да е било плод на въображението ми, но ми помагаше. Предполагам, че това е важното.

— Да, но...

— А! — Едва не изпусна въдицата, когато усети подръпването. — Там има нещо! Хвани я!

— Ъ-ъ. Ти я хвани. — Реши, че прекъсването дойде тъкмо навреме. Още минута и можеше да се прояви като пълен глупак и да ѝ каже всичко. Протегна се, за да закрепил въдицата. — Навий малко, после я остави да се отпусне. Точно така! Не, не дърпай рязко, бавно и постепенно.

— Струва ми се, че е голяма. — Сърцето ѝ туптеше в ушите. — Наистина е голяма.

— Винаги е така. Вече я хвана, сега продължавай само да навиваш. — Стана да вземе серкмето, което винаги висеше закачено на края на пристана. — Издърпай я нагоре, нагоре и навън.

Анна се отдръпна назад, притворила очи. После ги ококори, когато рибата изскочи над водата, като проблясваше и се мятеше на слънчевата светлина.

— О, господи!

— Само не изпускай въдицата, за бога! — През смях Кам я улови за рамото, преди да е цопнала във водата.

Протегна се напред и подхвана с мрежата пляскащата морска котка.

— Хубаво парче.

— Какво да правя? Какво да правя сега?

Кам откачи рибата от кукичката, след което, за неин ужас, ѝ подаде тежкото серкме.

— Дръж го.

— Не ме оставяй с това нещо. — Хвърли му поглед и видя мустаци и рибешки очи. — Кам, върни се и вземи това грозно нещо.

Той остави широкото ведро, което току-що бе напълнил с вода, върху дъсчената платформа, пое мрежата и пусна рибата вътре.

— Гражданка!

— Може би — въздъхна с облекчение тя. После надникна във ведрото. — Уф! Хвърли я обратно. Отвратителна е!

— За нищо на света. Има поне кило и половина.

След като тя отказа да хване втори път въдицата, той пожертва остатъка от сиренето на брат си и се настани сам да хване останалата част от вечерята.

Реакцията на Сет промени отношението ѝ. Да впечатли малко момче с улова на безспорно грозна и най-вероятно лакома риба, беше ново усещане. Докато пътуваше с Кам към работилницата за лодки, Анна реши, че една от следващите ѝ цели ще бъде да прочете нещо за риболова.

— Мисля, че с подходяща стръв бих могла да хвана нещо далеч по-привлекателно от морска котка.

— Искаш ли следващия уикенд да излезем да изкопаем някой и друг земен червей.

Тя леко смъкна надолу слънчевите си очила.

— Толкова гадни ли са, колкото изглеждат?

— Позна.

— Не мисля. Струва ми се, че ще предпочета да ползвам онези красиви перца и разните там джаджи. — Отново му хвърли бърз поглед. — Е, ти знаеш ли тайната рецепта за палачинки на баща ти?

— Не. Не ми я довери. Твърде бързо разбра, че съм пълна катастрофа в кухнята.

— Какъв вид подкуп би подействал най-добре пред Филип?

— Не можеш да му я измъкнеш дори и с вратовръзка „Хермес“. Предава се само в семейство Куин.

Ще се погрижи за това, реши тя и забарабани с пръсти по коляното си.

Спряха на празното място до старата тухлена сграда. Не беше сигурна каква реакция очаква той от нея. Не забелязваше големи промени. Боклукът беше махнат, счупените прозорци — подменени, но сградата изглеждаше все така овехтяла и пуста.

— Почистили сте. — Това ѝ се стори безопасно решение и изглежда го удовлетвори, докато слизаха от колата.

— Докът ще има нужда от малко работа — подхвърли той. — Филип би трябвало да се справи. — Извади връзка ключове, лъскави също като новата брава на входната врата. — Ще ни трябва табела — проговори почти на себе си, докато отключваше.

Когато отвори вратата, Анна усети миризма на дървени стърготини, мухъл и застояло кафе. Но учтивата усмивка, изобразена на лицето ѝ, стана по-искрена, когато пристъпи вътре.

Кам включи осветлението и тя примигна. Голите крушки грееха ярко от тавана, закачени по гредите. Подновеният под беше преметен. Бяха иззидани нови стени, които разделяха помещението. Стъпалата бяха подменени. Галерията под тавана изглеждаше все така опасна.

Видя макари и ключове, огромни електрически инструменти със страшни зъби, метален шкаф с множество чекмеджета, които предполагаше, че съдържат най-невероятни сечива. Нови стоманени ключалки проблясваха на широката порта към дока.

— Прекрасно е, Кам! Бързо действаш.

— Скоростта е моята професия — каза го на шега, но му беше приятно да види, че е възхитена.

— Сигурно сте работили като волове, за да свършите толкова много работа. — Макар че искаше да види всичко, огромната платформа в средата на помещението я привличаше най-силно. Върху нея с дебел молив или въглен бяха разчертани прави и криви линии под различни ъгли. — Нищо не разбирам. — Запленена, тя я заобиколи. — Това лодка ли би трябвало да бъде?

— Това е лодка. Лодката. Начертаваш корпуса в пълен размер, огънатия участък, напречните секции. После ги уточняваш, като

нахвърляш няколко надлъжни контура — например отклонението. Част от ватерлиниите.

Докато говореше, се озова на колене върху платформата, за да ѝ покаже.

Тя не разбираше техническите подробности, които ѝ описваше. Разбираше него. Може би той още не го проумяваше, но вече беше влюбен в това място и в работата, която щеше да върши тук.

— Трябва да добавим извивката на носа и диагоналите. Може да решим да използваме още веднъж същия модел, а това е единственият начин да се възпроизведе с голяма точност. Това е дяволски добър проект. Ще искам да добавя структурните детайли в пълен размер. Колкото по-подробен е, толкова по-добре. — Погледна нагоре към нея и я видя да се усмихва. — Извинявай. Нямах представа за какво говоря.

— Смятам, че е прекрасно. Сериозно го казвам. Тук правите не само лодки.

Леко смутен, той се изправи на крака.

— Договорихме се да строим лодки. — Скочи сковано от платформата. — Ела да погледнеш тези. — Хвана я за ръка и я поведе към отсрещната стена. Вече имаше две поставени в рамка рисунки: една на любимия скипджак на Етан и друга на лодката, която предстоеше да се строи. — Сет ги направи — с гордост изрече Кам. — Той е единственият сред нас, който наистина може да рисува. Филип се справя, но детето е направо талант. Сега ще нарисува работната лодка на Етан, а след това — едномачтовия платноход. Трябва да поръчам някоя и друга снимка на две лодки, по които съм работил, така че да може да ги прерисува. Ще закачим всичките тук и ще добавяме рисунки на другите, които ще направим. Нещо като галерия. Запазена марка.

В очите ѝ имаше сълзи, докато се извъръщаше и обвиваше ръце около него. Силната ѝ прегръдка го изненада.

— Не само лодки — изрече задавено и се отдръпна, за да улови лицето му в длани. — Прекрасно е — повтори отново и впи устни в неговите.

Целувката го издигна високо, повали го обратно, разтърси го. Всичко за нея, за тях се завъртя вихрено в сърцето му. Безброй въпроси

зажужаха като пчели в главата му. И почти успя да съзре отговора, единствения отговор.

Изрече името ѝ, после неуверено я отдръпна от себе си.

— Анна — повтори отново. — Почакай малко.

Преди да успее да осъзнае отговора, преди отново да усети твърда почва под краката си, вратата се отвори със скърцане и пропусна слънчевата светлина.

— Простете, приятели — любезно подвикна Макензи, — видях колата отвън.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кам изпита силно раздразнение. Тук ставаше нещо велико и не желаше никой да го прекъсва.

— Не сме отворили да работим, Макензи. — Здравно задържа Анна за раменете и се обърна с гръб към мъжа, когото възприемаше само като един досаден чиновник.

— Не съм си го и помислил — все така благо и любезно отвърна Макензи и пристъпи вътре. Рядко получаваше топъл прием при изпълнение на служебните си задължения. — Вратата беше отключена. Е, тук ще стане хубаво местенце. — Той обичаше да майстори и всички тези новички, лъскави машинки привлякоха вниманието му. — Осигурили сте си първокласно оборудване.

— Ако искаш лодка, ела пак утре сутринта и ще говорим.

— Страдам от морска болест — довери с гримаса Макензи. — Не мога да стоя дори на пристанището, без да започне да ми се гади.

— Много неприятно. Върви си тогава.

— Но определено обичам да гледам лодки. Не бих казал, че съм се замислял много как се строят. Това тук е лентов банциг. Трябва доста да сте се изръсили.

Този път Кам се извърна с пламнали от гняв очи, не по-малко опасни от зареден пистолет.

— Моя работа си е как ще си харча парите!

Озадачена от разменените реплики, Анна постави ръка на рамото му. Не беше изненадана, че се държи грубо, но силата на гнева му за нещо, което ѝ се струваше само дребно нахалство, я озадачи.

Ако това е начинът, по който възнамерява да се отнася с потенциалните клиенти, направо можеше още сега да се откаже.

Преди да успее да намери подходящи успокоителни думи, Кам я отблъсна от себе си.

— Какво, по дяволите, искаш пък сега?

— Само два-три въпроса — кимна любезно към Анна. — Мадам! Лари Макензи, исков инспектор от застраховки „Живот“.

Тя пое подадената ръка.

— Аз съм Анна Спинели, господин Макензи.

Той се сети, че тя е отговорникът по делото Сет Делаутер. Тъй като се беше появила на сцената след смъртта на застрахованото лице, не беше необходимо да се свързва с нея, но тя присъстваше в документите му. И милата сценка, на която беше станал свидетел, му разкриваше, че е доста близка с поне единия от братята Куин. Не беше сигурен дали и как тази информация ще му послужи, но просто щеше да си я отбележи.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Ако двамата трябва да обсъдите някои делови въпроси — каза Анна, — аз просто ще изляза навън.

— Нямам какво да обсъждам с него — сега или по-късно. Върви да си напишеш доклада, Макензи. Приключихме с теб.

— Почти. Реших, че може би ще искате да знаете, че се връщам в централата. Получих доста противоречиви резултати при интервютата си, господин Куин. Макар и не чак толкова твърди факти, както бихте се изразили. — Още веднъж хвърли поглед към банцига и за миг си пожела да можеше и той да си позволи нещо такова. — Съществува писмото, намерено в колата на баща ви — то говори за психическото му състояние. Катастрофа с кола, шофирана от физически здрав мъж, без следи от алкохол или наркотици в кръвта. — Сви рамене. — Съществува и фактът, че осигуреният е увеличил застрахователната сума малко преди катастрофата. Компанията гледа много строго на такива неща.

— Вървете и си гледайте работата! — Гласът на Кам се беше снижил като предупредително ръмжене на готвещо се да нападне куче. — Но не тук. Не при мен.

— Просто ви уведомявам как стоят нещата. Започването на нов бизнес — продължи дружелюбно Макензи — изисква доста капитал. Отдавна ли го бяхте замислили?

Кам скочи бързо, сграбчи го за реверите и го повдигна.

— Кучи син!

— Кам, престани! — извика Анна. Пристъпи напред и побутна и двамата мъже. Мина ѝ през ума, че е все едно да се напъха между вълк и бик, но запази самообладание. — Господин Макензи, смятам, че сега е по-добре да си вървите.

— Тръгвам си. — Думите му прозвучаха доста уверено, въпреки студената пот, която се спускаше по гърба му. — Това са само факти, господин Куин. Компанията ми плаща, за да събирам факти.

Но не му плаща, напомни си той, когато излезе навън и пое дъх, да бъде пребит от побеснял наследник.

— Копеле, проклето копеле! — Кам изпитваше неудържимо желание да удари нещо. — Наистина ли си мисли, че баща ми се е засилил в телефонния стълб, за да мога аз да започна да строя лодки? Трябваше да го цапардосам. По дяволите! Най-напред разправят, че го е направил, защото не можел да понесе скандала, а сега, защото искал да ни осигури пари. По дяволите, шибаните им пари! Те не го познават. Не познават и нас!

Анна го остави да се навика и да обикаля нервно из помещението. Сърцето ѝ беше замряло в гърдите. „Има подозрения за самоубийство — помисли си вцепенено. — Провежда се разследване! И Кам е знаел, трябва да е знаел през цялото време.“

— Това беше инспектор от компанията, в която баща ти е имал застраховка „Живот“?

— Беше един шибан глупак! — завъртя се Кам, готов да започне да бълва нови ругатни. После забеляза израза на лицето ѝ — напрегнат и прекалено сдържан. — Нищо особено. Леко спречкване. Хайде да излизаме от тук.

— Има подозрения, че баща ти се е самоубил, така ли?

— Не се е самоубил.

Анна вдигна ръка. Трябваше да потисне обидата си и да се придържа към практичната страна на въпроса.

— И преди си разговарял с Макензи. Предполагам също, че от известно време сте имали — или поне адвокатът ви — някакви контакти със застрахователната фирма по този въпрос.

— Филип се занимава с това.

— Знаел си, но не си ми казал.

— То няма нищо общо с теб.

Даде си сметка, че ще ѝ бъде невъзможно да потисне обидата си.

— Разбирам. — Това е личен въпрос, напомни си тя. — А какво общо има със Сет?

Гневът му отново се надигна.

— Той нищо не знае за това.

— Лъжеш се. Клюките се разпространяват бързо в малките градчета. А момчетата чуват доста неща.

Сега вече говореше социалната служителка, с нарастваща неприязън си помисли Кам. Все едно че държи в ръка куфарчето си и носи някое от онези строги костюмчета.

— Това са само клюки. Няма никакво значение.

— Напротив, клюките могат да нанесат големи вреди. По-разумно е да бъдеш открит с него, да бъдеш честен. Макар че това изглежда е трудно за теб.

— Не извъртай нещата, Анна. Става дума за проклетата застраховка. Нищо важно!

— Става дума за баща ти — поправи го тя. — За неговото име. Предполагам, че едва ли има друго, което да е по-важно за теб. — Пое си дълбоко дъх. — Но както каза, това изобщо не ме засяга. Мисля, че приключихме тук.

— Почакай малко! — Пристъпи пред нея и прегради пътя ѝ. Имаше неприятното усещане, че ако излезе навън, има намерение да отиде много по-далече от колата му.

— Защо? За да ми обясниш? Това е семейна работа. Аз не съм от семейството. Абсолютно си прав. — Удиви се, че гласът ѝ е толкова спокоен, толкова сдържан, така съвършено разумен, след като вътрешно кипеше. — И предполагам си сметнал, че е по-добре да го укриеш от отговарящия за Сет. Много по-умно е да покажеш само положителните страни, да премълчиш всичко отрицателно.

— Баща ми не се е самоубил. Не съм длъжен да го защитавам пред теб или пред когото и да било.

— Не, не си. И никога не бих го поискала. — Пристъпи покрай него и тръгна към вратата. Улови я, преди да стигне дотам, но Анна го очакваше и се обърна със спокойно изражение. — Няма смисъл да се караме, Кам, след като сме съгласни по основното.

— Няма смисъл да се обиждаш — сопна се той. — Застрахователната компания си е наша работа. Наша работа са си и клюките, че Сет му бил незаконно дете!

— Какво?! — Изумена, тя се хвана за главата. — Говори се, че Сет е незаконен син на баща ти?

— Само глупавите и ограничени хорица — възрази Кам.

— Боже мой, замислял ли си се какво ще причини това на Сет, ако чуе нещо подобно? Замислял ли си се поне за момент, че това е нещо, което аз трябва да знам, за да го преценя, за да окажа на детето нужната помощ?

— Да-а, замислял съм се... и не ти казах. Защото това е наша работа. Тук става дума за баща ми.

— Става дума и за малолетно дете, поверено на грижите ти.

— Поверен е на моите грижи — безстрастно отвърна Кам. — И точно в това е въпросът. Постъпвам така, както смятам за най-добре във всяко отношение. Не ти казах за застраховката и за клюките, защото и двете са лъжа.

— Може и да са, но като не си ме уведомил, ти също излъга.

— Нямам намерение да тръгна да разправам, че хлапето било копеле на баща ми.

Анна кимна.

— Е, това, че е копеле на друг мъж, съвсем не омаловажава Сет като човешко същество.

— Нямах предвид това — продължи той и посегна към нея. Но тя се отдръпна. — Не прави така! — При тези думи вече избухна и я стисна за раменете. — Не се отдръпвай от мен! За бога, Анна, животът ми се обърна с главата надолу за последните два месеца и дори не знам колко време ще мине преди всичко да се реши. Трябва да мисля за детето, за работата, за теб. Макензи обикаля наоколо, хората в супермаркета приказват за баща ми, оная кучка, майката на Сет, се появява в Норфолк...

— Чакай! — Този път рязко се отдръпна от него. — Майката на Сет се е свързала с вас?

— Не. Не! — Господи, главата му гореше. — Наехме детектив да я издири. Филип сметна, че е по-добре да знаем къде е, какво е замислила.

— Разбирам. — Сърцето я болеше от обида. — И тя се оказва в Норфолк, но ти и това не си направи труда да ми кажеш.

— Да, не ти казах. — Сам се беше наврял в ъгъла, осъзна Кам. И нямаше път за измъкване. — Едва преди два дни разбрахме, че е там.

— Социалните служби очакват да бъдат уведомявани при подобна информация.

Той продължи да се взира в нея и бавно кимна.

— Предполагам, че е така. Моя е грешката.

Сега помежду им имаше стена, проумя тя, много дебела стена.

— Очевидно нямаш много високо мнение за мен — или за себе си. Нека ти обясня нещо. Независимо от чувствата ми към теб професионалното ми мнение е, че ти и братята ти сте най-добрите настойници за Сет.

— Добре, тогава...

— Ще трябва да взема под внимание току-що получената информация — продължи тя. — Ще трябва да се отрази в документацията.

— Единственото, което ще се получи от това, е, че всичко ще се провали. — Стана му неприятно от факта, че стомахът му се сви при тази мисъл. Неприятно му беше да си представи, че отново може да види онзи израз на смъртен страх на лицето на Сет. — Няма да допусна никакви долни клюки да му провалят живота.

— Е, по това сме на едно мнение. — Желанието ѝ се беше сбъднало, каза си Анна. Можа да види колко важен е станал Сет за него. Каза си не съвсем убедено, че това ѝ е достатъчно. — Мнението ми като професионалист е, че за Сет се полагат добри грижи. — Тонът ѝ вече беше професионален. — Щастлив е и започва да става по-уверен. Към това трябва да се добави фактът, че те обича и ти го обичаш, макар че никой от двамата ви не може напълно да го осъзнае. Все още съм убедена, че консултации с психиатър ще ви бъдат от полза, и това също ще бъде включено в доклада и препоръките ми, когато съдът се произнася за постоянно настойничество. Както ти казах от самото начало, моята цел — най-важната ми цел — е благополучието на детето.

Значи стои зад тях, каза си Кам. И пак щеше да е така, независимо какво би могъл да ѝ каже или не. Вината се стовари върху него.

— Винаги съм била напълно откровена с теб — каза тя, преди той да успее да проговори.

— По дяволите, Анна...

— Не съм свършила — невъзмутимо продължи. — Не се съмнявам, че ще се погрижиш за Сет и бизнесът ви ще тръгне стабилно, преди да се върнеш към предишния си живот. Кое то вероятно означава да продължиш състезателната си кариера в Европа.

Ще трябва да намериш начин да подредиш нещата си, но това не ме засяга. Обаче може да настъпи момент, в който настояническите права да бъдат оспорени, ако действително майката на Сет се върне. В такъв случай обстоятелствата по делото ще бъдат преразгледани. Ако той все още е щастлив и получава добри грижи под вашето настояничество, ще направя всичко, което е по силите ми, за да остане с вас. Аз съм на негова страна, от което следва, че съм и на ваша. Това е всичко.

Към чувството за вина се прибави и срам, но и известно облекчение.

— Анна, знам колко много направи. Благодарен съм ти.

Когато вдигна ръка, тя поклати глава.

— В момента не съм много приятелски настроена към теб. Не желая да бъда докосвана.

— Добре. Няма да те докосвам. Хайде да отидем да седнем някъде и да обсъдим нещата.

— Мисля, че току-що го направихме.

— Сега вече проявяваш инат.

— Не, проявявам реализъм. Спа с мен, но ми нямаш доверие. Фактът, че аз бях напълно откровена с теб, а ти не беше с мен, си е мой проблем. Фактът, че легнах с мъж, който, от една страна, ме възприема като забавление, а от друга, като пречка, си е мой проблем.

— Нещата не стоят така. — Гневът му отново започна да се надига, подхранван от страха. — Не стоят така!

— Аз така ги виждам. Сега ми трябва малко време, за да видя как ще се чувствам. Ще ти бъда благодарна, ако ме върнеш до колата ми.

Обърна се и се отдалечи.

Кам предпочиташе огън пред лед, но не можеше да пробие ледената ѝ броня. Това го плашеше — чувство, което никак не му беше приятно. Когато се върна в къщата да си прибере багажа, Анна се държа любезно, дори приятелски със Сет и Филип.

Беше любезна с Кам — толкова любезна, та му се струваше, че дни наред ще усеща хладината.

Каза си, че това е без значение. Ще ѝ мине. Просто е малко ядосана, защото не беше разголил докрай душата си пред нея, не беше споделил най-съкровените неща от живота си. Това са женски неща.

В края на краищата жените са измислили хладното отношение просто за да накарат мъжете да се чувстват като жалки червеи.

Ще я остави два-три дни да ѝ мине, реши той. Нека се успокои. След това ще ѝ занесе цветя.

— Ядосана ти е — подхвърли Сет, докато той стоеше на входната врата, загледан след нея.

— Ти пък какво разбираш?

— Ядосана ти е — повтори момчето, което рисуваше седнало с кръстосани крака на верандата. — Не ти даде да я целунеш за довиждане, а ти през цялото време не проговори.

— Млъквай!

— Какво си направил?

— Нищо не съм направил. — Кам блъсна вратата и изскочи навън. — Тя си е просто жена.

— Направил си нещо — остро го изглежда Сет. — Тя не е глупачка.

— Ще ѝ мине — отпусна се на люлеещия се стол младият мъж. Няма да седне да се тревожи за това. *Никога не се тревожи за жени.*

Нямаше апетит. Нима би могъл да яде пържена риба, без да си спомни как двамата с Анна бяха седели на пристана същата сутрин?

Не можеше да спи. Нима би могъл да спи в своето легло, без да си спомни как се бяха любили върху същите тези чаршафи?

Не можеше да се съсредоточи в работата. Нима би могъл да чертае, без да си спомни как сияеше насреща му, докато ѝ показваше шаблона?

По някое време преди обяд се отказа и потегли към Принсес Ан, но не ѝ взе цветя. Сега вече той беше ядосан.

Мина бързо през приемната направо към кабинета ѝ. И кипна, когато го завари празен. Разбира се, отново не му провървя!

— Господин Куин! — Марилу застана на вратата. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Търся Анна, тоест госпожица Спинели.

— Съжалявам, но тя отсъства.

— Ще почакам.

— Ще ви отнеме доста време. Няма да е тук цяла седмица.

— Цяла седмица. — Присвитите му очи ѝ напомниха смъртоносно наточена стомана. — Какво искате да кажете, че няма да е тук?

— Госпожица Спинели си взе отпуск. — И Марилу предполагаше, че виновникът за това в момента я пронизва с яростните си сиви очи. Същото си помисли и сутринта, когато Анна хвърли доклада си на бюрото ѝ и поиска отпуск. — Аз съм запозната със случая, ако мога да направя нещо.

— Не, лично е. Къде отиде?

— Нямам право да ви давам такава информация, господин Куин, но можете да оставите съобщение, писмено или на телефонния ѝ секретар. Естествено, ако се обади, с най-голямо удоволствие ще ѝ предам, че желаете да говорите с нея.

— Да, благодаря — побърза да излезе той.

Вероятно е в апартамента си, реши Кам, докато се качваше в колата си, за да се цупи. Значи ще я остави да се навика, да излее яростта си. А после ще я примами в леглото и така ще забравят този глупав малък епизод.

Не обърна никакво внимание на предчувствието, докато крачеше по коридора към апартамента ѝ. Почука рязко и пъкна ръце в джобовете. Почука по-силно, удари с юмрук по вратата.

— По дяволите, Анна! Отвори! Това са глупости. Видях колата ти отвън.

Вратата зад гърба му се отвори със скърцане и една от сестрите надникна. Коридорът се изпълни с бурните викове от някакво сутрешно шоу.

— Не е вкъщи, млади човече.

— Колата ѝ е отпред — отвърна той.

— Взел такси.

Преглътна ругатнята, усмихна се любезно и прекоси коридора.

— За къде?

— За гарата — или може би за аерогарата — усмихна се старицата насреща му. Наистина, колко красиво бе това момче! — Каза, че ще замине за няколко дни. Обеща да се обади, за да провери как се оправяме двете със сестричката. Какво мило момиче, да мисли за нас по време на отпуската си.

— Отпуск в...

— Дали ни каза? — Жената прехапа устни и се замисли. — Мисля, че не спомена. Ужасно бързаше, но въпреки това намина да ни предупреди, за да не се притесняваме. Толкова внимателно момиче!

— Да-а. — Милото, внимателно момиче го беше изоставило.

Не биваше да лети до Питсбърг — самолетният билет отвори огромна дупка в бюджета ѝ. Но искаше да отиде. Изпита нужда да отиде там. В мига, в който влезе в малката градска къщичка на баба си и дядо си, някаква тежест се смъкна от гърба ѝ.

— Анна-Луиза! — Тереза Спинели беше дребничка, слаба жена със стоманеносиви, безмилостно накъдрени коси, лице, набраздено от десетки приятни бръчици, и усмивка, широка колкото Средиземно море. Анна трябваше да се наведе ниско, за да я целуне и прегърне. — Ал, Ал, нашето момиче си дойде!

— Хубаво е да си дойдеш у дома, Нана.

Алберто Спинели бързо изскочи на вратата. Беше с около една глава по-висок от жена си, с широк гръден кош и понаедряло коремче. Косата му беше рядка и бяла, а очите — тъмни и весели зад дебелите стъкла на очилата.

Почти я пренесе на ръце във всекидневната, където можеха да ѝ се радват на спокойствие.

Говореха бързо, на смесица от италиански и английски. Храната беше първата им работа. Тереза винаги смяташе, че детенцето ѝ гладува. След като я натъпкаха с гъст борш, прясно изпечен хляб и огромно парче тирамису, Тереза се поуспокои, че нейното пиленце няма да загине от глад.

— А сега вече — облегна се назад Ал и задърпа една от дебелиите си пури — ще ни кажеш защо си тук.

— Трябва ли да имам някакъв повод, за да си дойда у дома? — В усилието си да се отпусне напълно Анна се настани в едно от двете старинни кресла с облегалки. Знаеше, че е претапицирано безброй пъти. В момента беше в някаква весела, раирана шарка, но възглавницата все така потъваше под нея.

— Преди три дни се обажда. Не каза, че ще си идваш.

— Беше внезапно решение. Бях затънала до гуша в работа. Уморена съм, нуждаех се от почивка. Искях да си дойда у дома и да

хапна малко от храната на Нана.

Беше съвсем вярно, макар и не цялата истина. Не смяташе, че е особено разумно да разкаже на загрижените си баба и дядо, че съвсем съзнателно се е забъркала във връзка, която е разбила сърцето ѝ.

— Прекалено много работиш — изрече Тереза. — Не ти ли казвах, Ал, че момичето работи прекалено много?

— Тя обича да работи. Обича да използва ума си. И е умна. Аз също съм умен и казвам, че не е дошла тук само за да яде от твоите маникоти.

— Маникоти ли ще имаме за вечеря? — усмихна се сияеща Анна, знаейки добре, че това няма да ги отклони за дълго. Бяха я виждали в най-тежките ѝ моменти, не я изоставиха, когато правеше всичко възможно, за да ги нарани, както и себе си. И я познаваха.

— Започнах да правя соса в мига, в който се обади, че пристигаш. Ал, не измъчвай момичето.

— Не я измъчвам, просто питам.

Тереза вдигна очи.

— Ако наистина си толкова умен, щеше да разбереш, че някое момче я е принудило да избяга у дома. Италианец ли е? — попита Тереза, вперила във внучката умните си, кръгли очички.

И тя не можеше да не се разсмее. Господи, хубаво е да си у дома!

— Нямам представа, но харесва червения ми сос.

— Значи има добър вкус. Защо не го доведе да му хвърлим едно око?

— Защото имаме малко проблеми и трябва да ги разреши.

— Да ги разрешиш? — замахна с ръка Тереза. — Че как ще ги разрешиш, когато ти си тук, а него го няма? Хубав ли е?

— Страхотен.

— Има ли си работа? — пожела да узнае Ал.

— Започва собствен бизнес с братята си.

— Хубаво, значи уважава семейството — кимна доволно баба ѝ.
— Доведи го следващия път да видим сами.

— Добре — отвърна Анна, защото беше по-лесно да се съгласи, отколкото да обясни. — Ще отида да си извадя багажа.

— Наранил е сърцето ѝ — продума Тереза, когато тя излезе.

Ал я потупа по ръката.

— Сърцето ѝ е силно.

Анна не бързаше, докато закачаше дрехите си в гардероба и сгъваше бельото си в чекмеджетата на старата ракла, която беше ползвала като дете. Всичко в стаята си беше както някога. Само тапетите бяха малко поизбелели. Спомняше си, че дядо ѝ сам ги беше залепил, когато тя дойде да живее при тях.

А тя намрази красивите розички, защото изглеждаха толкова свежи и живи, докато всичко в нея бе мъртво.

Розите още си бяха тук, малко поостарели, но все още тук. Както баба ѝ и дядо ѝ. Седна на леглото и чу познатото изскърцване на пружините — познато, успокояващо, сигурно.

Това е, призна си тя, което желае. Дом, деца, сигурност — заедно с изненадите, които винаги поднася семейството. Предполагаше, че за някои това би прозвучало банално. Имаше време, когато и тя си беше мислила така.

Но сега знаеше, че в стремежа за дом, брак и семейство няма нищо банално. Трите елемента образуват единство, което е уникално и безценно.

Желаеше го, копнееше да го има.

Може би все пак се е преструвала. Може би не е била напълно откровена, нито пред Кам, нито пред себе си. Не се беше опитала да му разкрие мечтите си, но под всичко това не беше ли започнала да се надява, че той ще ги сподели? Беше поддържала свободния, необвързващ секс, но сърцето ѝ жадуваше за повече.

Може би си заслужаваше сега да бъде разбито.

Изправи се рязко от мястото си. Беше изтърпяла достатъчно, беше приела границите на връзката им. И въпреки това той не ѝ се доверяваше. Това нямаше да търпи!

Проклетата да е, ако започне да се самообвинява, реши Анна, бързо се приближи до огледалото над скрина и се зае да освежи грима си.

Един ден ще има това, което желае. Силен мъж, който ще я обича, уважава и ще ѝ се доверява. Ще има мъж, който гледа на нея като на партньор, а не като на враг. Ще има къщата в провинцията, близо до брега, собствени деца и някое проклето, глупаво куче. Ще има всичко това.

Просто няма да е с Камерън Куин.

Ако не друго, трябва поне да му бъде благодарна, че ѝ отвори очите не само за недостатъците в така наречената им връзка, но и за собствените ѝ желания и стремежи.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Кам откри, че една седмица може да е много време. Особено когато в теб са се насъбрали доста неща, които не можеш да излееш навън.

Донякъде му помагаше, като си го изкарваше на Филип и Етан. Но Анна му липсваше.

Помогна му също и това, че работата по корпуса на лодката поглъщаше твърде голяма част от времето и вниманието му. Не можеше да си позволи да мисли за нея, докато наковава дъските.

Но в свободното си време непрекъснато мислеше за нея.

Имаше някои твърде неприятни моменти, когато си я представяше да се излежава някъде по карибските плажове, а някой мускулест и загорял тип разтрива плажно масло по гърба ѝ и ѝ купува царевични питки.

После си казваше, че сигурно е отишла някъде да лекува въображаемите си рани и вероятно сега подсмърча в някоя хотелска стая.

Но и тази мисъл не го караше да се чувства по-добре.

Когато се прибра у дома, след като беше прекарал целия съботен ден в работилницата, имаше нужда от една бира. Двамата с Етан се насочиха право към хладилника и вече бяха отворили шишетата, когато се появи Филип.

— Сет не е ли с вас?

— У Дани е. — Кам отпи от бутилката. — Санди ще го докара по-късно.

— Хубаво. — Филип взе бира и за себе си. — Седнете.

— Какво?

— Тази сутрин получих писмо от застрахователната компания — придърпа стол той. — Основното е, че отлагат изплащането. Използват цял куп юридически термини, цитират клаузи, но по същество изказват съмнение относно причината за смъртта и продължават разследването си.

— Майната му! Копелетата просто не искат да се изръсят. — Кам ядно ритна един стол и от все сърце му се прииска това да беше Макензи.

— Говорих с адвоката ни — продължи брат му и се намръщи. — Може да започне да преосмисля приятелството ни, ако продължавам да му звъня през уикендите. Казва, че имаме някакъв избор. Можем да си кротуваме и да оставим застрахователната компания да продължи разследването си или можем да заведем дело срещу тях за неизплащане на застраховката.

— Нека си задържат шибаните пари. И без това не ги искам!

— Не — гласът на Етан прозвуча много тихо. Кам продължи да се вира мрачно в бирата си, като поклащаше глава. — Не е честно. Татко плащаше вноските година след година. Увеличил е полицата заради Сет. Не е честно да не платят. А и ако не платят, някак си ще излезе, че наистина се е самоубил. Това също не е честно. Досега само те ни притискаха — добави и вдигна сериозните си очи. — Нека сега и ние ги притиснем.

— Ако се стигне до съд — предупреди го Филип, — играта може да загубее.

— Значи да се откажем от борбата, защото играта може да загубее? — За пръв път по лицето на Етан пробягна усмивка. — Ами, майната му!

— Кам?

Той отпи още веднъж.

— От известно време ми се иска да се сбия хубавичко с някого. Предполагам, че това е то!

— Тогава сме съгласни. Следващата седмица ще подготвим документите и ще им подгоним задниците. — Набрал скорост и готов, Филип надигна бутилката. — Наздраве за хубавата битка!

— Наздраве за победата — поправи го Кам.

— Съгласен съм. Ще ни струва известни разходи — допълни Филип. — Държавни такси, юридически такси. Повечето капитал, с който разполагахме, вложихме в бизнеса. Предполагам, че ни трябва нов източник.

С по-малко съжаление, отколкото очакваше, Кам си помисли за любимото си порше, търпеливо очакващо го в Ница. Само една кола, каза си той. Само една проклета кола!

— Мога да се сдобия с малко свежи пари. Ще ми трябват два-три дни.

— Мога да продам къщата — сви рамене Етан. — Вече няколко души ме питаха, а и без това само си стои.

— Не. — Мисълта за това накара стомаха на Кам да се присвие мъчително. — Няма да си продаваш къщата. Дай я под наем. Ще се оправим.

— Имам малко акции — въздъхна Филип и каза сбогом на едно голямо парче от набъбващия си портфейл. — Ще кажа на брокера си да ги осребри. Следващата седмица ще открием обща сметка — фонд за юридическа защита на Куин.

И тримата се усмигнаха леко.

— Детето трябва да знае — каза след малко Етан. — Ако ще се борим докрай, то трябва да знае какво става.

Кам погледна нагоре тъкмо навреме, за да види как очите на братята му се впиват в него.

— О, я стига! Защо трябва да съм аз?

— Ти си най-големият — ухили се Филип. — Освен това така ще престанеш да въздишаш по Анна.

— Не въздишам по нея или по която и да е жена.

— Цяла седмица си настръхнал и въздишаш — промърмори Етан. — Подлуди ме.

— Кой пък те пита? Имахме малък спор, това е всичко. Сега й давам време да се поохлади.

— Последния път, когато я видях, ми се стори охладена до ледено — загледа се в бирата си Филип. — Това беше преди седмица.

— Отношенията ни не те засягат!

— Естествено. Но ме уведоми, когато приключиш с нея. Тя е...

Филип не довърши, тъй като Кам буквално скочи през масата и го сграбчи за гърлото. Бирени бутилки се разхвърчаха и пръснаха на пода.

Етан примирено прокара ръка през косата си, изтръсквайки пръските бира. Кам и Филип бяха на пода и се блъскаха като полудели. Взе си нова бира, а след това напълни кана студена вода.

Работните му ботуши изскърцаха по разпилените стъкла: надяваше се, че няма да му се наложи да кара някого до болницата. Приблужи се и изпразни каната върху братята си.

Това привлече вниманието им.

Устната на Филип беше цепната. Кам го боляха ребрата, а и двамата кървяха от търкалянето върху счупените стъкла. Мокри и задъхани, двамата се изгледаха предпазливо. Филип неуверено прокара пръст по разкървавената си устна.

— Съжалявам. Лоша шега. Не знаех, че нещата са толкова сериозни между вас.

— Никога не съм казвал, че са сериозни.

Филип се засмя, после се намръщи, защото устната го заболя.

— Нима си го казвал някога, братко! Изобщо не съм очаквал, че ти пръв от всички ни ще се влюбиш.

Коремът му, пострадал от юмруците на Филип, сега се присви мъчително.

— Кой е казал, че съм влюбен в нея?

— Не ми разкраси физиономията, защото само я харесваш. — Погледна изцапаните си панталони. — По дяволите! Знаеш ли колко трудно се премахват петна от кръв от памучна материя? — Стана и протегна ръка на Кам. — Страхотна дама е — допълни, докато го издърпваше. — Надявам се, че добре си го обмислил.

— Нищо не трябва да обмислям — упорито възрази той. — Много си далече от истината.

— Щом така казваш. Отивам да се оправя.

Тръгна навън, като накуцваше леко.

— Няма да чистя пода, защото вас са ви ударили хормоните.

— Той започна — промърмори Кам, без да го е грижа колко смешно ще прозвучат думите му.

— Напротив, струва ми се, че ти започна. — Етан отвори работния шкаф, извади парцал и му го подхвърли. — Така че предлагам ти да изчистиш.

И се измъкна през задната врата.

— Вие двамата си въобразявате, че всичко знаете! — Разярен, Кам ритна някакъв стол по пътя си, докато отиваше да вземе кофа. — Би трябвало аз да знам какво става с моя живот. Пълна лудост, това е! Трябваше да съм в Австралия и да се подготвям за състезанието на живота си! — Започна да почиства пода и продължи да си мърмори. — Точно в Австралия щях да съм сега, ако ми беше останал малко здрав

разум в главата. Проклетите жени все усложняват нещата. По-добре да се махна и да сложа край.

Ритна още един стол, защото му действаше добре.

— Кой се е бил? — поинтересува се Сет.

Кам се извърна и изгледа с присвити очи застаналото на вратата момче.

— Аз натупах Филип.

— За какво?

— Така.

Детето кимна, заобиколи локвата и си взе пепси от хладилника.

— Щом си го натупал, защо ти тече кръв?

— Може пък да ми харесва да ми тече кръв. — Довърши почистването, докато момчето стоеше и го наблюдаваше. — Какъв ти е проблемът?

— Нямам проблем.

Кам побутна с крак кофата. Филип поне можеше да я изхвърли. Приблужи се до мивката и сърдито започна да чисти стъклата от ръката си. После извади уиски, изправи един стол и седна с бутилката и чаша.

Видя как очите на Сет стрелнаха шишето, после бързо се отклониха. Кам хладнокръвно наля два пръста „Джони Уокър“.

— Не всички, които пият, се напиват — каза той. — Не всички, които се напиват, бият деца.

— Просто не разбирам защо някой ще пие тоя боклук.

Кам гаврътна уискито.

— Защото сме слаби и глупави и защото в момента ти става добре.

— Ще заминаваш ли за Австралия?

Той си наля още малко.

— Няма такива изгледи.

— Не ми пука дали ще вървиш. Изобщо не ми пука къде ще вървиш на майната си! — Стаеният гняв в гласа на момчето изненада и двамата.

Сет се изчерви и хукна през вратата.

Добре де, помисли си Кам и бутна чашата встрани. Стана от масата и стигна до вратата в момента, в който Сет прекосяваше двора по посока на гората.

— Спри! — След като момчето не намали темпото, той извика сърдито: — По дяволите, казах да спреш!

Този път Сет рязко се закова на място. Когато се обърна, двамата се вгледаха един в друг с гняв и напрежение.

— Върни малкия си задник обратно. Веднага!

Върна се, стиснал юмруци и вдигнал гордо брадичка.

И двамата знаеха, че няма къде да бяга.

— Не си ми притрябвал.

— О, така ли?! Май трябва да те натупам, задето си толкова глупав. Всички разправят колко гениален мозък си имал, но ако питат мен, си тъп като галош. Сядай сега. Ето там — посочи към стъпалата. — И ако не правиш каквото ти казвам и когато ти казвам, може и наистина да те натупам.

— Не ме е страх от теб — отвърна Сет, но седна.

— Страх те е до смърт от мен и това ме вбесява. — Кам също седна и видя как кутрето пропълзя крадешком към тях по корем. „И малките кученца също ги е страх от мен“ — помисли си с отвращение. — Никъде няма да ходя — заяви.

— Казах, че не ми пука.

— Добре, но все пак ти казвам. Представях си, че ще стане, след като нещата се поуталожат. Казах си, че ще стане. Предполагам, че така ми се е искало. Никога не съм си мислел, че ще се установя тук.

— Тогава защо не заминеш?

Кам на шега го перна по главата с опакото на ръката.

— Защо не млъкнеш, докато не свърша с това, което имам да казвам?

Безобидният удар и нетърпеливата заповед подействаха по-усмиряващо на Сет, отколкото хиляди увещания.

— Стигнах до извода, че достатъчно дълго съм бягал. Харесваше ми това, което правех, но предполагам, че вече съм приключил с него. Както изглежда, тук си имам къща, имам си работа, може би и жена — изрече по-тихо, мислейки за Анна.

— Значи оставаш да работиш и да сваляш жената.

— Това са дяволски добри причини да останеш някъде. А освен това и ти. — Кам се облегна на лакти на последното стъпало. — Не мога да кажа, че много си падах по теб, когато дойдох в началото. То е

заради гадното ти поведение, а и освен това си грозен, но май от теб ще излезе свястно момче.

Невероятно поласкан, Сет се усмихна.

— Ти си по-грозен.

— Аз съм по-голям, полага ми се. Така че май ще поостана да видя дали с времето ще се разхубавиш малко.

— Всъщност не искам да заминаваш — изрече пресипнало след известно време детето. Повече от това не можеше да разкрие за истинските си чувства.

— Знам — въздъхна Кам. — И след като изяснихме този въпрос, остава едно друго нещо. Нищо сериозно, просто някакви юридически дивотии. Фил и адвокатът се оправят с повечето работи, но може да се пуснат разни клюки. Не трябва да им обръщаш никакво внимание, ако чуеш нещо.

— Какви клюки?

— Някои хора — разни идиоти — смятат, че татко нарочно се е блъснал в онзи стълб. Че се е самоубил.

— Аха и сега оня тъпанар от застрахователната компания задава въпроси.

Кам тежко въздъхна. Знаеше, че трябва да направи забележка на момчето да не нарича възрастните тъпанари, но сега имаше по-важна задача.

— Знаеше ли?

— Естествено, чу се. Говорил е с майката на Дани и Уил. Дани каза, че хубавичко му ги наприказвала. Не й харесало някакъв тип да идва и да разпитва за Рей. Оня тъпоумник Чък в Деъри Куин казал на детективчето, че Рей се чукал със студентките си, после го загризала съвестта и се убил.

— Загризала го съвестта. — Господи, откъде ги измисля тези хлапето? — Чък Кимбъл? Винаги си е бил тъпоумник. Говори се, че го хванали да преписва на някакъв изпит по литература и го изритали от колежа. А струва ми се, че веднъж Филип яко го натупа. Обаче не мога да си спомня защо.

— Физиономията му е като на шаран.

Кам се разсмя.

— Да, май си прав. Татко — Рей — никога не е пипвал с пръст студентка, Сет.

— Държа се добре с мен. — А това беше най-важното. — Майка ми...

— Давай — насърчи го младият мъж.

— Каза ми, че той ми бил баща. Но друг път ми казваше, че бил онзи другият тип, а когато наистина се подреждаше, разправяше, че моят старец бил някакъв тип на име Кийт Ричардс.

Кам просто не можа да сдържи напирания смях.

— Господи! Сега пък със Стоунс ли се чука?

— Кой?

— По-късно ще се погрижа за музикалното ти образование.

— Не знам дали Рей ми е бил баща — вдигна очи Сет. — Тя е лъжкия, така че не ѝ вярвам за нищо, което разправя, но той ме взе. Знам, че ѝ даде пари, много пари. Не знам дали щеше да ми каже дори и да ми беше баща. Каза, че има неща, за които трябва да си поговорим, но първо трябва да уреди някои работи. Знам, че не искаш да е вярно.

„Не би имало значение — помисли си Кам. — Вече не.“

— Ти искаш ли той да ти е баща?

— Беше свестен — толкова простишко отвърна момчето, че той обви ръка около раменете му. И Сет се облегна на него.

— Да, беше.

Всичко се беше променило. Всичко беше различно. И той нямаше търпение да ѝ каже. Кам разбра, че животът му още веднъж се е преобърнал. И някак си сега се беше озовал точно там, където трябваше да бъде.

Липсваше само Анна.

Реши да отиде до апартамента и. Събота вечер е, каза си той. В понеделник трябва да е на работа. Като практична жена ще иска да използва неделята, за да се подготви, да оправи прането си, да прегледа пощата.

Ако не си е вкъщи, ще седне пред вратата ѝ и, господ му е свидетел, ще я чака, докато се върне.

Но тя отвори на почукването му и застана там, толкова свежа, толкова прелестна, че го завари неподготвен.

Анна от своя страна се беше подготвяла за тази среща цяла седмица и знаеше как да се държи.

— Кам, каква изненада. Случайно ме хващаш.

— Хващам те? — глупаво повтори той.

— Да, но имам няколко минутки. Ще влезеш ли?

— Да, аз... къде беше, по дяволите?

— Моля?! — изви вежди тя.

— Изчезна.

— Не бих казала. Взех си отпуск, помолих съседите да поливат цветята ми, докато отсъствам. В никакъв случай не бях отвлечена от извънземни, просто заминах за няколко дни. Искаш ли кафе?

— Не. — Добре, каза си, значи тя е решила да се дистанцира. И той може да се справи. — Искам да говоря с теб.

— Това е добре, защото и аз искам да говоря с теб. Как е Сет?

— Добре е. Наистина. Изгладихме много неща. Точно днес...

— Какво си направил с ръката си?

— Нищо. Няма нищо. Слушай, Анна...

— Защо не седнеш? Наистина искам да ти се извиня, ако съм се държала грубо с теб миналата седмица.

— Да се извиниш? — Е, виж това е по-добре. Готов да прости, той се настани на дивана. — Защо направо не го забравиш? Имам да ти казвам много неща.

— Иска ми се наистина да изясним това. — Любезно усмихната, тя се настани насреща му. — Предполагам, че и двамата бяхме в трудно положение. Това до голяма степен беше по моя вина. Да се обвържа с теб беше премерен риск. Но се увлякох и не можах да преценя достатъчно добре възможните проблеми. Очевидно подобно нещо като разправията от миналата седмица беше нормално да се случи. И тъй като и двамата сме взели присърце доброто на Сет, а така ще бъде и за в бъдеще, ще ми бъде неприятно да сме скарани.

— Хубаво, значи няма да сме. — Посегна към ръката ѝ, но тя му се изплъзна и само леко потупа неговата.

— А сега, след като уточнихме нещата, ще трябва наистина да ме извиниш. Неприятно ми е да те отпращам, Кам, но имам среща.

— Какво?

— Среща. — Погледна часовника си. — И то съвсем скоро, така че трябва да се преоблека.

Той много бавно се изправи на крака.

— Имаш среща? Тази вечер? Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Каквото обикновено означава. — Примигна два пъти, сякаш не разбира, после му отправи извинителен поглед. — О, съжалявам. Смятах, че и двамата разбираме, че сме приключили с... ами, по личния аспект на отношенията си. Реших, че е съвсем ясно, че не се получава и за двамата.

Сякаш някой го беше издебнал и беше забил железен юмрук в слънчевия му сплит.

— Виж, ако още си ядосана...

— На ядосана ли ти приличам? — хладнокръвно попита тя.

— Не. — Впери очи в нея и поклати глава, а стомахът му се присви мъчително. — Не, не изглеждаш. Значи ме изритваш.

— Не ставай мелодраматичен. Просто слагаме край на една връзка, която и двамата започнахме доброволно и без обещания или някакви очаквания. Беше ни хубаво. Неприятно ми е да разваляме всичко. А що се отнася до отношенията ни в професионален план, вече казах, че ще направя всичко според възможностите си, за да ви помогна да получите постоянно настояничество над Сет. Все пак от сега нататък ще очаквам да ми сътрудничиш с повече информация. Ще се радвам също така да ти давам консултации или съвети по всички въпроси на настояничеството. Ти и братята ти чудесно се справяте с него.

Изчака, сигурен, че ще има още.

— Това ли е?

— Не мога да се сетя за нищо друго, а и малко съм притеснена с времето.

— Притеснена си с времето. — Току-що го беше пробола смъртоносно право в сърцето, а сега беше притеснена с времето. — Това е ужасно неприятно, защото аз изобщо не съм свършил.

— Съжалявам, ако себелюбието ти е наранено.

— Да, себелюбието ми е наранено. Точно в момента съм доста наранен. Как, по дяволите, можеш да стоиш тук и да ме изритваш след всичко, което имаше между нас?

— Сексът беше страхотен, не го отричам. Просто повече няма да го правим.

— Секс? — Сграбчи я за раменете, разтърси я и изпита задоволство да види как в хладния ѝ поглед проблясват гневни искрици. — Само това ли е било за теб?

— Това беше и за двамата. — Не се получаваше, както го беше замислила. Очакваше той да се разгневи и да си тръгне. Или да изпита облекчение, че тя се отдръпва първа. Но не очакваше да се държи по този начин. — Пусни ме!

— Няма! Едва не полудях да те чакам да се върнеш. Промени целия ми живот и проклет да съм, ако те пусна просто така да си отидеш, защото си решила да приключиш с мен.

— И двамата приключихме. Не те искам вече и просто аз първа го казах. А сега си махни ръцете от мен.

Пусна я, сякаш беше опарила дланите му. Имаше нещо нередно в гласа ѝ, нещо подозрително.

— Какво те кара да мислиш, че изобщо щях да го кажа?

— Ние не се стремим към едни и същи неща. До никъде няма да стигнем, а аз нямам намерение да продължавам, независимо какво изпитвам към теб.

— Какво изпитваш към мен?

— Уморих се от теб! — извика тя. — Уморих се от себе си, от нас. Писна ми и се уморих да си повтарям, че може да е достатъчно само да ми е приятно и забавно. Е, не е достатъчно. Изобщо не е и искам да си вървиш.

Кам усети как обзелият го гняв и страх се стопяват.

— Влюбена си в мен, нали?

Никога не беше виждал жена, която така бързо да избухне. И в този момент се зачуди защо му трябваше толкова време, за да проумее, че я обожава. Анна се завъртя, грабна някаква лампа и я захвърли.

Спаси се само благодарение на това, че успя да реагира навреме. Поставката профуча точно покрай главата му и се разби в стената.

— Нахален, самонадеян, студенокръвен кучи син! — Този път вдигна една ваза — нова, която си беше купила на връщане, за да си подобри настроението. Запрати и нея.

— Господи, Анна! — Изпълни се с възхищение и успя да улови вазата, преди да се е стоварила в лицето му. — Трябва много да си падаш по мен.

— Мразя те! — Трескаво се огледа за нещо друго, което да запрати по него, и издърпа една купа с плодове от кухненския плот. Първо заминаха плодовете. Ябълки. — Ненавиждам те! — Круши. — Презирам те! — Банани. — Не мога да повярвам, че съм ти позволила

изобщо да ме докоснеш. — После купата. Но този път постъпи похитро — най-напред се престори, а след това силно я запрати по целта си.

Керамичният съд го улучи точно над ухото и пред очите му затанцуваха звезди.

— Добре, край на играта! — Хвърли се към нея и успя да я улови. Израненото му тяло трябваше да изтърпи нови ритници и удари, но въпреки това я завлече до дивана и я притисна под себе си. — Овладей се, преди да си ме убила.

— Искам да те убия! — изрече през стиснати зъби тя.

— Повярвай ми, картинката ми е ясна.

— Нищо не ти е ясно. — Заудря го и го накара да настръхне от възбуда и смях.

Почувствала и двете, тя се надигна и го ухапа силно.

— Ох! По дяволите! Добре, стига толкова! — Издърпа я и я преметна през рамо. — Багажът ти събран ли е още? Седнала да ми разправя, че имала среща. Това няма да стане! Разправя ми, че сме били приключили. Ама че глупост! — Занесе я в спалнята, видя чантата ѝ на леглото, вдигна я.

— Какво правиш? Пусни ме. Пусни чантата.

— Няма да пусна и двете, докато не стигнем във Вегас.

— Вегас? Лас Вегас? — Заудря го с юмруци по гърба. — Никъде няма да ходя с теб, а още по-малко във Вегас.

— Точно там отиваме. Там човек най-бързо може да се ожени, а аз ужасно бързам.

— И как очакваш, по дяволите, да ме качиш в самолета, като крещя с пълно гърло? Само за пет минути и ще те пратя в затвора.

На края на силите си, Кам я пусна на входната врата и хвана ръцете ѝ.

— Ще се оженим и с това ще се свърши.

— Можеш направо да... — Тялото ѝ се отпусна и главата ѝ клюмна. — Да се оженим? — най-последно осъзна думите му тя. — Ти не искаш да се жениш.

— Можеш да си сигурна, че обмислям идеята, откакто ме цапардоса с купата. Така, ще се държиш ли сега вече разумно, или ще се наложи да те упоая?

— Моля те, пусни ме.

— Анна. — Притисна чело към нейното. — Не искай това от мен, защото не вярвам, че ще мога да живея без теб. Поеми риска, хвърли заровете. Ела с мен.

— Ядосан си и се чувстваш засегнат — неуверено отвърна тя. — И си мислиш, че като хукнем към Вегас, за да сключим някакъв безумен и евтин, прибързан брак, всичко ще се оправи.

Улови лицето ѝ, този път нежно. В очите ѝ блестяха сълзи и той разбра, че е готов да падне на колене пред нея.

— Не можеш да твърдиш, че не ме обичаш, защото няма да ти повярвам.

— О, обичам те, Кам, но ще го преживея. Има неща, на които държа. Трябва да бъда честна пред себе си и да си го призная. Ти разби сърцето ми.

— Знам. — Притисна устни върху челото ѝ. — Знам, че е така. Бях късоглед. Бях егоист и глупак. И, по дяволите, бях уплашен! От мен, от теб, от всичко, което ставаше. Обърках всичко, а сега ти не искаш да ми дадеш още една възможност.

— Не е въпрос на възможност. Въпросът е да бъдем достатъчно честни, за да си признаем, че двамата искаме различни неща.

— Днес най-последно разбрах какво искам аз. Кажете ми ти какво искаш.

— Искан дом.

Разполага с такъв за нея, помисли си той.

— Искан брак.

Не ѝ ли беше предложил същото току-що?

— Искан деца.

— Колко?

Сълзите ѝ пресъхнаха и тя го побутна.

— Това не е шега.

— Не се шегувам. Аз си мислех за две, но може и три. — Устните му потрепнаха, щом забеляза изписаното изумление на лицето ѝ. — Ето, сега пък ти се плашиш, защото започваш да проумяваш, че съм напълно сериозен.

— Ти... ти ще се върнеш в Рим или някъде си, веднага щом ти се удаде възможност.

— Може да отидем в Рим, или някъде си, по време на медения ни месец. Но няма да вземаме хлапето. За това съм категоричен. Може и

да реша да участвам в едно-две състезания, от време на време. Само колкото да си поддържам формата. Но основното ми занимание ще е строителството на лодки. Разбира се, така може да пусна коремче. Освен това ще се наложи да се примириш със съпруг, който действително мрази домакинската работа.

Искаше ѝ се да притисне слепоочията си с пръсти, но той продължаваше да я държи за раменете.

— Не мога да мисля.

— Добре. Просто слушай — когато замина, ти остави празнота в мен, Анна. Не го признавах, но това беше факт. Огромна празнота. — Опрях чело в нейното. — Знаеш ли какво правих днес? Работих по лодката. И се чувствах добре. Прибрах се у дома, в единствения дом, който съм имал, и ми беше добре. Имахме семеен съвет и решихме, че ще се борим със застрахователната компания и ще направим каквото трябва за баща ни. Между другото, говорих с него.

Не можеше да откъсне втренчения си поглед от него, макар че главата ѝ се въртеше.

— Какво? С кого?

— С баща ми. Имах няколко разговора с него — по-точно три — след като умря. Изглежда добре.

Дъхът ѝ пресекна.

— Кам...

— Да, да — потвърди с усмивка. — Имам нужда от психиатър. Можем да си поговорим по-късно за това — нямах намерение да се отклонявам. Разправях ти какво правих днес, нали така?

Анна кимна.

— Да.

— Добре, след събирането Фил пусна някаква умна забележка, така че го фраснах и двамата се сбихме малко. От това също се почувствах добре. После си поговорих със Сет за разни неща, за които трябваше да си поговорим преди, и го изслушах така, както трябваше да го изслушам преди, а след това просто си поседяхме малко. Беше ми добре, Анна, и го намирах за съвсем нормално.

Устните ѝ се извиха.

— Радвам се.

— Има и още. Докато си седях там, разбрах, че точно това е мястото, където искам да бъда, където трябва да бъда. Само едно нещо

липсваше и това беше ти. Така че дойдох да те открия и да те върна с мен. — Леко докосна с устни челото ѝ. — Да те заведа у дома, Анна.

— Струва ми се, че искам да седна.

— Не, искам коленете ти да се подкосят, когато ти кажа, че те обичам. Готова ли си?

— О, господи!

— Много внимавах никога да не казвам на някоя жена, че я обичам — с изключение на майка ми. Но и на нея не го казвах достатъчно често. Дай ми възможност, Анна, и ще ти го казвам толкова често, колкото можеш да издържиш да го чуваш.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Няма да се омъжа във Вегас.

— Не ми разваляй удоволствието. — Видя как устните ѝ се извиват в усмивка, преди да я целуне. И вкусът ѝ успокои всички рани на тялото и душата му. — Господи, как ми липсваше! Никога повече не си отивай.

— Вразумих те малко. — Прегърна го и се почувства по-добре. Намери го за съвсем нормално. — О, Кам, искам да го чуя, веднага!

— Обичам те. Струва ми се толкова прекрасно да те обичам. Не мога да повярвам, че пропилях толкова много време.

— Няма и три месеца — напомни му тя.

— Твърде много. Но ще наваксаме.

— Искам да ме отведеш у дома — прошепна тя. — След това.

Той се отдръпна и отметна глава.

— След кое? — И я накара да се разсмее, докато я вдигаше на ръце. Пристъпи внимателно. — Знаеш ли, не мога да разбера защо съм си мислил, че бракът ще бъде скучен.

— Нашият няма да бъде — целуна го. — Обещавам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.